XXIV. évfolyam 14. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. április 4.

Ludas Matyi

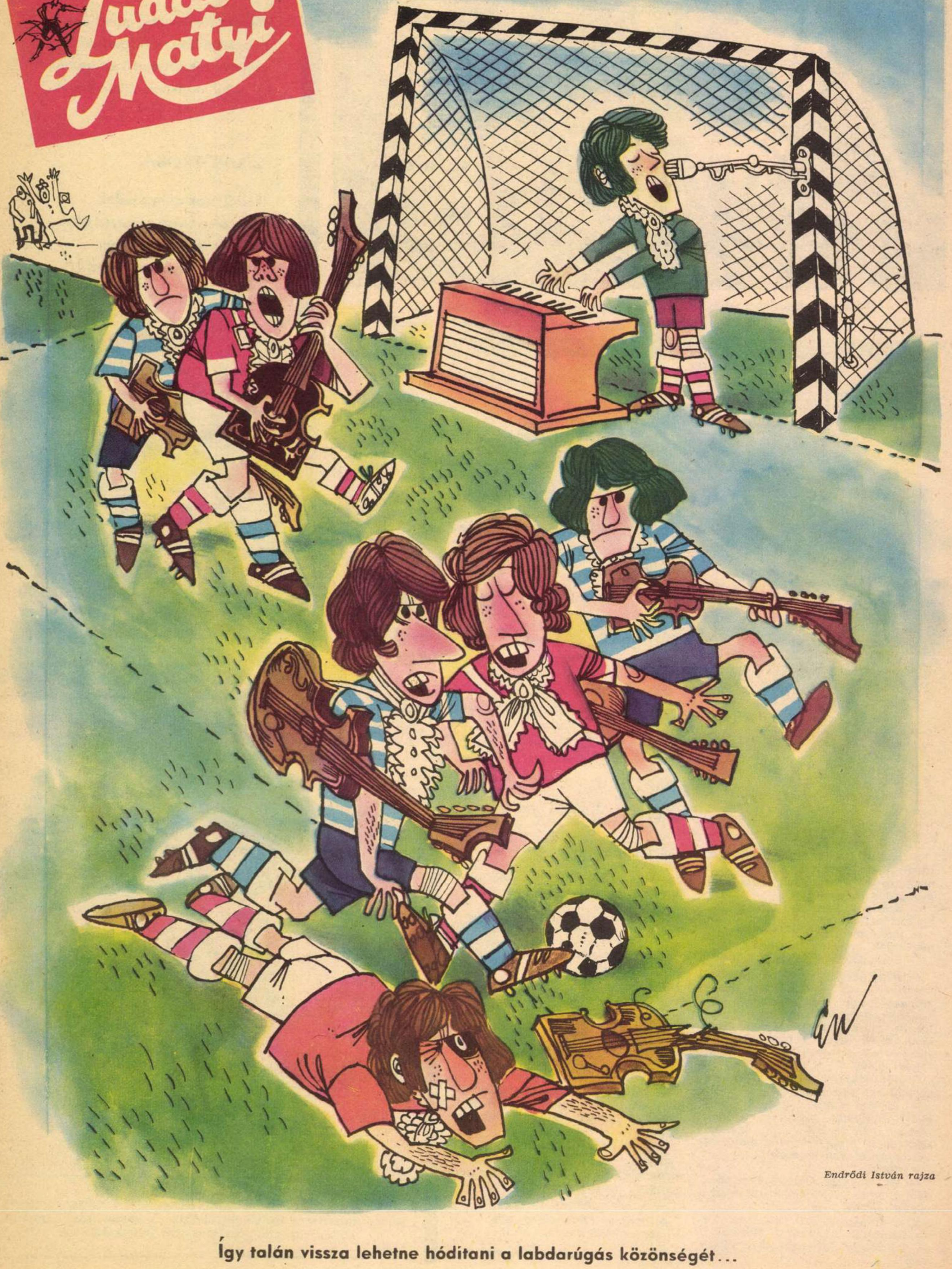

Endrődi István rajza

Így talán vissza lehetne hóditani a labdarúgás közönségét...

RÁDIÓHALLGATÓK VALAHOL DÉL-VIETNAMBAN

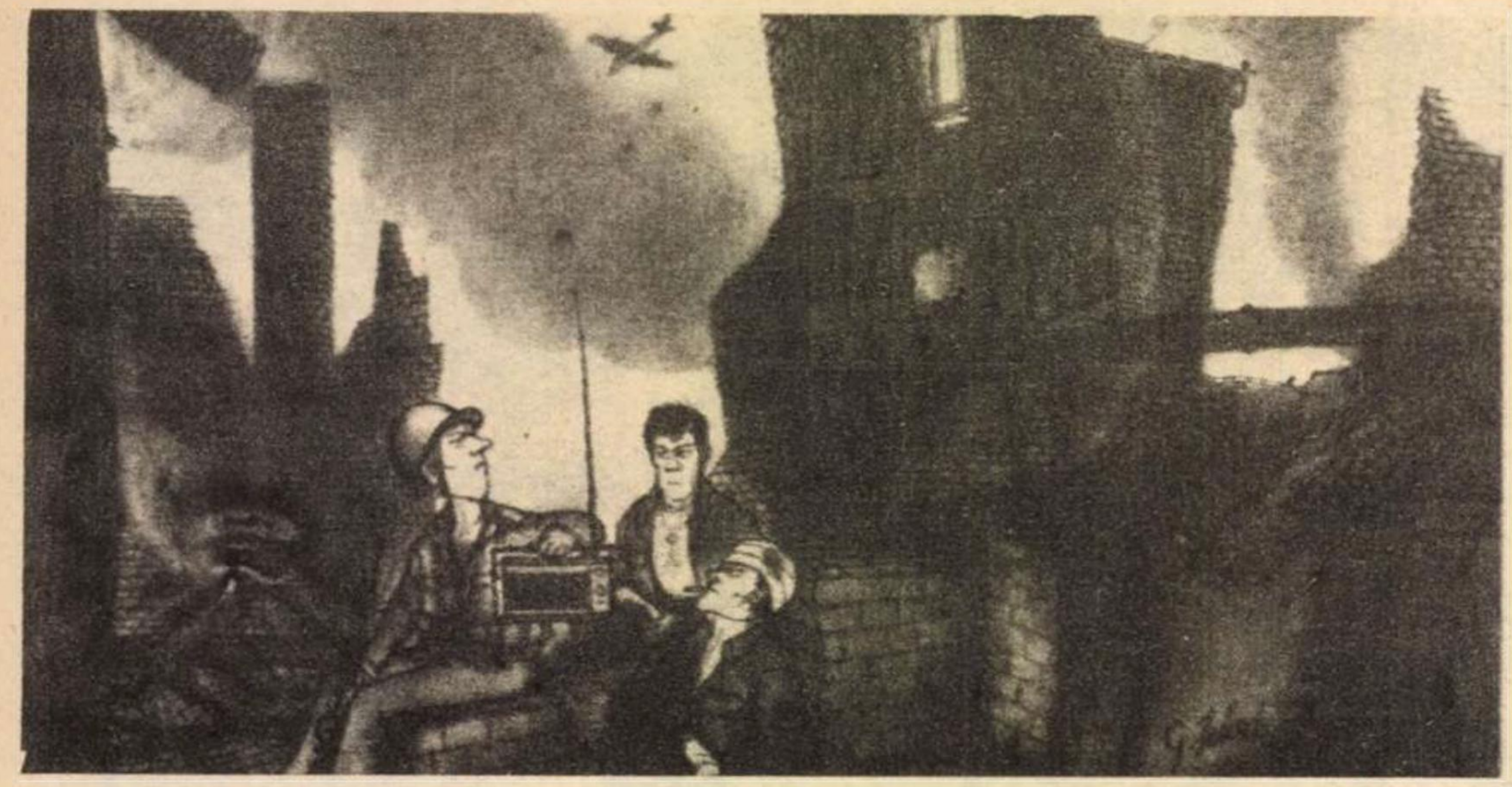

„. . . a saigoni főparancsnokság továbbra is derűlátó módon ítéli meg a helyzetet."

(A hamburgi „Stern"-ből)

EPOSZBÓL EPIGRAMMA

Műfordítóink váltig mondják:
„Eposzt többé nem fordítunk,
csupáncsak csöppnyi epigrammát
– akkor nagyobb a sor-díjunk."

SZÚRÓPRÓBA

Ikszről csak annyit tudok,
hogy pletykákra szörnyen éhes
– ezért, akár a szúnyog,
folyton szúrópróbát végez.

Pákozdy Ferenc

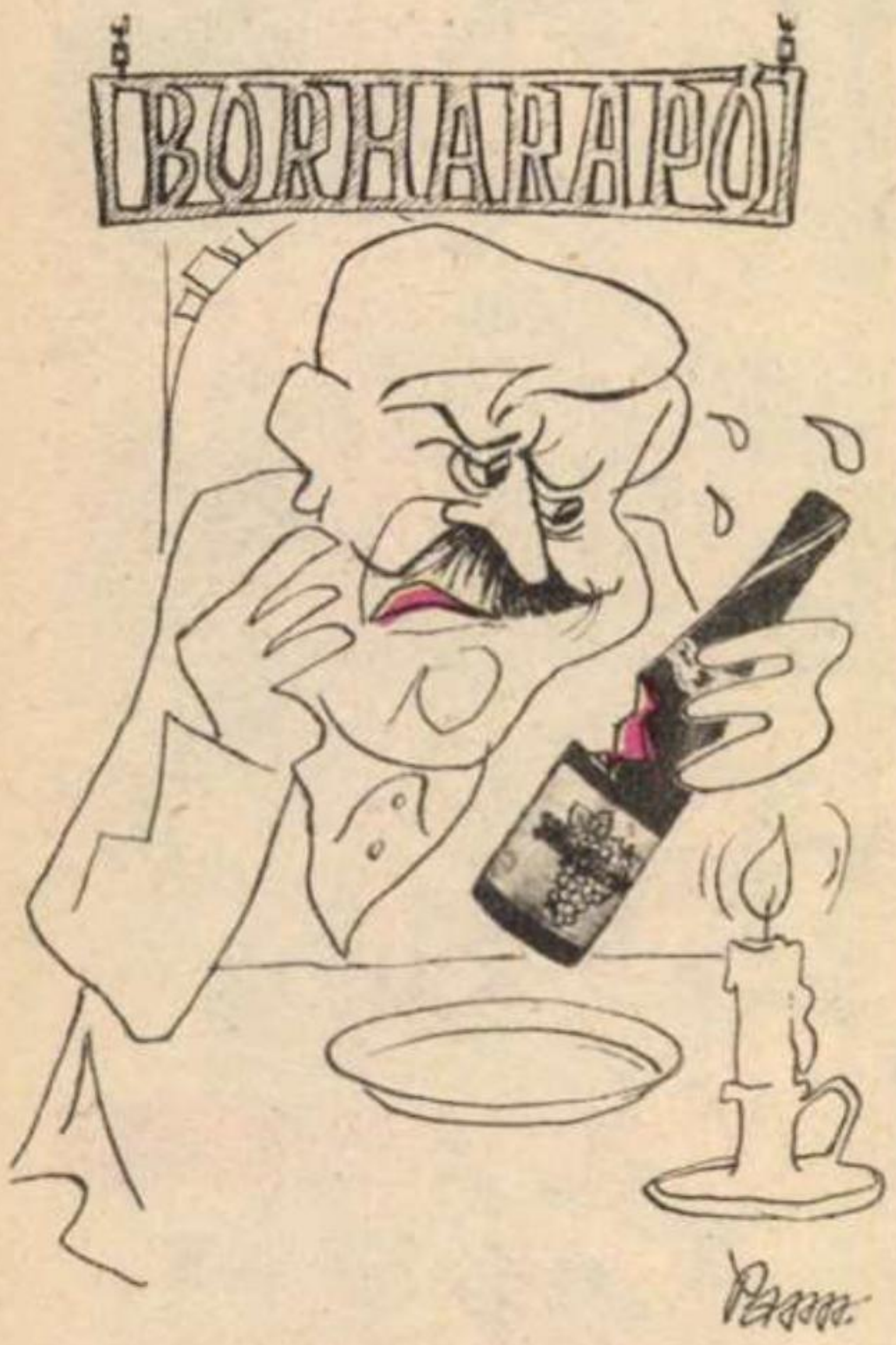

IZGALMAS KRIMI

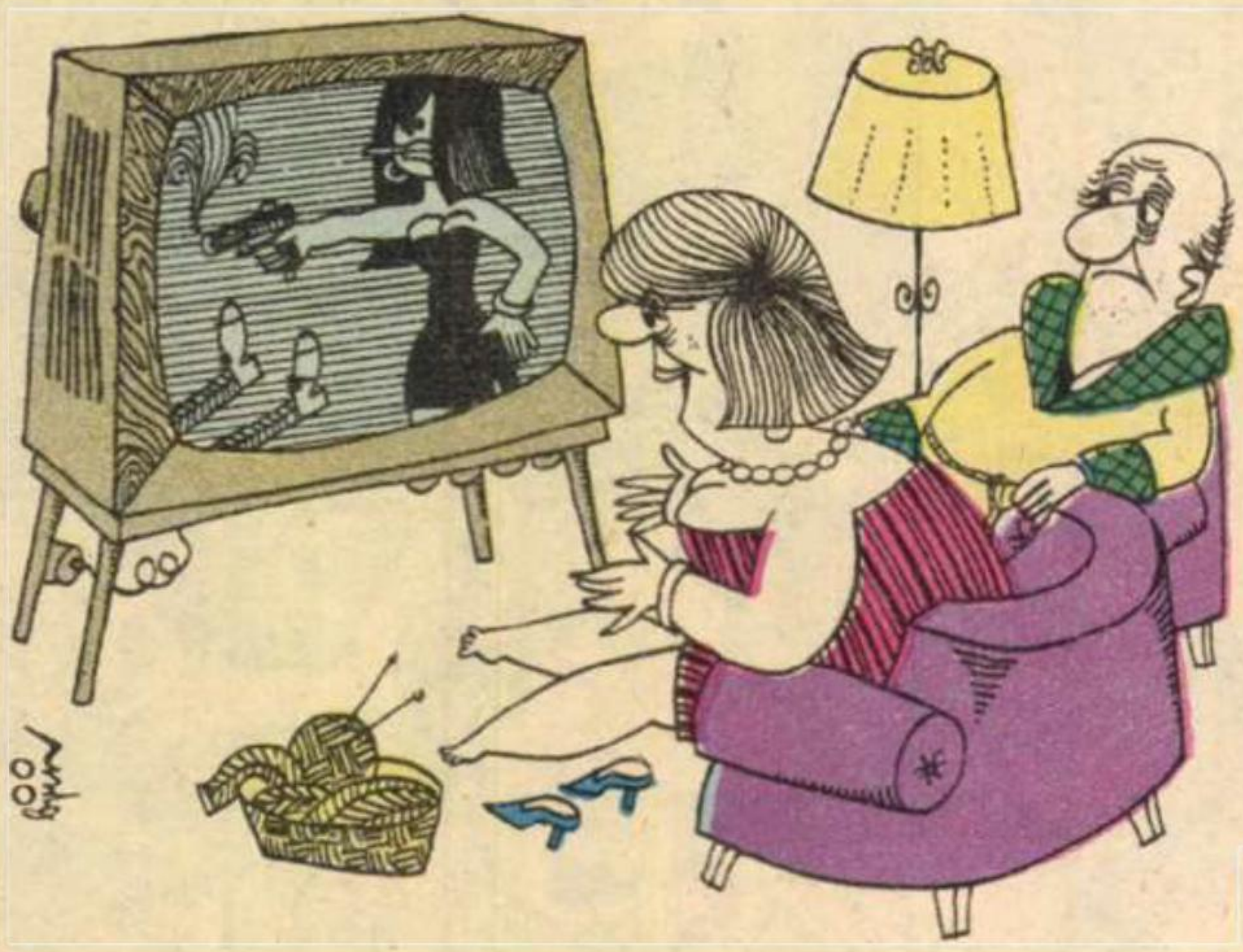

– Milyen ügyes kis asszonyka! . . .

MAI UTCAI ÁRUS

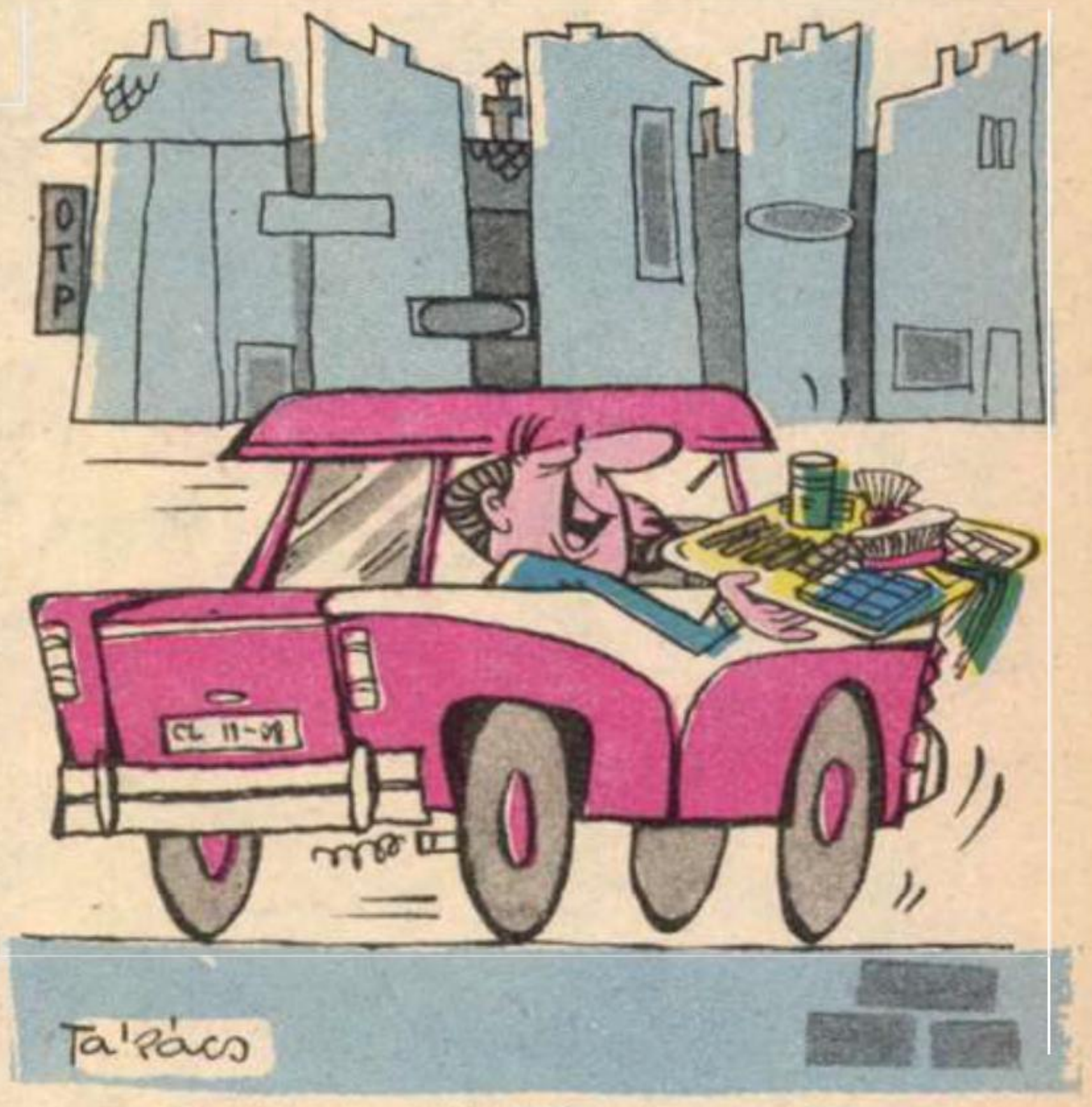

– Cipőfűzőt, külföldi zsiletpengét, golyóstollat tessék . . .

ROSSZ MEMÓRIA

A huszonöt év körüli, szőke nő, sötétkék kosztümöt viselt. Amikor meglátta a férfit, utána szaladt és gyengéden hátbaverte:

— Szervusz, Feri! Hát te csak úgy elmész mellettem?

A férfi meglepetten bámulta a nőt, aztán zavartan mormolta:

— Bocsánat. Nem hiszem, hogy...

— Idáig jutottunk! — nevetett fel keserűen a nő. — Ez lesz a nagy szavakból, az ígérgetésekből! Esküdöztél, hogy én vagyok az egyetlen és utolsó nagy szerelmed. Mindent elfelejtettél volna? Szembe jössz velem az utcán és elnézel a fejem fölött?

A férfi idegesen bámult a nőre és az emlékei közt kutatott:

— Valami rémlik. Központi Ládagyár! Helyettes művezető voltam. Maga... illetve te... A szegező részlegnél. Egyszer megkínáltalak disznósajttal. Így kezdődött...

— Nem.

— Akkor talán Óbudai Terepjáró Javító. Abban az időben elég rosszkedvű voltam, mert leváltottak és fizikai munkát kellett vállalnom. Te ott dolgoztál az irodán. Akkoriban én kapcsolatot kerestem az értelmiséggel és...

— Tévedés. Az is egy másik nő volt.

— Egy kis türelem. Kőbányai Fogkrém Lerakat expedíciós osztálya. Főellenőr voltam. Azzal az ürüggyel hivattalak, hogy a mentholos ízű fogkrémnek szappan íze van. Aztán átadtam egy mozijegyet a délutáni előadásra. A híradó alatt már csókolóztunk.

— Nem stimmel... — sóhajtott megbántottan a nő. A férfi végigsimított fáradt homlokán, s még erősebben koncentrált.

— Ceglédi Textilhulladék Begyűjtő? Hidd el, azóta se felejtettelek el.

— Tévedés.

— Külső Jászberényi úti Baromfi Feldolgozó? Már emlékszem. A mosolyod, a szemed. Nagyon boldogok voltunk.

— Nem és nem.

— Hát akkor, ne haragudjon, de hirtelenében nem is tudom. Honnan ismerjük mi egymást?

— A feleséged voltam...

— Pardon. Mindenkire azért még én sem emlékezhetem.

Galambos Szilveszter

FELELŐSSÉGTELJES IFJÚ

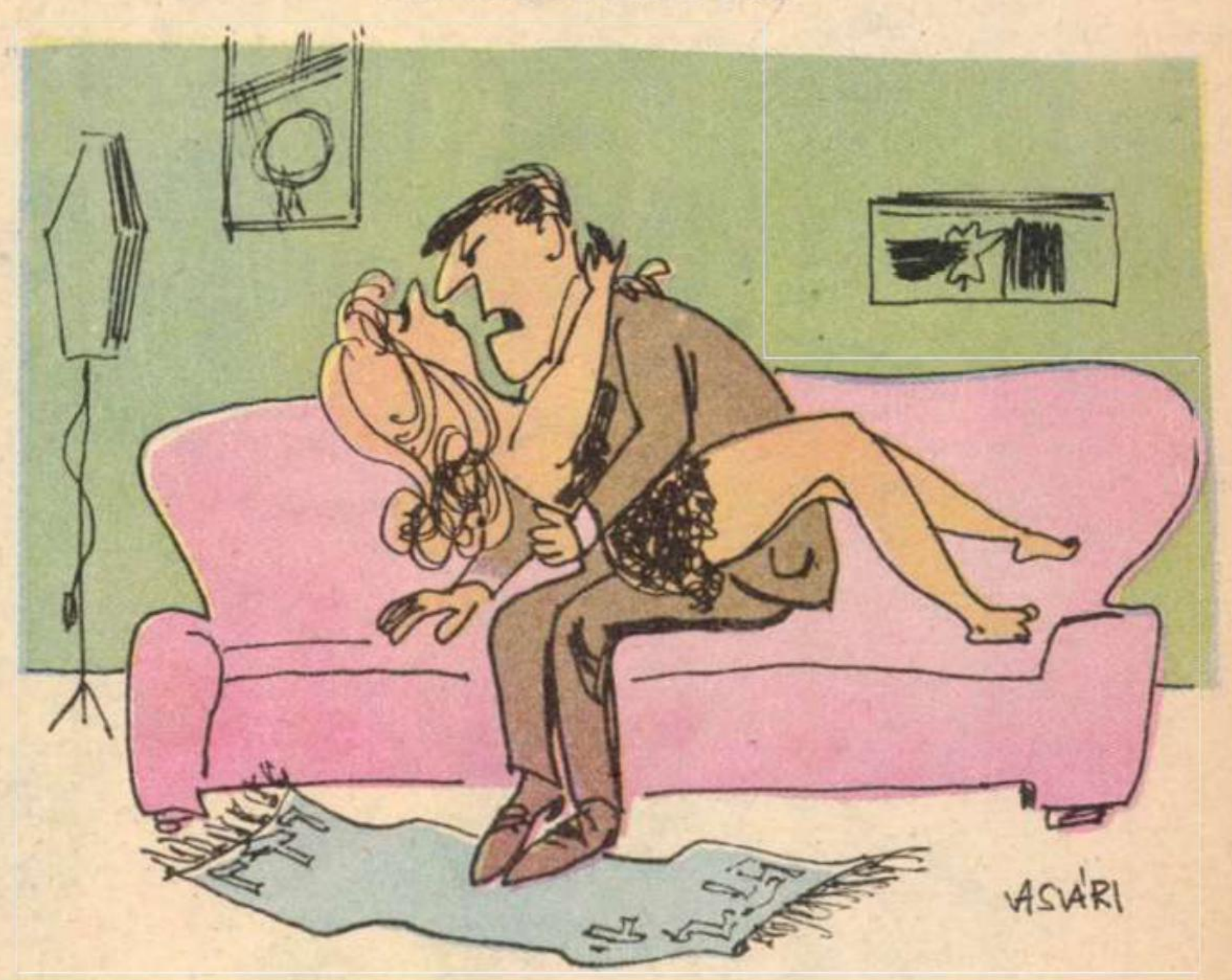

– De tartásdíjat nem fizetek!

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIT MUTAT A TÜKÖR?

Az utóbbi időben pánikszerű riadalmat okozott az a hír, hogy a harmincas években épült lakóházak az akkor használt bauxitcement miatt veszélybe kerültek, mert a cement tartóssága nem bírja ki a további terhelést és az épület életveszélyessé vált.

Lehetséges, hogy akad olyan épület, amelynek állagában a bauxitbeton elváltozást mutat és az ilyen épületet meg kell javítani, vagy le kell bontani. Semmi esetre sem volt azonban helyes ezzel olyan nagy és nyilvános feltűnést kelteni és riadalmat okozni.

A mi házunk is a harmincas években épült és betonvázát bauxitcementből készült betonnal építették. Abba a szerencsés helyzetbe kerültünk, hogy házunkat elsők között vizsgálták meg. Ebben az időben kezdték meg a házban levő KÖZÉRT átalakítását is. A munkálatokat 1967. szeptemberében felfüggesztették és beépítettek egy tükröt a tartópillérbe, annak megállapítása végett, hogy mutat-e az valamilyen elmozdulást.

Ezt követően az emeleteken és néhány lakásban leverték a vakolatot a betonról és megvizsgálták annak állapotát. Nem tudjuk, mi lett a műszaki vizsgálat eredménye, mert arról sem a lakókat, sem a lakóbizottságot nem tájékoztatták és továbbra is nyugtalanságban hagyják a ház népét.

Pedig mi is szeretnénk tudni: mit mutat a tükör? Azt hiszem, érthető a kíváncsiságunk!

Dr. Molnár Lajos
Bp., XIII., Balzac u. 35. számú ház
lakóbizottsága nevében

FÖLDRAJZÓRÁN

Szür-Szabó József rajza

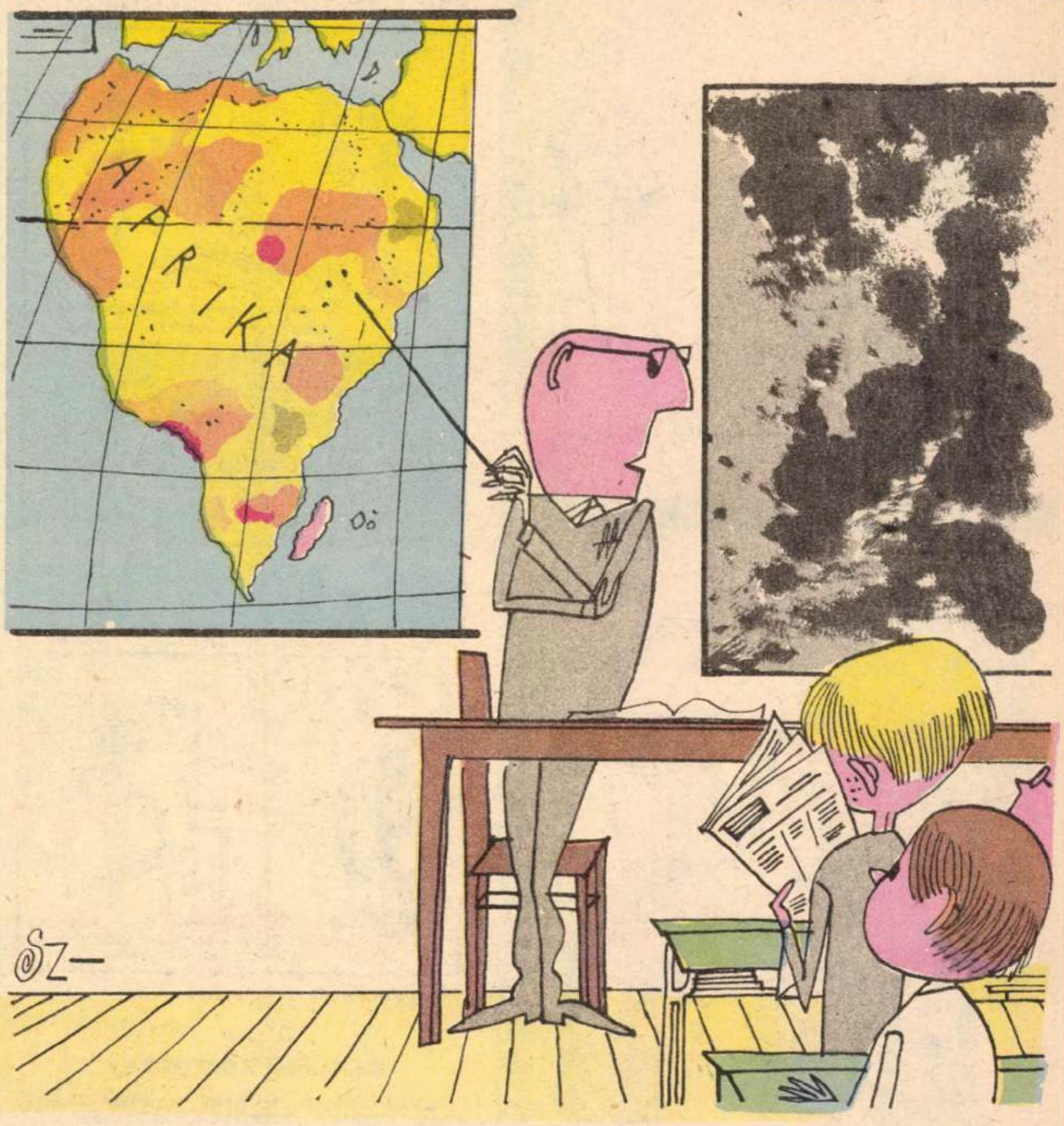

– Nézd meg, fiam, az újságban, angol gyarmat-e még, vagy már amerikai?

Közöny

Bal vállán Admira filmfelvevőgép lógott, jobb kezében magnetofont cipelt. Amikor megnyomta a csengő gombját, összeszorult a szíve és legszívesebben elszaladt volna, de aztán megemberelte magát és maradt. A csengetésre egy huszonhét év körüli, szép, fiatal nő nyitott ajtót.

— Elnézést kérek a zavarásért — dadogta a férfi, aztán érthetetlenül elhadarta a nevét. — Szeretnék beszélni önnel... Én ugyanis dokumentum-filmet készítek Berkenye Ottó haláláról...

— Filmet? — A nőnek felragyogott a szeme. — Kérem, tessék bejönni...

Bementek a szobába. A férfi levette a válláról a filmfelvevőt, aztán szótlanul babrálni kezdett a magnetofonnal.

— Bocsánat — mondta a nő zavartan. — Kinek a haláláról csinálnak filmet?

— A film címe az lesz, hogy „Közöny, avagy miért kellett meghalnia Berkenye Ottónak?”

— Nem értem... nem értem mi közöm van nekem Berkenye Ottó halálához?

— Ön Vermes Gézáné, nem?

— Igen, én vagyok...

— Akkor jó helyen járok. Berkenye Ottó ugyanis ön miatt lett öngyilkos. Búcsúlevelében azt írta — zsebéből jegyzetfüzetet vett elő és onnan olvasta a szöveget — „Szerettem Vermesnét, de ő észre sem vett... Minek éljek tovább?”

— Kérem én...

— A fiatalember itt lakott a szomszéd házban. Tudta önről, hogy elvált asszony és azt is tudta, hogy Hédikének hívják. Búcsúlevelében azt írta, hogy — zsebéből ismét előszedte a jegyzetfüzetet — „Az emberek nem törődnek egymással... Vermesné se törődött velem... Ha találkoztunk, átnézett rajtam, nem vette észre esdeklő pillantásaimat... Ó, ez a közöny!”

— Szegény fiú — sóhajtott fel az asszony —, őszintén sajnálom, de én sohasem láttam... Nem ismertem...

A férfi beindította a magnetofont.

— Én nem tehetek róla, hogy meghalt...

— Berkenye azt írta a búcsúlevelében — zsebéből újra előráncigálta a jegyzetfüzetet — „Egyedül éltem, nagyon egyedül és tudtam, hogy Vermesné is magányos...”

— Ez igaz.

— „Mégse lehettem boldog, — írta Berkenye, — mert ő nem hallotta meg segélyt kérő kiáltásaimat...”

— Kiáltott? Mikor? Én nem hallottam semmit.

— Szimbolikusan értem a kiáltást. A szíve kiáltott. Hangtalanul. Némán.

Vermesné idegesen gyűrögette a zsebkendőjét. A szeme bepárásodott.

— Ott feküdt, szegény fiú, az ön lábai előtt és ön átlépett rajta.

— Én? Hol? Hol léptem át rajta?

— Szimbolikusan értem az átlépést.

Az asszony szeméből potyogni kezdtek a könnyek.

— Nem lett volna helyesebb, ha ön felsegíti Berkenyét az út porából, ha a kezét nyújtja neki?

— Az út porában feküdt?

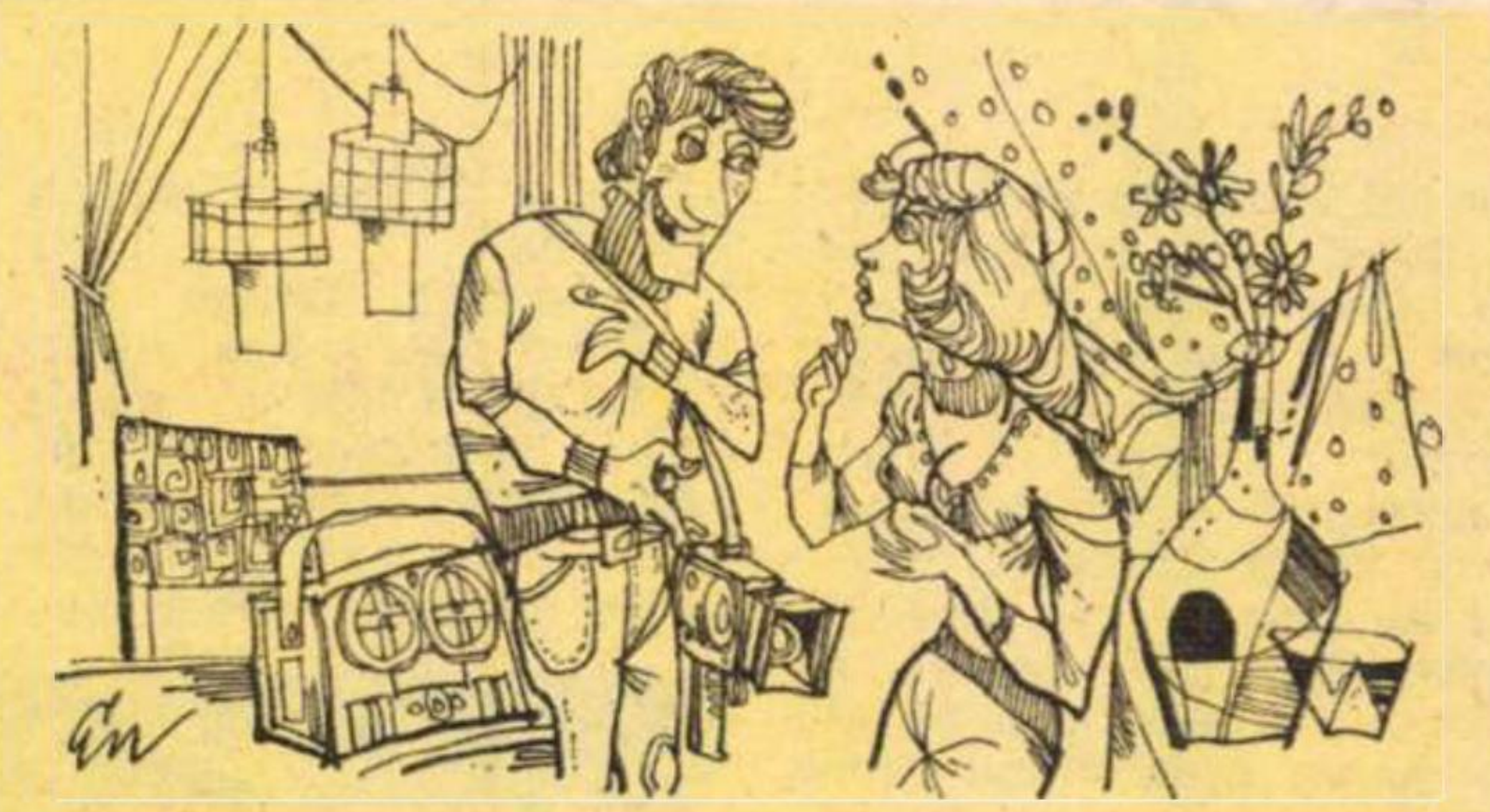

— Természetesen ezt is csak szimbolikusan értem... Sajnos, az emberek szívét jégpáncél borítja...

— De én nem... én nem...

A férfi felvette a filmfelvevőt az asztalról és Vermesnére irányította.

— És milyen volt? — kérdezte sírva az asszony.

— Kicsoda?

— Hát ez a Berkenye...

— Ja, ő? Csinos, jóképű, és nőtlen... Hasonlított rám...

— Rettenetes — zokogta Vermesné, arcát a tenyerébe temetve.

— Emberek! — kiáltott fel patetikusan a férfi. — Szeressük egymást és érezzünk több felelősséget embertársaink iránt!

— Megszakad a szívem, de higgye el, ha tudtam volna, hogy ő...

— Nyugodjon meg, asszonyom — mondta a férfi és kezét a nő kezére tette. — Örömhírt kell közölnöm önnel! Berkenye nem halt meg! Él! Igen, él! S itt áll ön előtt! Én vagyok Berkenye Ottó!

— Maga? Hát nem a filmgyárból jött?

— Nem. Csak innen a szomszéd házból.

Vermesné felugrott.

— Szedje a cókmókját és ki innen!

A férfi az ajtóból még visszafordult:

— Hédike! Vermesné! Törjük át a közöny falát! Szeressük egymást emberek!!

Az ajtó becsapódott előtte.

— Ennek a rideg világnak el kell pusztulnia — motyogta Berkenye elkeseredetten és most kétszer olyan nehéznek érezte a magnetofont és a filmfelvevőgépet.

Mikes György

MINDENT A VENDÉGÉRT!

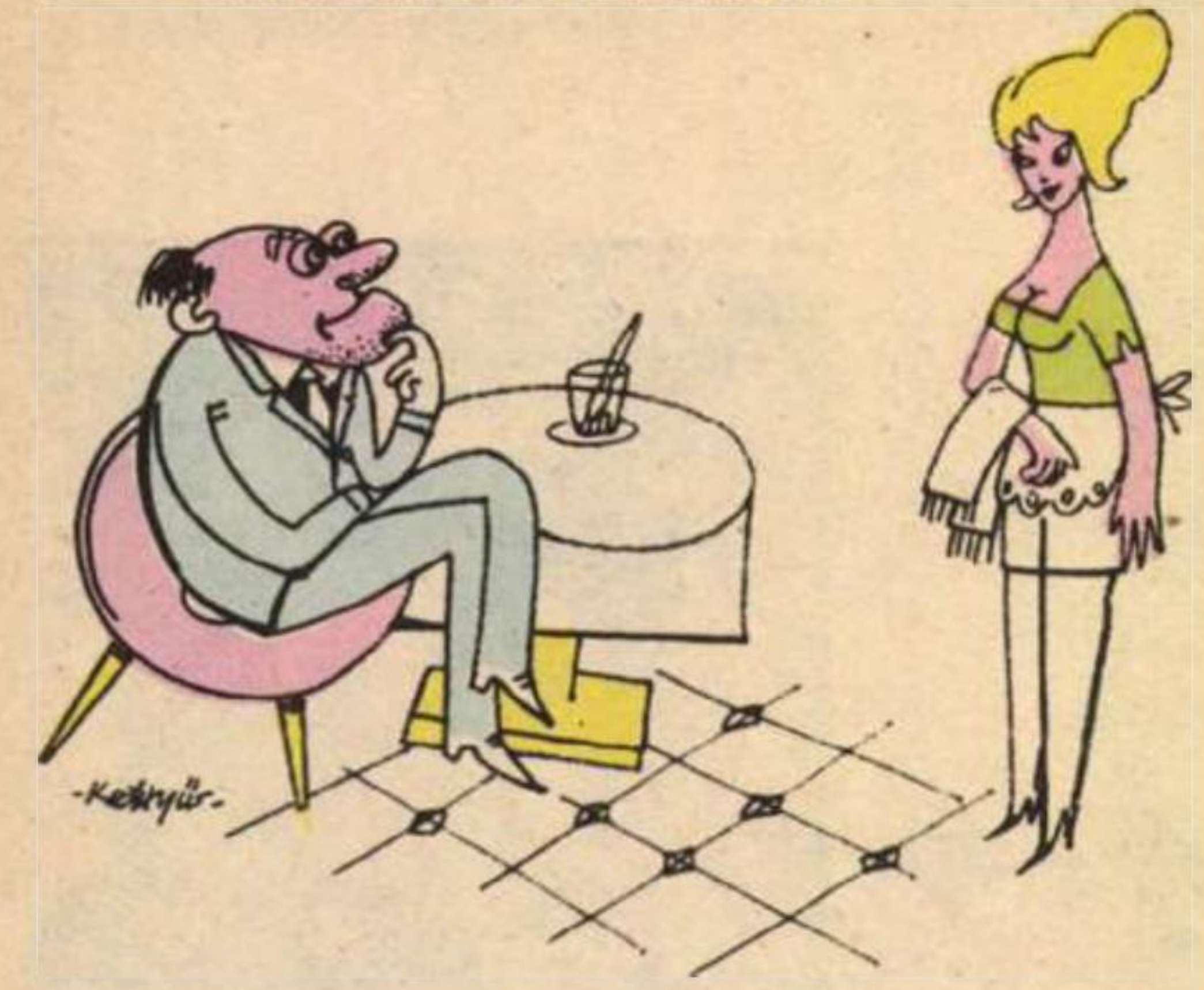

– Engedje meg, kedves Vendég úr, hogy ezentúl nagy V-vel szólítsam!

MEGTÖRT SZÜLŐK

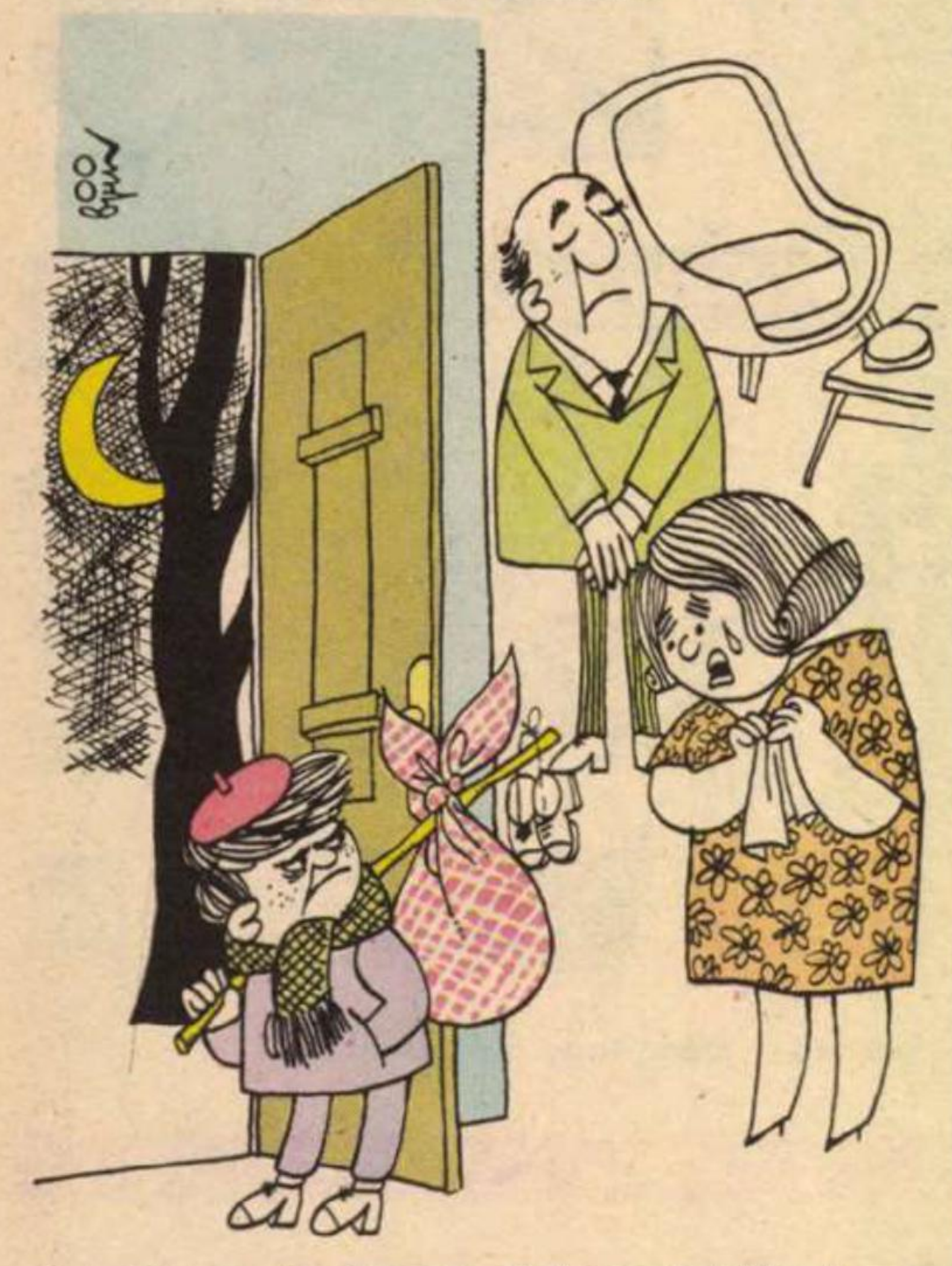

– Ne menj világgá, kisfiam, ígérjük, hogy mostantól kezdve csak egyféle nevelést kapsz!

HÉTKÖZNAPI hazugságok

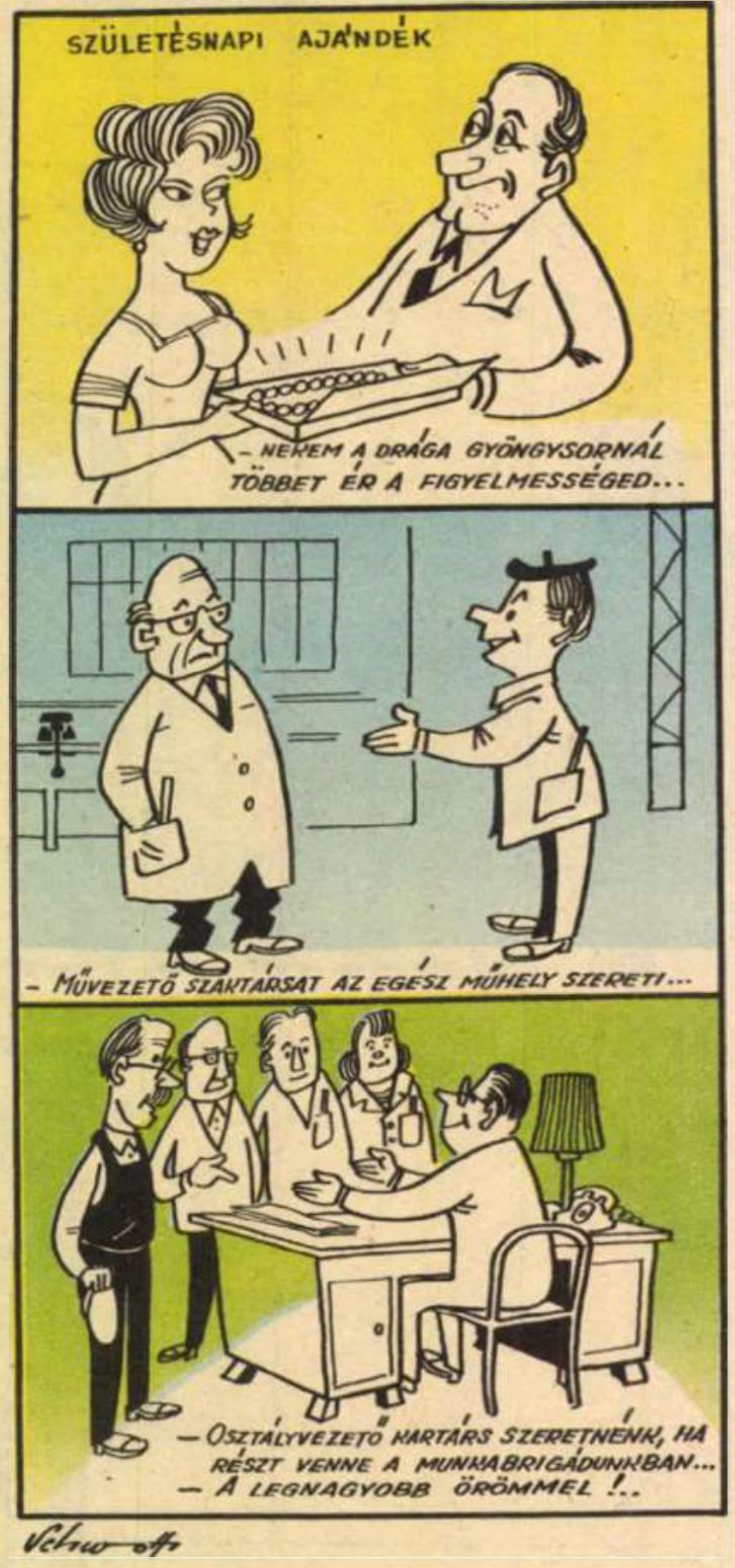
SZÜLETÉSNAPI AJÁNDÉK
– NEKEM A DRÁGA GYÖNGYSORNÁL TÖBBET ÉR A FIGYELMESSÉGED...
– MŰVEZETŐ SZAKTÁRSAT AZ EGÉSZ MŰHELY SZERETI...
– OSZTÁLYVEZETŐ KARTÁRS SZERETNÉNK, HA RÉSZT VENNE A MUNKABRIGÁDUNKBAN...
– A LEGNAGYOBB ÖRÖMMEL!..

RAJONGÓ KÉPTOLVAJ

Egy Joseph Boyle nevű amerikai fiatalember ellopta a Cleveland-i múzeumból Dürer „Ádám és Éva" című képét, majd lelkiismeretfurdalásoktól gyötörve visszaküldte ügyvédje útján a képet a múzeumnak.

Amikor a bíró megkérdezte tőle, hogy miért lopta el a képet, így válaszolt:

— Valósággal megrészegedtem a kép szépségétől.

Felmentették. Olyan kevés rajongója van manapság az igaz művészetnek!

MODERN FESTMÉNY

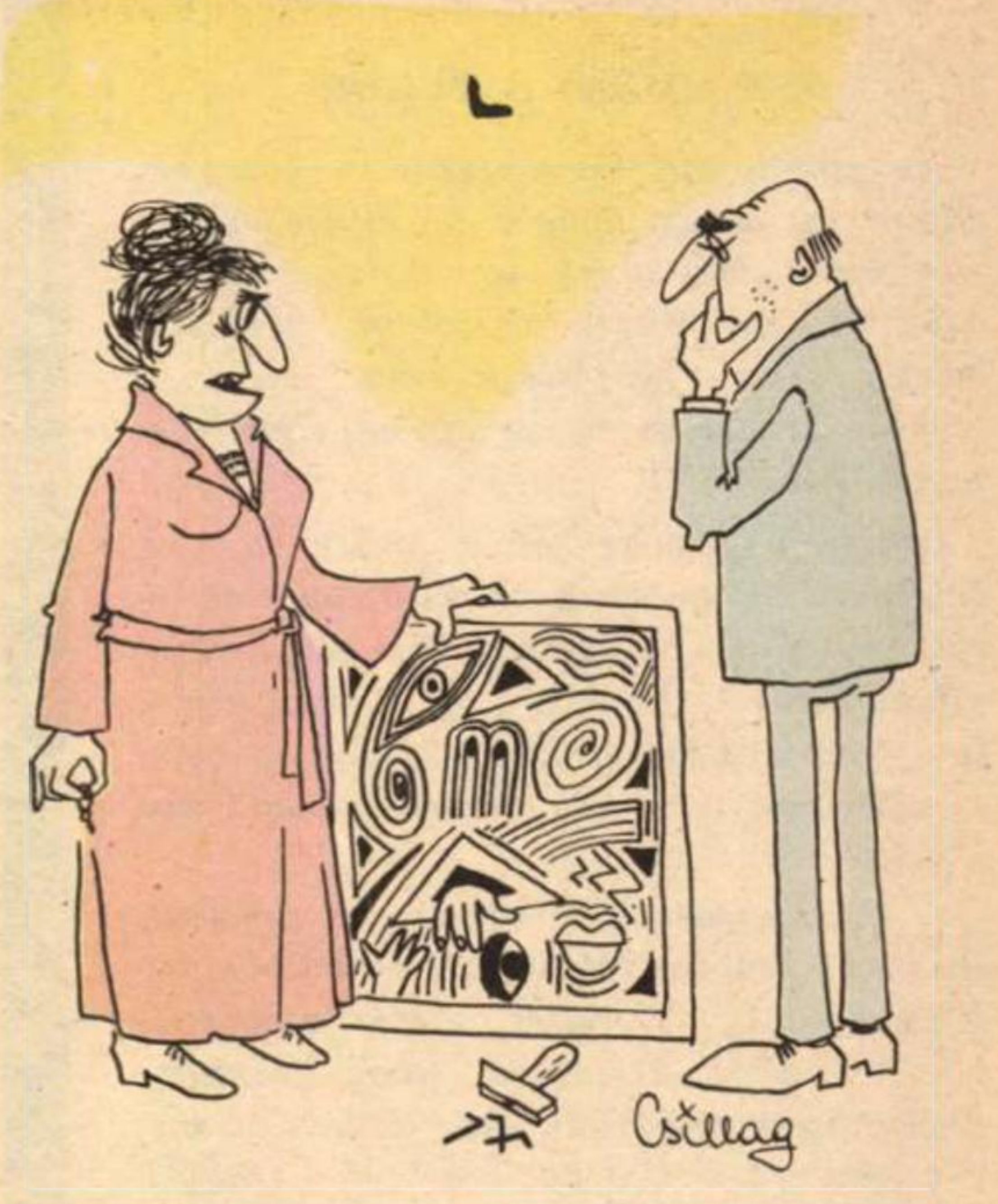

– Nem magyarázták meg a boltban, hogy melyik oldalon kell felakasztani?

SZERENCSÉS NYERTESEK

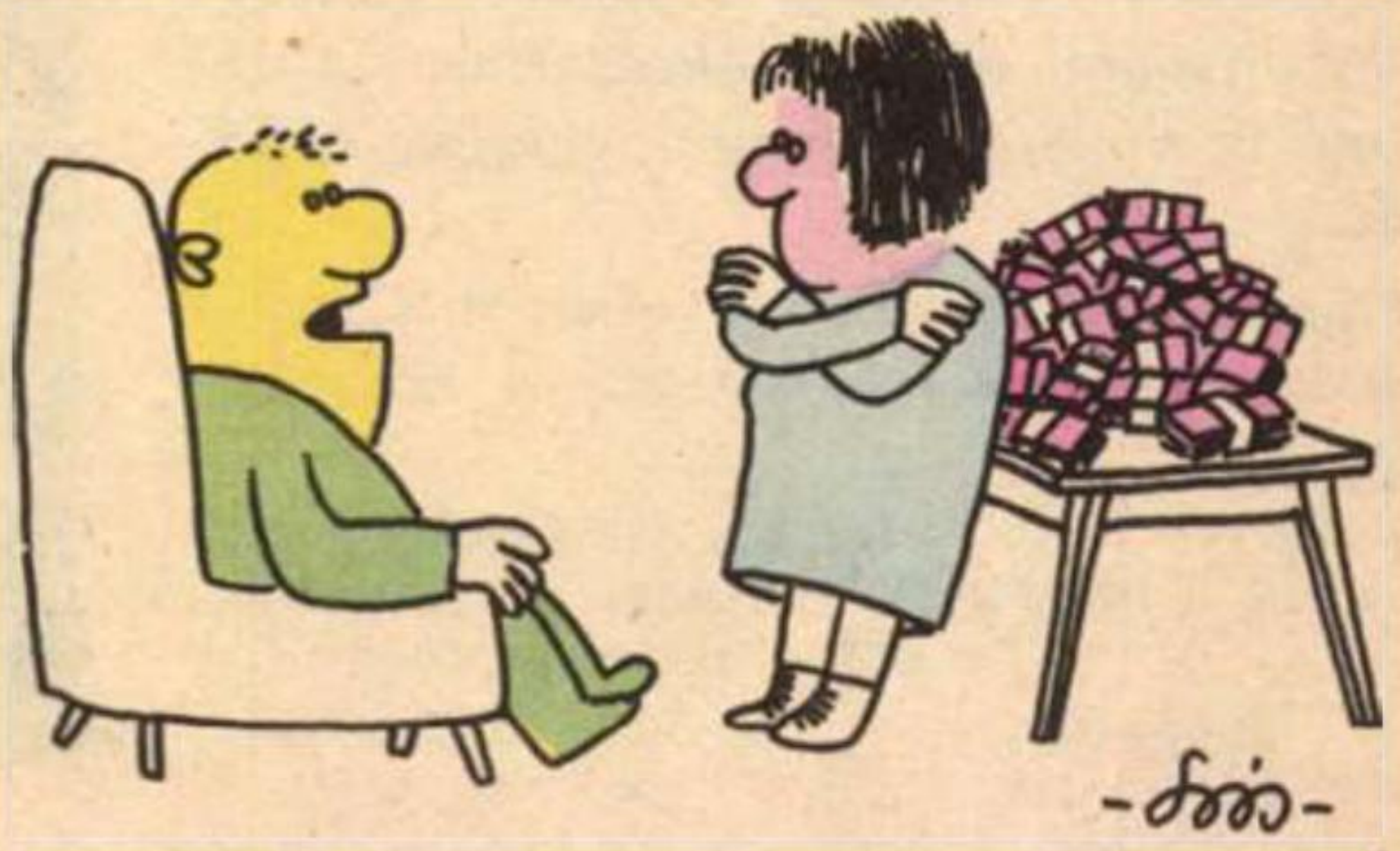

– És mennyit adjunk a rokonoknak?

– Három forint harmincat, hogy ők is vehessenek maguknak lottó szelvényt.

GARANCIA

készpénzben fizetve

Minden nap arra jártam haza, némi kerülővel, a nem túl meredek emelkedőn, hogy lássam, hogyan épül a keskeny utcában a társasház tizenkét lakással és nagy OTP kölcsönnel.

Nem épült gyors tempóban annyi bizonyos. Oda is mentem az egyik kőműveshez, hogy megtudakoljam, miért csak ketten dolgoznak ezen a nagy házon, amikor pár nappal előbb még tizenhatan is tüsténkedtek. Visszakérdezett, hogy melyik lesz az én lakásom. Mondtam neki, hogy a balszélső és rámutattam a legszebbre, amelyiknek tágas erkélye a kertre nyílott. Mindjárt nagyobb tisztelettel nézett rám és szívesen elmagyarázta, hogy a brigádjuk három társasházat épít egyszerre és mindig odadirigálják az embereket, ahova éppen anyagot szállítanak.

— És mitől függ, hogy hova megy az építőanyag? — kérdeztem.

— A prémiumtól — felelte tömören. — Ismerni kell a dörgést.

Nem tudom, hogy a másik két társasház mikor készült el, de az enyém vagy jó másfél esztendőt késett, pedig én úgyszólván minden nap szorgalmasan ellenőriztem. A határidő ilyen nagymérvű eltolódásából arra következtettem, hogy az én társasházam tizenkét építtetője nem ismeri a dörgést, és nem igen tűzött ki magas prémiumot. Erre nézve, persze, nem tudok közelebbi adatokat, amiből nyilván arra lehet következtetni, hogy nekem ehhez az építkezéshez semmi közöm sem volt, csak éppen a szívemhez nőtt, mert — mint említettem — minden nap arra ballagtam hazamenet.

Végre, alig fél esztendeje azért mégiscsak elkészült. Nagyon büszke voltam rá, mert igazán jól sikerült a kétemeletes társasház. Már birtokba is vették mind a tizenkét lakást, de engem továbbra is arrafelé húzott a szívem is meg a lábam is.

Nemsokára láttam ám, hogy bontják a ház elejét, s toldják-foldják, olyan óriási tempóban, amilyent egyszer sem észleltem a két és fél évig tartó építkezés során. Rengeteg ember sürgött-forgott s még késő este, villanyfény mellett is nyüzsögtek.

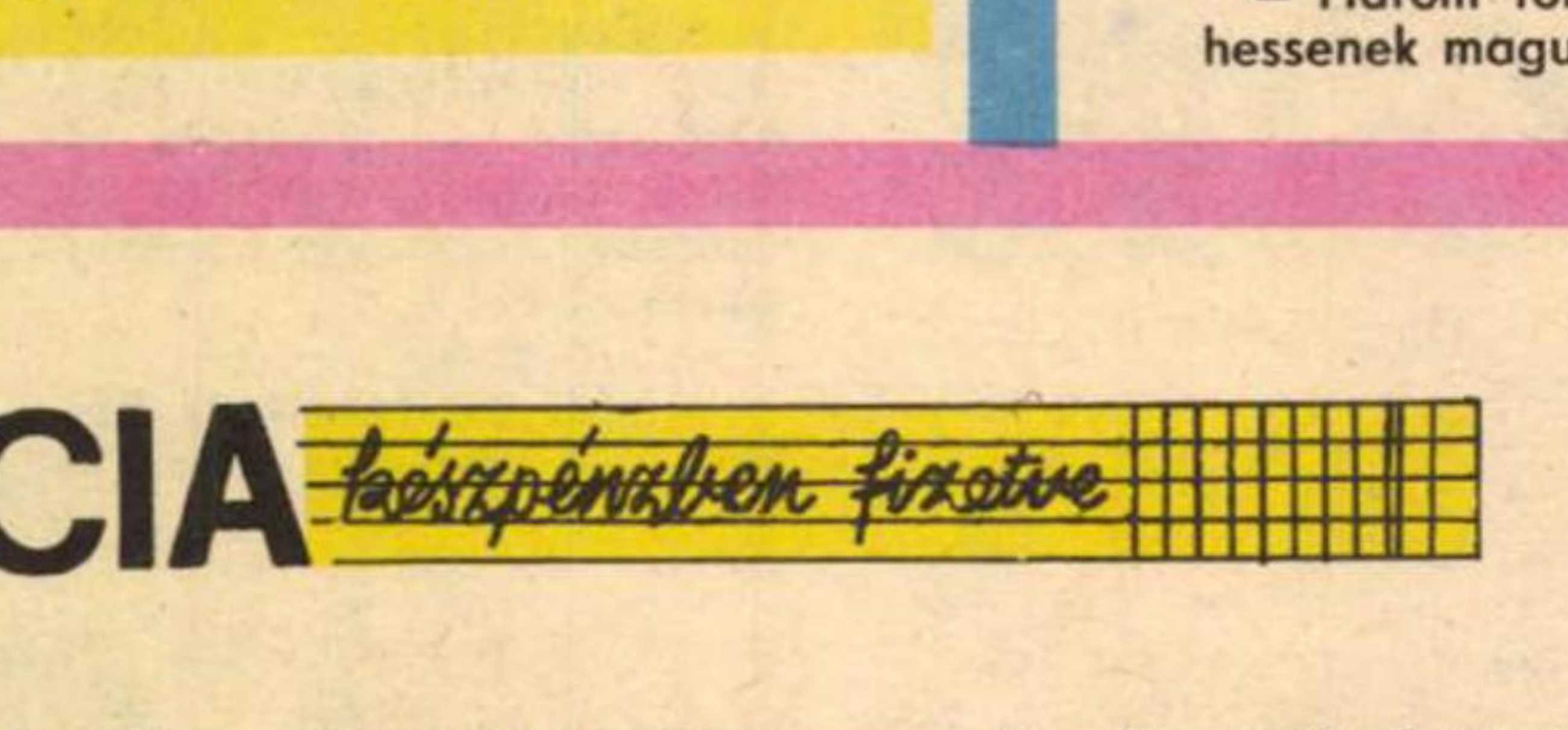

— Rohammunka? — szólítottam meg az egyik kőművest.

— Az. De csak fejrant után dolgozunk itt — felelte s anélkül, hogy felnézett volna, szorgalmasan tovább rakta a falat. — Alaposan eltolták a ház elejét, ezt kell kijavítanunk.

— Prémium?

— Szép pénzt kapunk, nem mondom. Maszek munka, a tulajok fizetik.

— És a garanciális javítás?

— Az járna, de az építő cég készpénzben kifizetett az építtetőknek vagy negyvenezret. Azt mondta a cég, hogy fél évig tart a munka, ha hivatalosan csinálják, Nincs rá kapacitása...

— A brigádnak meg jól jön.

— Jól, de a cégnek is! Megszünt minden garanciája. Okos cég a miénk! De, hogy mit szól majd a tanács, azt nem tudom.

Amikor felépült, még inkább a szívemhez nőtt a szép társasház, már egyik-másik lakóját személyesen is ismertem. A brigád rövid idő alatt elvégezte a munkát, és elvonult. A tulajok azóta két felszólítást kaptak a tanácstól, hogy a ház elejét eredeti állapotába állítsák vissza, mert a változtatás rontja a városképet. És két pénzbírságot is kaptak szabálysértésért! Mert engedély nélkül építkeztek.

Az építő cégnek semmi köze az egészhez. A garanciát készpénzben kifizette. Jó is az, ha a cég érti a szakmát, az építtető pedig laikus...

Földes György

ARANY

DE GAULLE A FOGORVOSNÁL

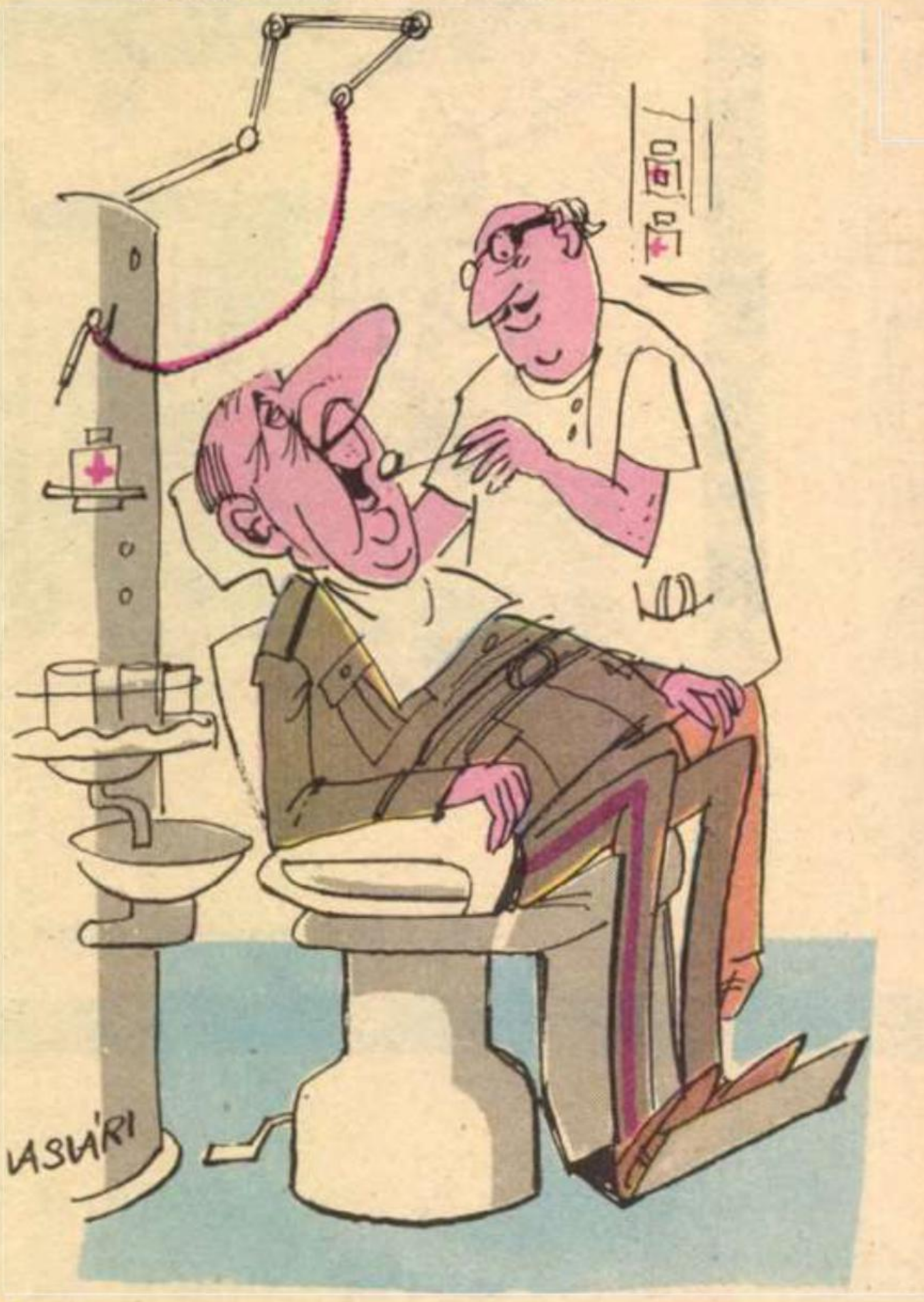

– Aranyból, doktor úr, hadd romoljon tovább a dollár!...

A VIETNAMI HÁBORÚ ROKKANTJA

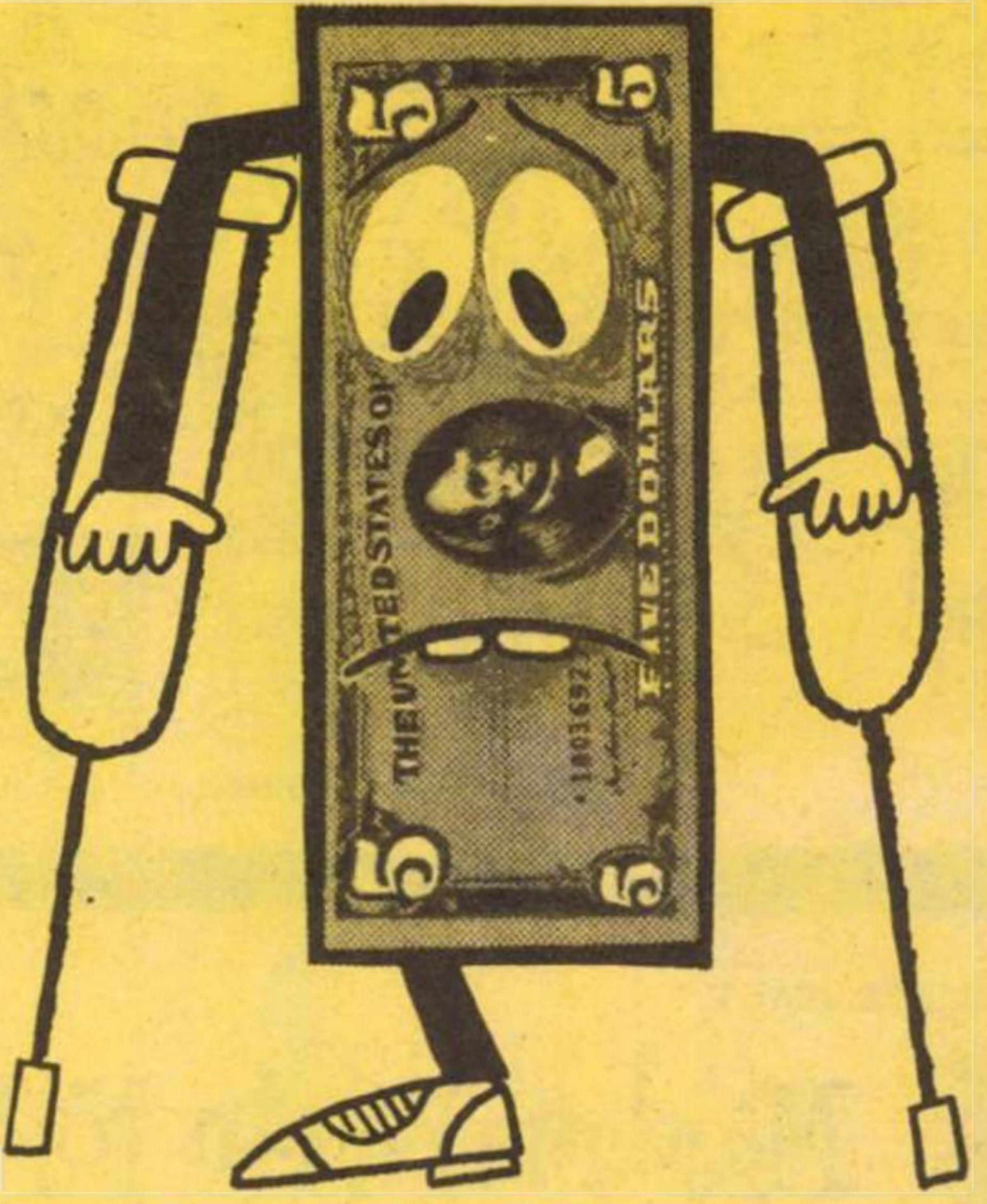
5
THE UNITED STATES OF
FIVE DOLLARS

KALODA-PROTOTÍPUSOK

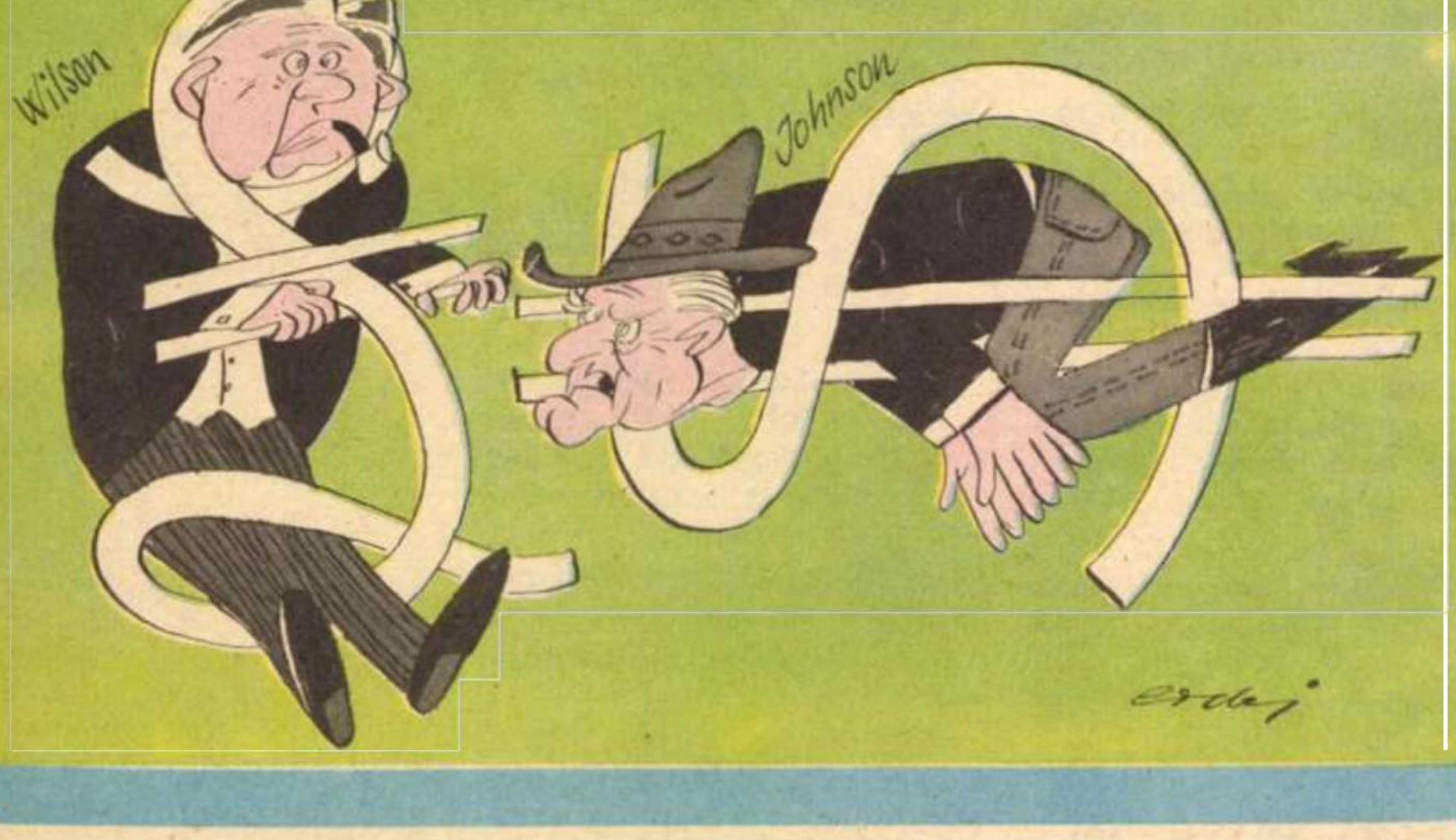
Wilson
Johnson
Erdei

FELÚJÍTÁS

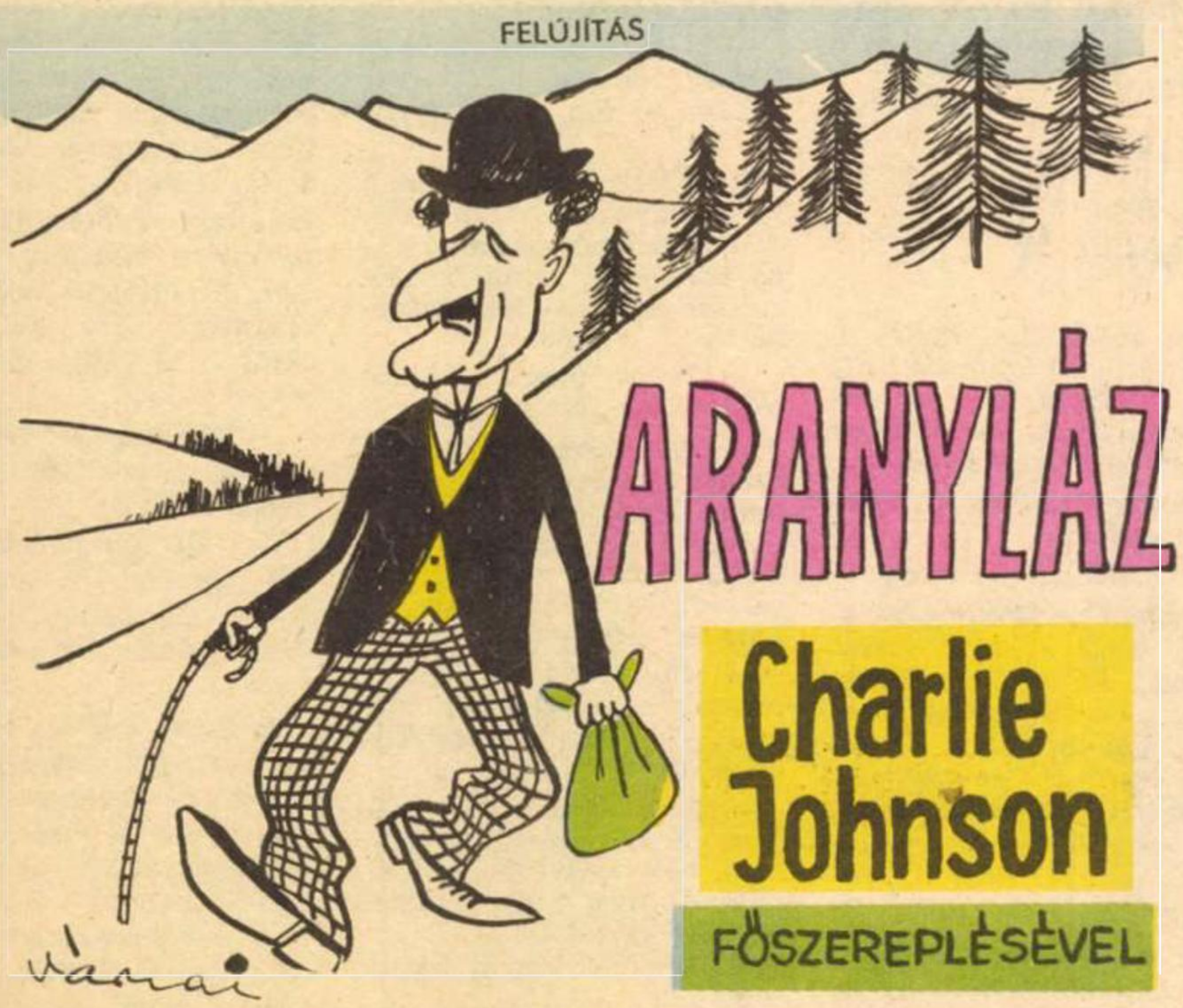
ARANYLÁZ
Charlie Johnson
FŐSZEREPLÉSÉVEL
Vámai

AZ ARANYLÁZ UTÁN

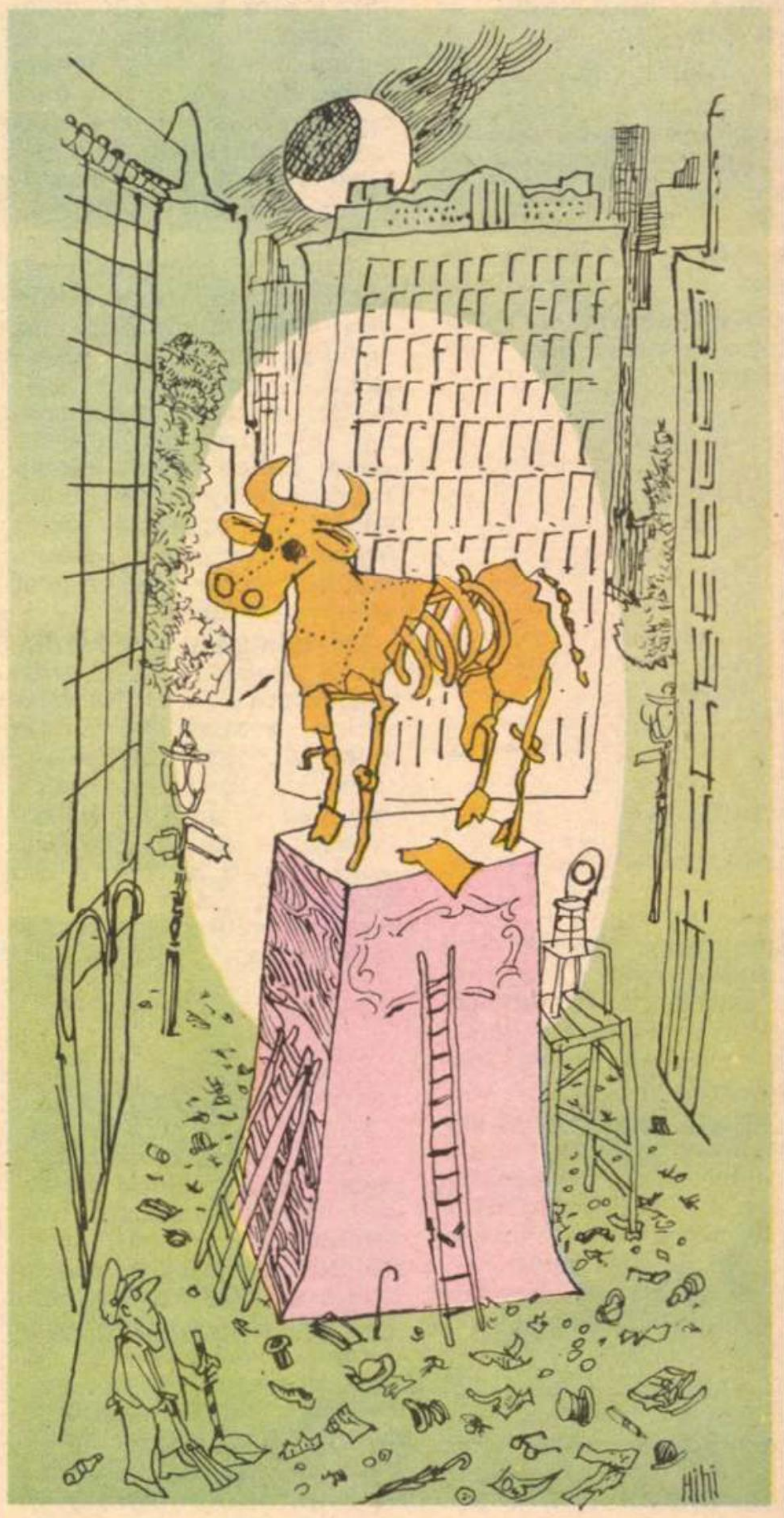

NEM ELÉG VÉKONYAK A FALAK

Szegő Gizi rajza

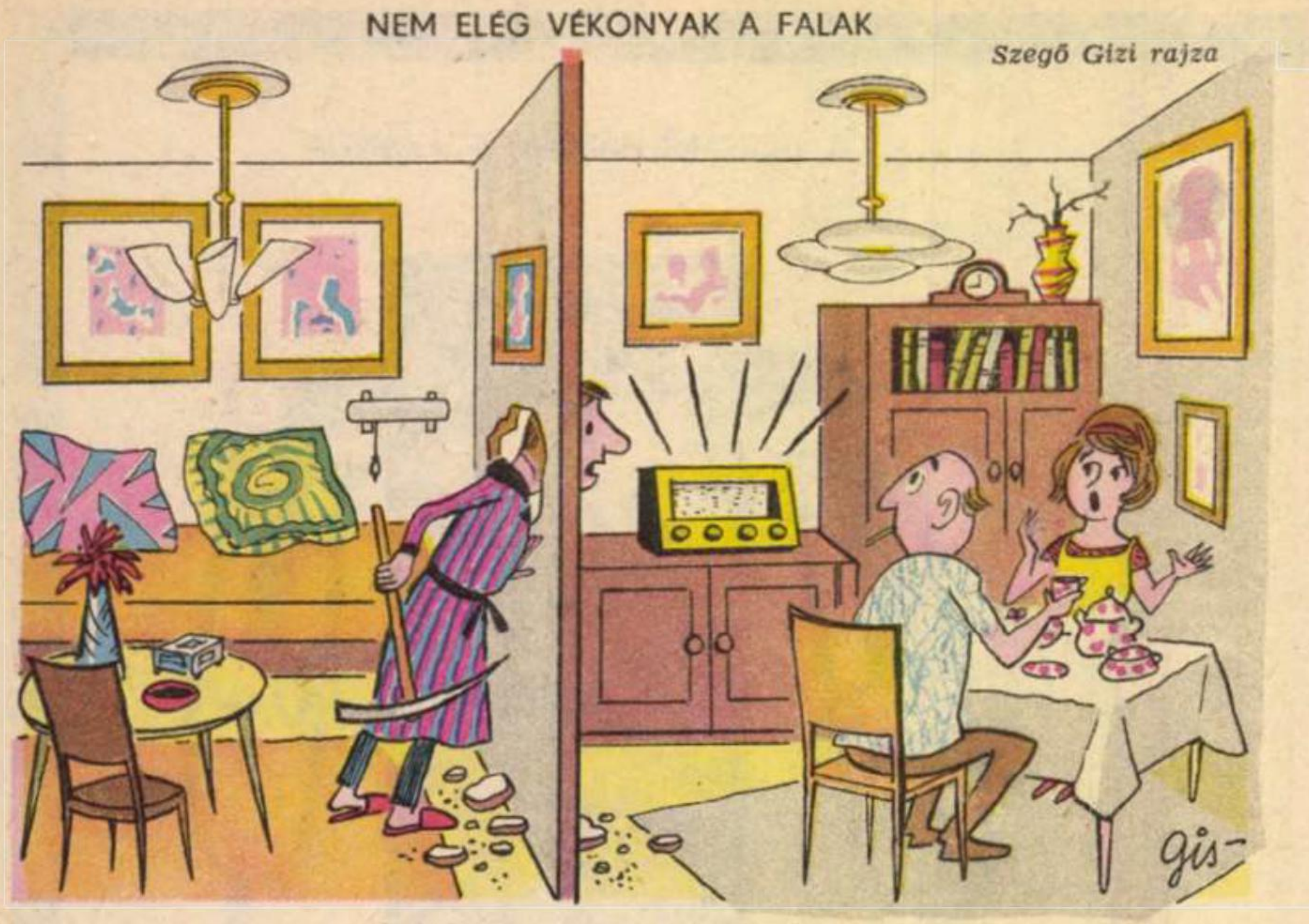

– Ki rúgta a második gólt!? ...

ÉJSZAKAI JÁRAT

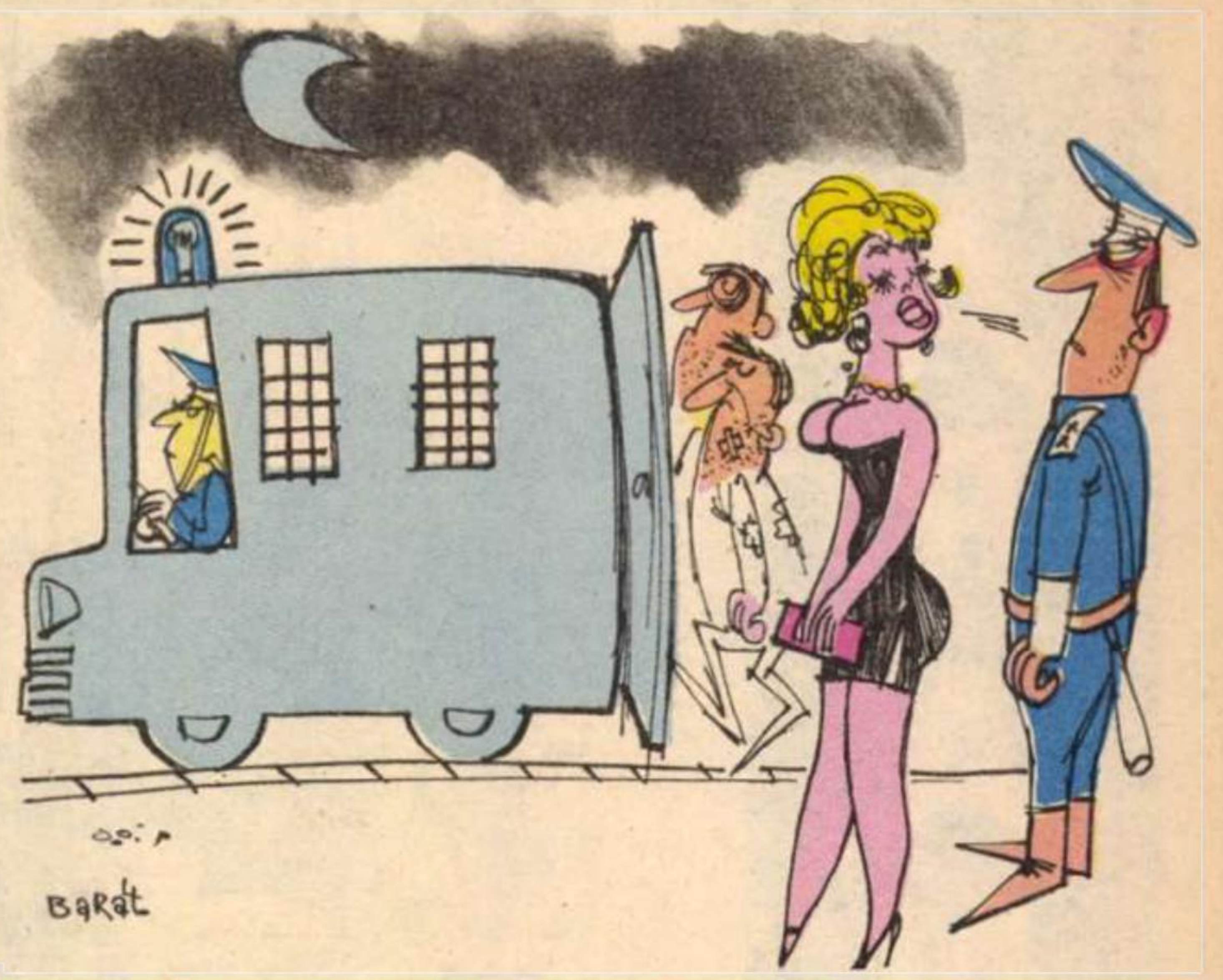

– És tessék mondani, mikor jön az utolsó kocsi? ...

MANUIL SZEMENOV:

Majdnem pajzán történetek

II.

1

Kint már lassan világosodott, amikor a Nő félálomban meghallotta a Férfi hangját:

— Alszol, százszorszépem?

A Nő nem tudta felnyitni álomtól elnehezedett szemhéját, csak úgy, behunyt szemmel dünnyögte:

— Alszom, drágám, alszom!

— Nem akarod megcsókolni a te drága kis pitypangodat?

Édes vágy töltötte el a Nő fiatal testét. Vágyakozón nyújtózott az ágyban, de Morfeusz tündér varázsos ereje még mindig fogva tartotta.

— Ha a pitypang mindig üdének és szépnek akarja látni az ő kis virágszálát, akkor ne ébressze fel ilyen korán hajnalban — suttogta a Nő és újra mély hajnali álomba merült, amely oly édes tud lenni, mint a törökméz.

— Aludj csak, aludj, drágaságom — hallotta még félálomban valahonnan messziről, aztán egészen mélyre hullott az álom karjaiba.

És mégis elsőnek a Nő ébredt föl. Felült az ágyban és ámulva látta, hogy a duplaágy másik fele üres. „Kivel beszélhettem én?" — gondolta rémülten. Azután a rémület lassan elmúlt. „Bizonyára csak álmodtam — gondolta magában. — Ugyan kivel beszélhettem volna, hiszen a férjem harmadik napja vidékre utazott." Aztán felkapta, mezítelen vállára dobta köntösét és kiszaladt a fürdőszobába.

A Férfi is felébredt. Amikor meglátta, hogy senki sem fekszik mellette az ágyban, rögtön az eszébe jutott, hogy a felesége már hétfőn elutazott Taganrogba, a beteg nénikéjéhez. „Nem kellett volna tegnap Petrovéknál annyit innom abból az átkozott nehéz borból. Ha sokat iszom, mindig ennyi zagyvaságot szoktam álmodni."

De mindketten tévedtek: ez a hajnali beszélgetés megtörtént. Tudniillik közvetlen szomszédok voltak, és olyan vékony fal választotta el őket egymástól, amelyen — hisz ez köztudomású — minden áthallatszik: legyen az földre eső evőeszköz, vagy gyengéd, szerelmi vallomás, elragadtatott sóhaj.

2

Az utcán ismerkedtek meg, egy bolt előtt. Előfordul néha, hogy egy futó, jelentéktelen beszélgetés kölcsönös szimpátiát vált ki. Nincs is ebben semmi csodálatos, hiszen mindketten fiatalok voltak, a lány huszonkét-huszonhárom esztendős, a fiú már betöltötte a huszonötöt. Az is köztudott dolog, hogy a fiatal szív, amely még keveset élt át az élet megpróbáltatásaiból, sokkal hiszékenyebb, érzékenyebb, mint érett vagy öreg korban. Ezenkívül ebből az első rövid beszélgetésből az is kiderült, hogy sok olyan dolog van, ami mindkettőjüket érdekli és sok különböző problémát egyformán látnak.

Ettől kezdve gyakran találkoztak.

Többnyire péntekenként, mindig ugyanabban az időben, este hétkor — és ugyanott, ahol először találkoztak.

Igazán nem lehet mondani, hogy léhán viselkedtek volna: nem mentek összeölelkezve az utcán, teljes erővel üvöltő táskarádióval, nem húzódtak be a kapualj sűrű sötétjébe, s nem esküdtek egymásnak hűséget, örökké tartó szerelmet.

Amikor találkoztak, a Fiú azt mondta:

— Örülök, hogy látom.

— Én is — felelte a Lány.

Így ment ez egy félesztendeig. Itt szokott kritikusra fordulni az ilyen szerelmi ügy. És ekkor, váratlanul (ez is elő szokott fordulni) teljes szakításra került sor. Elérkezett az ismerkedésüket követő huszonnegyedik péntek. És ekkor a Fiú azt mondta:

— Ég önnel; isten áldja, többé már nem találkozunk.

— Ég önnel — felelte a Lány.

És útjaik elváltak, az egyik balra ment, a másik jobbra.

Az elektromos berendezéseket áruló boltot, amely előtt hőseink rendszeresen sorban álltak, hogy előjegyeztessenek maguknak egy vadonatúj „OKA" típusú hűtőszekrényt, bezárták. (Helyette megnyílik egy új kávéház, a „Fecske".)

3

A kisasztalkán két porceláncsésze állt. A Nő mindegyikbe beletett egy-egy konzervkávét, azután a cukor után nyúlt.

— Nyikolaj Ivanovics, két vagy három kockával kéri?

— Köszönöm, kettőt kérek.

Amikor forró vizet öntöttek a csészékbe, egyszerre megütötte orrukat az erős, frissítő kávéillat.

— Nagyon finom illatú ez a kávé, Natasa.

— Igen. Valódi brazil kávé.

A csillár nem égett és a kissé távolabb álló, halványkékernyős asztali lámpa titokzatos intim beszélgetésre hangoló félhomályba vonta a szobát.

— Tehát maga, Natasa, tovább fog tanulni ...

— Igen. Akárhogy is van, be akarom fejezni az egyetemet, bár nagyon nehéz dolgozni és egyidejűleg tanulni. Azután, még ezek a családi bajok is, tudja itt hagyott a férjem.

— No, gondolom, ez a magány nem fog sokáig tartani — mondotta mosolyogva a Férfi.

— Egyébként nem sajnálom, hogy elment. Tudja, nem volt kedvére a munkám. Én meg nagyon szeretem ezt csinálni.

A falióra tompán kettőt ütött.

— Késő van már, éjfél után kettő — mondotta a Nő és leszedte az asztalról az edényt.

— Natasa — szólalt meg reménykedő hangon a Férfi. — Mégis, legalább erre a mai éjszakára fogadjon be engem.

A Férfi valamivel idősebb lehetett a háziasszonynál, de a félhomály elmosta a köztük levő korkülönbséget.

— Kérem, ne beszéljünk erről a témáról, különben megharagszom. — A Nő hangjából megbántottság érződött. — Nem most ismertem meg magát, tudja, hogy mennyire tisztelem. Látja, még kávéval is megkínáltam. Tudom, hogy ma mennyire elfáradt. De kérem, ne érintsük ezt a már eldöntött, fájó kérdést ... Nagyon jól tudja, nincs hová fektetnem.

— Én olyan kis helyen is elférek. Akár itt, valahol maga mellett ...

— Hát igazán maga lehetetlen ember! — kiáltott fel. — Gondoljon arra, mit mondanának az emberek reggel.

A Férfi felkelt, reménytelenül legyintett, s kiment. El kellett mennie az állomásra, ahol a váróteremben tölthette az éjszakát. Még ennek a rendkívül szimpatikus embernek sem tudott szobát adni Natasa, a szálloda éjszakai ügyeletese.

(Oroszból fordította: N. E.)

ROKOKÓ AZ ÖNKISZOLGALO-BOLTBAN

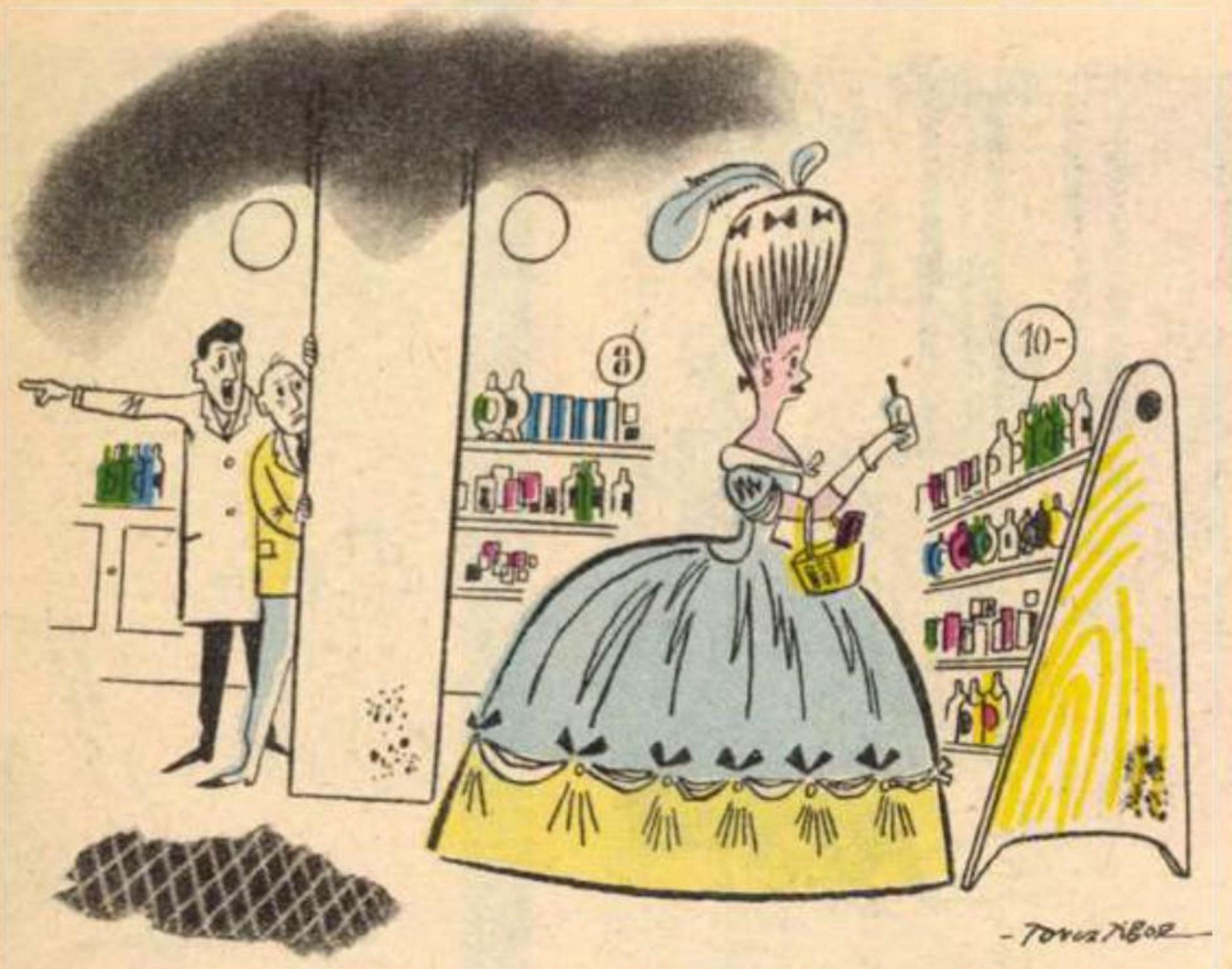

– Szentisten, vezető kartárs! Most mit csináljunk?

ROSSZUL JÁRNAK A PESTI ÓRÁK

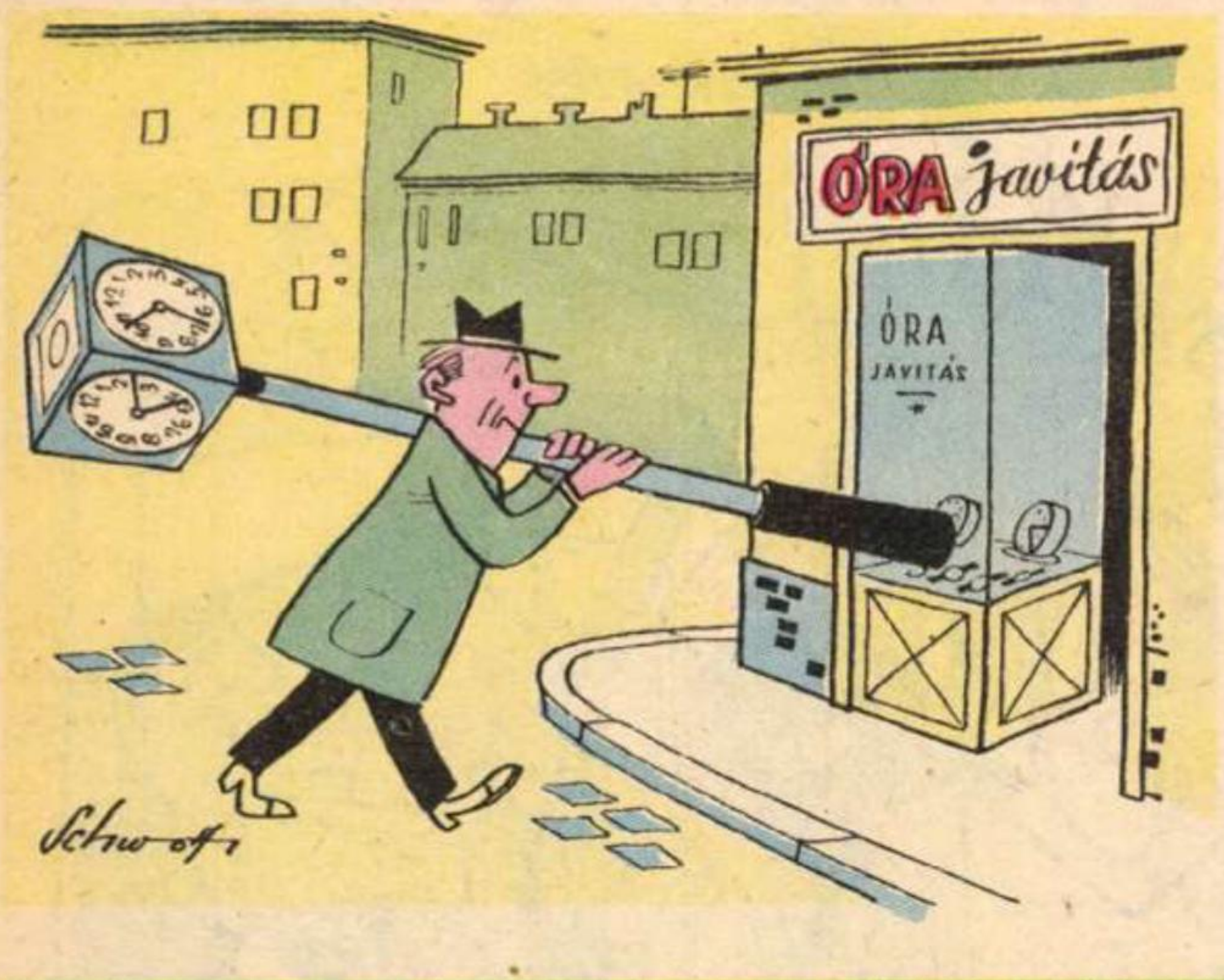

TERELŐÚT

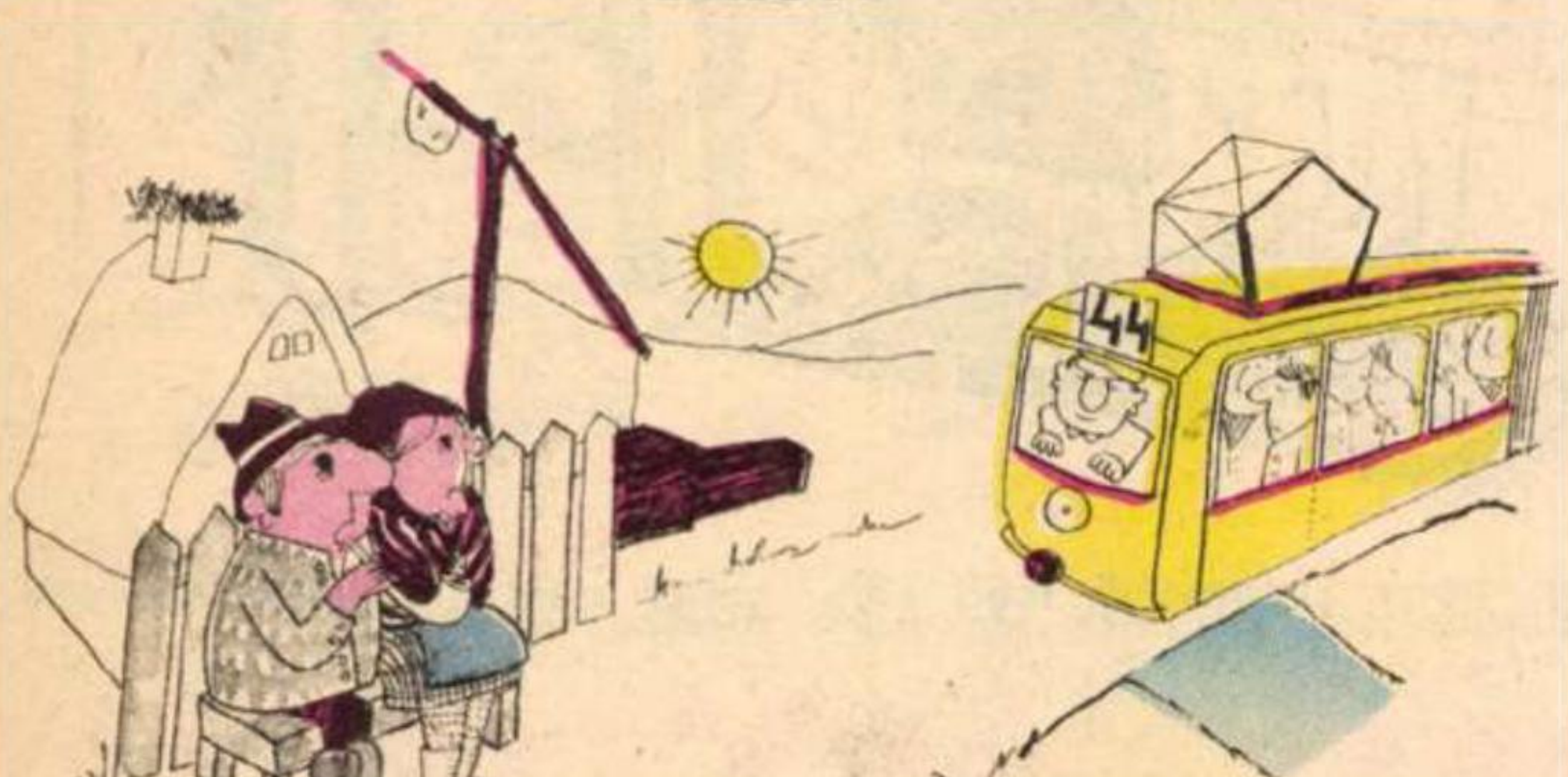

ANGOL–MAGYAR KOPRODUKCIÓS CIRKUSZ ALAKUL

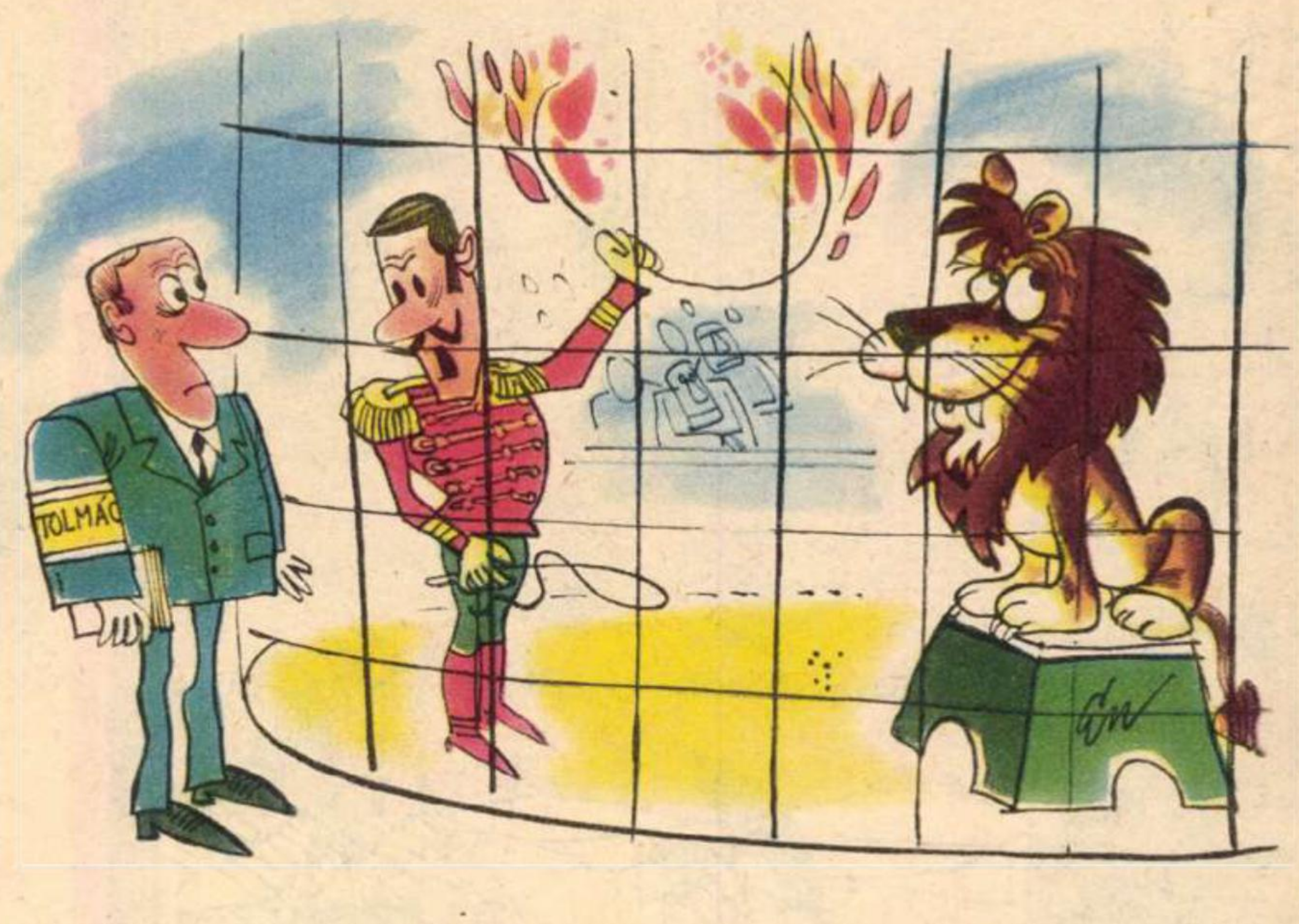

– Hogy mondják angolul, hogy „ugorj!"?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZAPPAN ÉS TROMBITA

Minap megtekintettem az „Ádámnak hívták" című amerikai filmet. Érdekes film, elgondolkoztató film. Én különösen az egyik epizódon gondolkoztam el...

A zseniális, ám fékezhetetlen trombitás összerúgja a port a szakma cápájával, aki bosszúból feketelistára teszi a néger zenészt. Szegény, sehol sem kap szerződést. Végül nagy nehezen munkához jut egy kis New York-i bár zenekarában. De az öröm nem tart sokáig. Egyik este tagbaszakadt férfi lép a bár tulajdonosához:

— Helló!

— Helló, őrmester! Mi szél hozta ide?

— Csak azt akarom mondani, hogy nincs szappan a mosdóban! Rúgja ki a trombitását, vagy jelentem az esetet a kapitányságon.

— Értettem, őrmester...

A bár tulajdonosa rendes fickó volt, de nem mert ujjat húzni a hatósággal. Elbocsátotta a trombitást, aki persze rögtön tudta, hogy kinek a hosszú kezét sejtse a dolog mögött.

— Nézze — mentegetődzött a bártulajdonos, — ha az őrmester jelenti a kapitányságon, hogy nem volt szappan a mosdóban, megvonhatják az italmérési engedélyemet, esetleg be is csukhatják a bárt...

Még napokkal az előadás után is ez az epizód járt az eszemben. Azon morfondíroztam, hogy ha Budapesten valaki azon a címen akarná kitétetni egy muzsikus szűrét, hogy a mosdóban nincs szappan, akkor öt perc múlva négyes sorokban menetelnének fel és alá a Körúton az állástalan trombitások. Sőt, attól tartok, ha az italmérési jogokat a mellékhelyiségek kultúráltságától tennék függővé, többé egyetlen részeg embert se lehetne látni a fővárosban. No de nálunk azért, mert egy vendéglátóipari létesítmény mosdójában nincs szappan, törülköző vagy egyéb fontos holmi, senkinek a hajaszála se görbülhet meg. Sem a trombitásnak, sem a vécés néninek, sem a vállalatvezetőnek.

(d—th)

ÖNARCKÉP

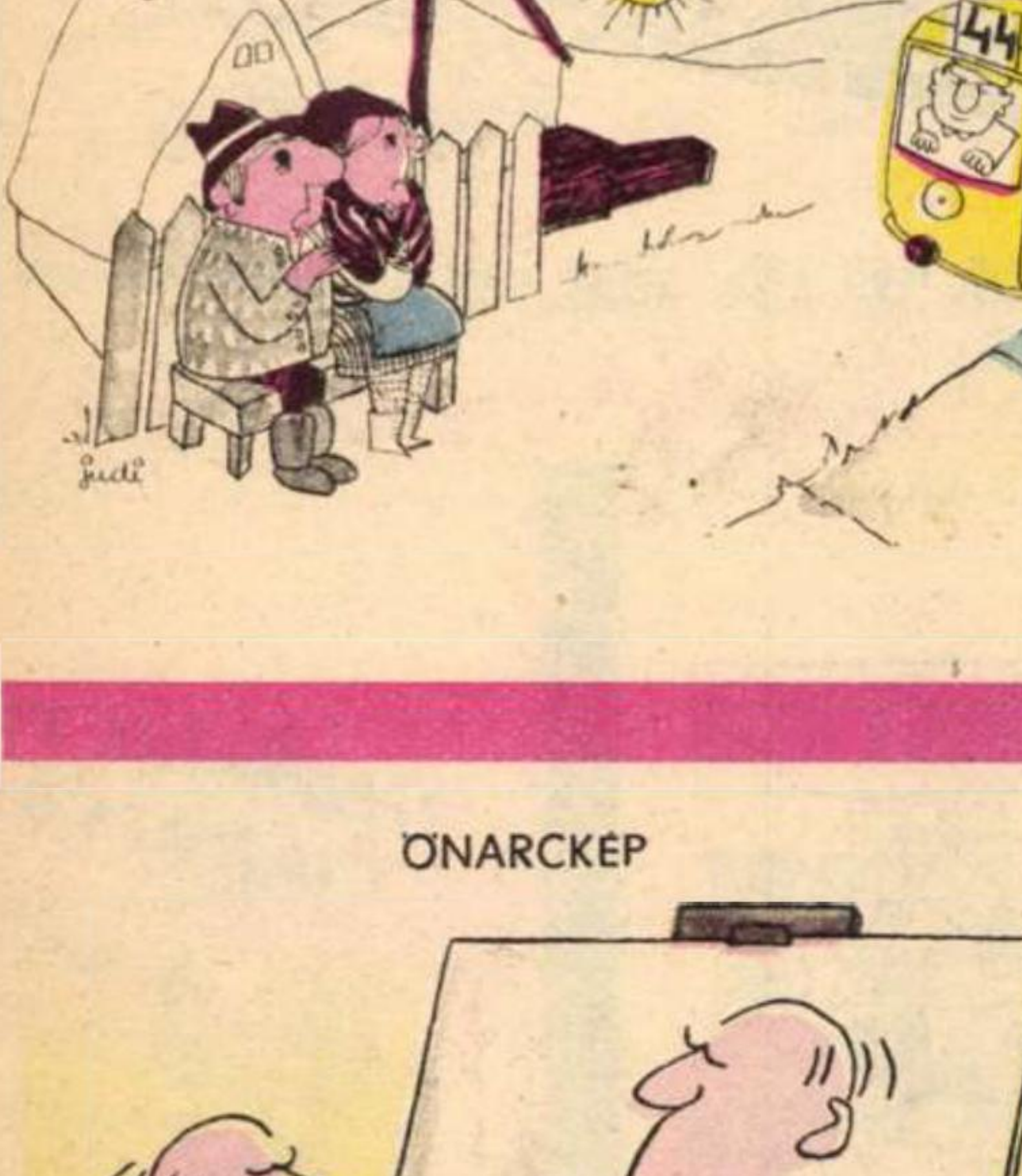

MINDENRE TELIK...

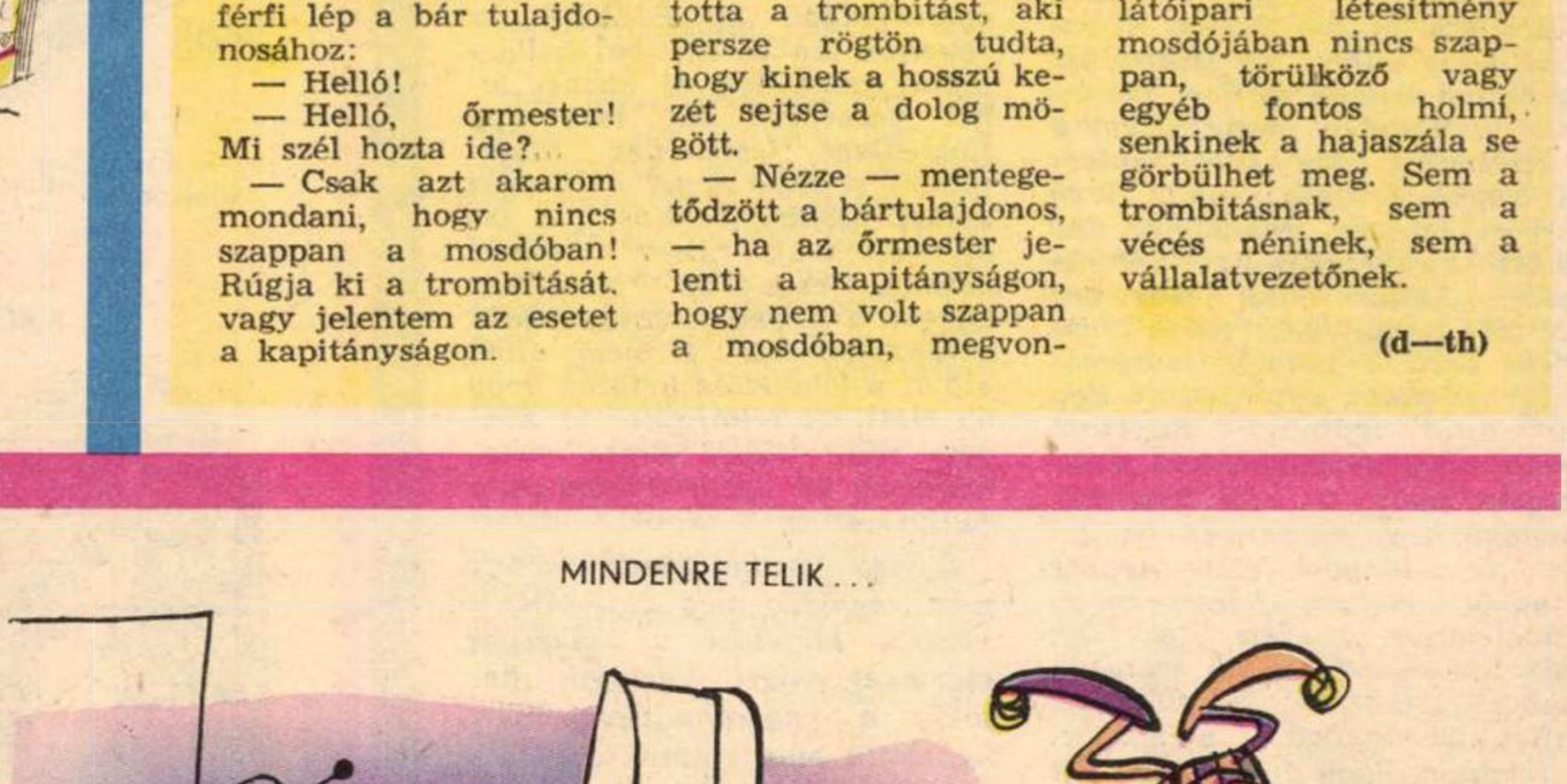

– Kétmilliót nyertünk a lottón!

AZ OKOS HADVEZÉR

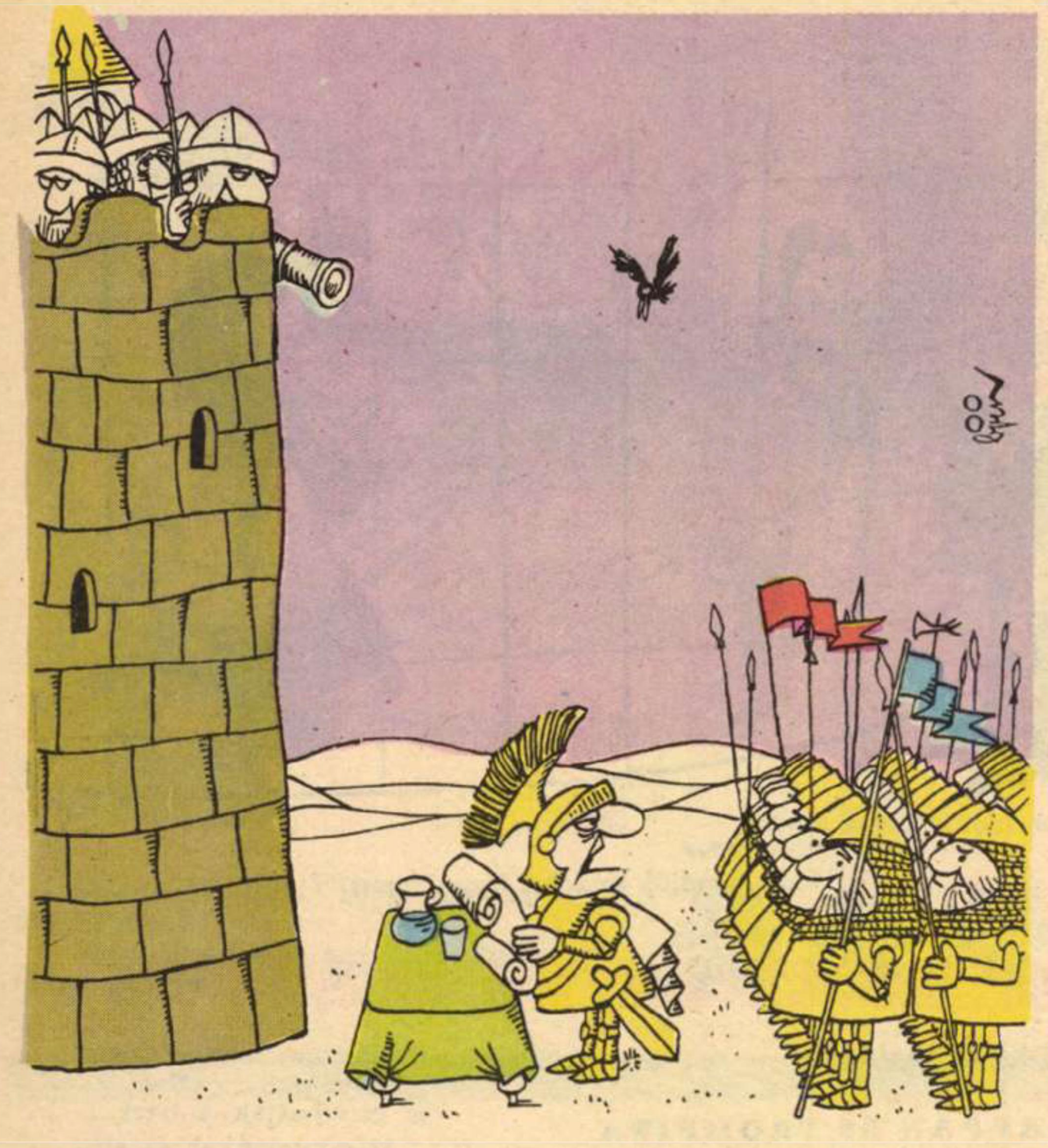

– Először megpróbálom szép szóval meggyőzni őket . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÁLVÁRIÁM AZ ELEMMEL

Vészesnek éppen nem mondható nagyothallásom ellensúlyozására egy Siemens gyártmányú, kitűnő kis készüléket használok, amely elemmel működik.

A múlt év végén levélben közölte a lányom Buenos Airesből, hogy szilveszter este felhív a család boldog új évet kívánni. Rettentően megörültem a közlésnek s nyomban elmentem a Népköztársaság útján levő orvosi műszer szaküzletbe. Az üzlet kirakatában ezt olvastam: „Leltár miatt december 22-től január 2-ig zárva". De bent égett a villany, mozgolódást is láttam, bezörgettem. Egy nő ajtót nyitott, elmondtam neki, hogy új elemre van szükségem, mert a régi kimerült, tudom, hogy zárva van az üzlet, de a lányom felhív Argentínából, nagyon kérem hogy kivételesen . . . Nem tehetünk kivételt — szólt a nő szárazon s becsapta az orrom előtt az ajtót. Dühöngtem, s abban bizakodtam, hogy a hátralevő két nap alatt valami csoda folytán megjavul a hallásom. Tévedtem. Hallottam ugyan a lányom, a vőm és a két unokám hangját, de egyetlen szavukat nem értettem meg. Január 2-án nyitva volt a szaküzlet, de „árazás" miatt csak újabb tíz nap múlva jutottam elemhez. Februárban minden nehézség nélkül vettem elemet, de márciusban, amikor el akartam menni az Írószövetség közgyűlésére, az eladónő kijelentette, hogy kifogyott az elem, jöjjek el egy hónap múlva,. talán akkor lesz . . .

Az olvasó most csodálkozva megkérdezheti, hogyha az OMKER-nél nem kaptam, miért nem mentem elemet venni egy másik üzletbe. Azért nem mentem, mert mint kiderült, nemcsak Budapesten, de egész Magyarországon az OMKER az egyetlen szaküzlet, ahol hallásjavító készüléket és elemet lehet vásárolni. Ha csak egy fióküzletet létesítenek Budapesten s egyet-egyet a megyei székvárosokban, akkor 1. a nagyothallóknak nem kellene minden csip-csup alkatrészügyben a Népköztársaság útjára zarándokolniuk, 2. nem állna elő az a lehetetlen helyzet, hogy az OMKER leltározása és árazása miatt húsz napra megbénuljon az egész országban a hallásjavítás.

S még egy-két kérdés: miért nem rendelik meg az OMKER vezetői idejében a szükséges elemeket, miért váratják hetekig a nagyothallókat, miért nehezítik meg számukra a társadalmi érintkezést és munkájuk zavartalan végzését? Ami engem illet, kiheverem valahogy ezt az elemi csapást: a várakozás idejére kivonom magamat a forgalomból. De elképzelem, hogy ezekben a hetekben hányan dühöngnek tehetetlenül (én is!), hányan ordítoznak a rekedtségig, hogy megértessék magukat szerencsétlen embertársaikkal s menynyi kellemetlenséget és kárt okoz az elemek hiánya.

Vér Andor

JEGYSZEDŐ NÉNIKÉK

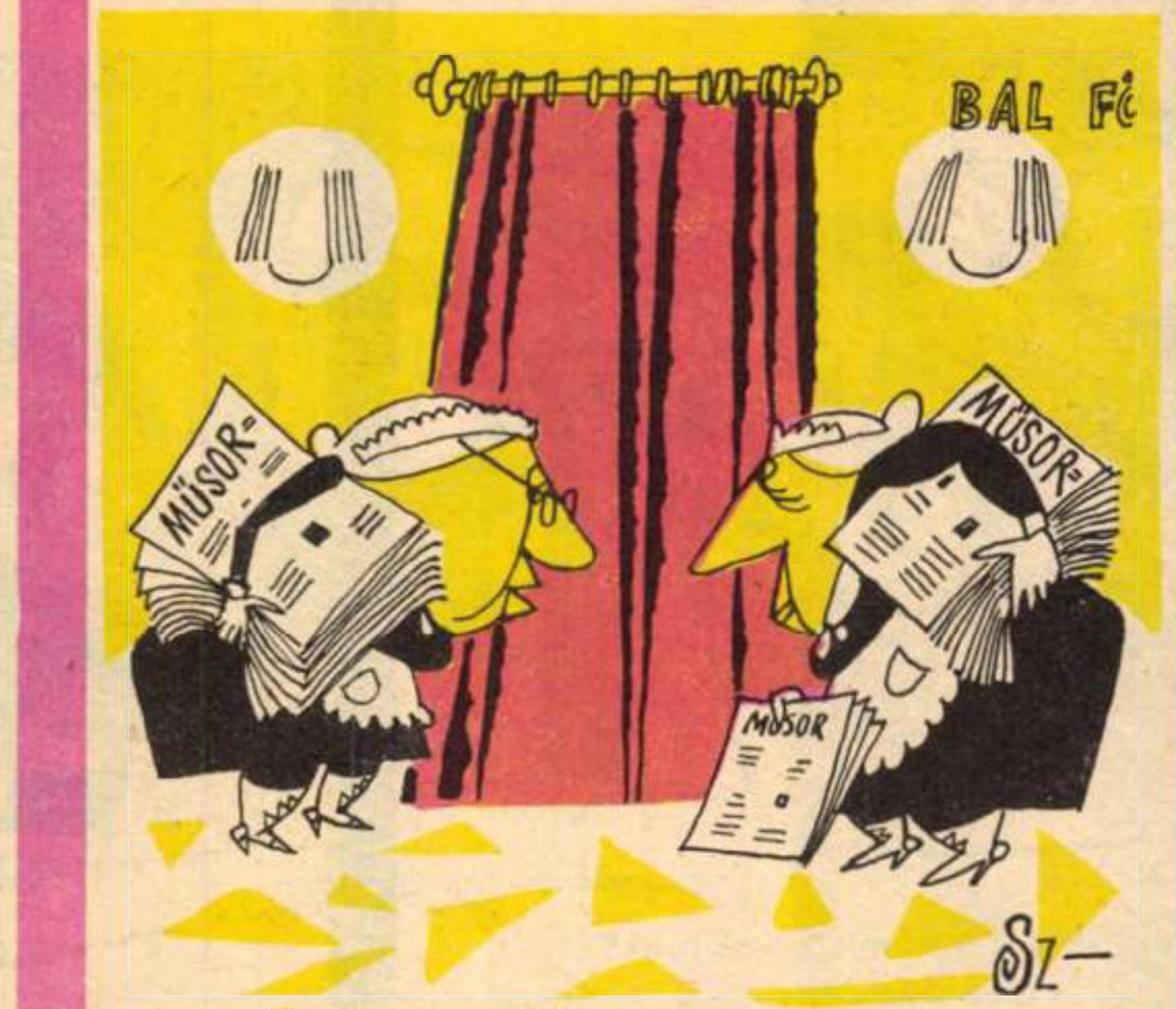

– Ne félj, ami Műsor megmarad, azt megveszik előadás után, amikor nem értik a darabot.

ÖRÖKLAKÁS

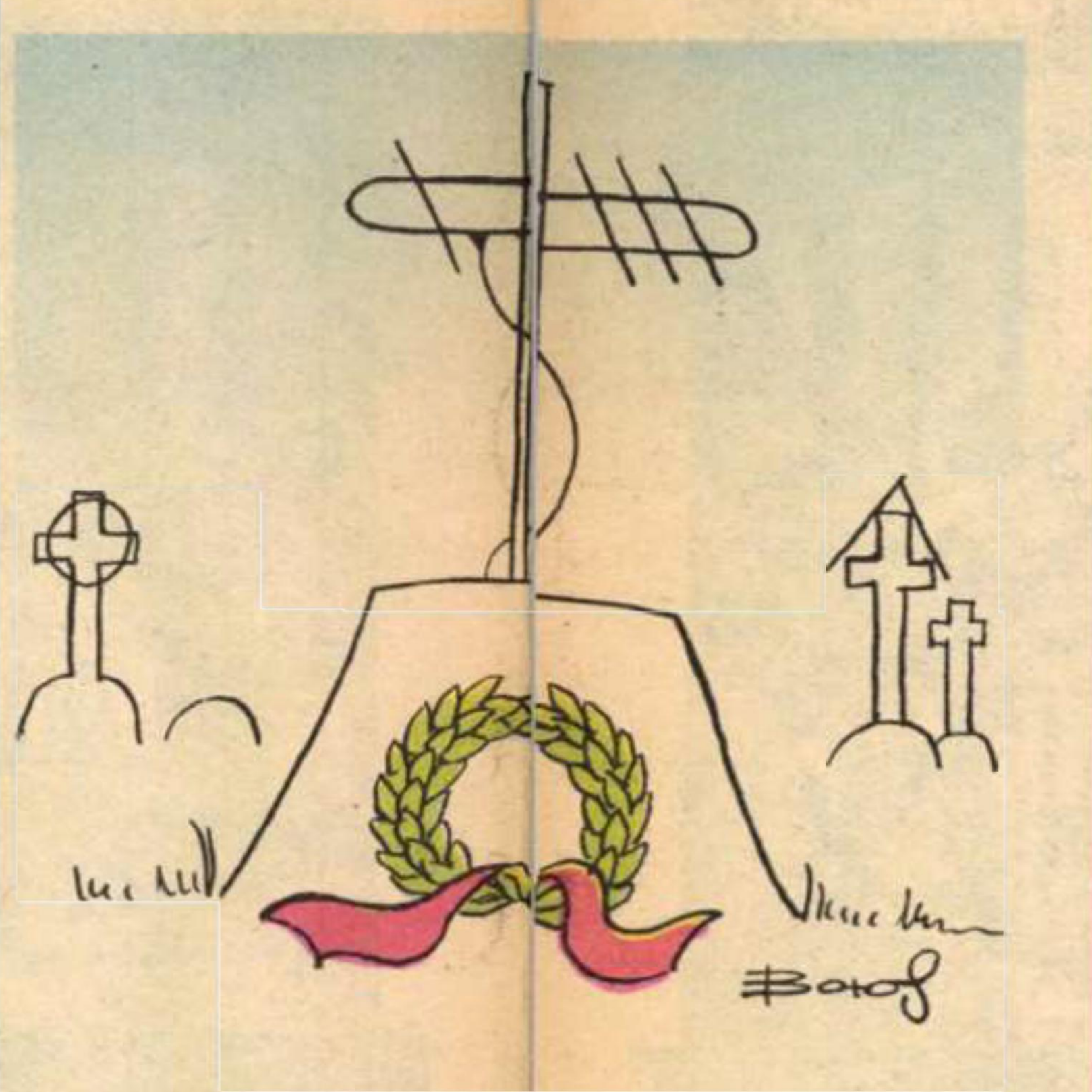

ITALBOLT

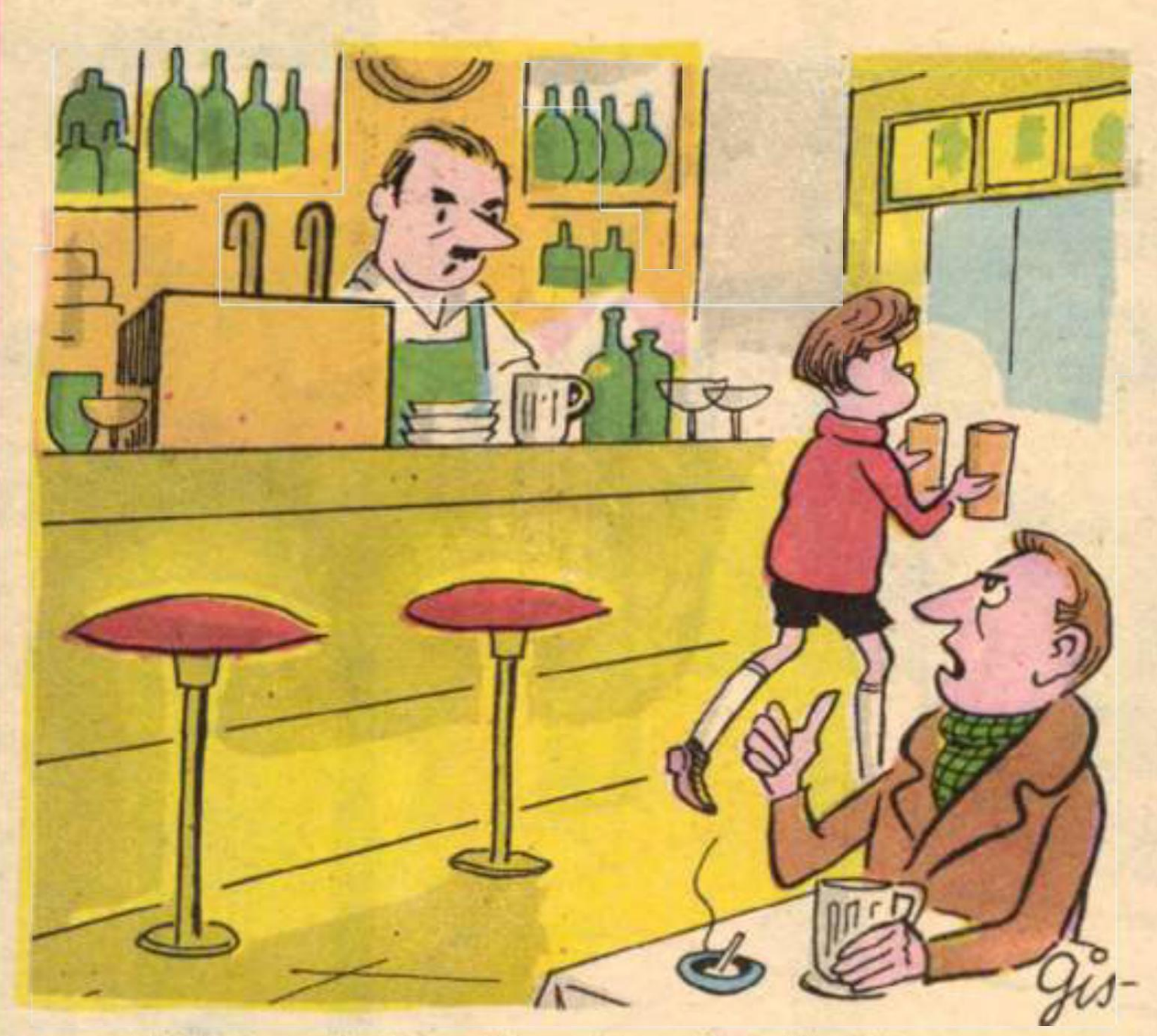

– Miért szolgálta ki azt a fiatalkorút szeszes itallal?

– Azt mondta, nem neki lesz, hanem az öccsének . . .

TAVASZI DIVAT, 68

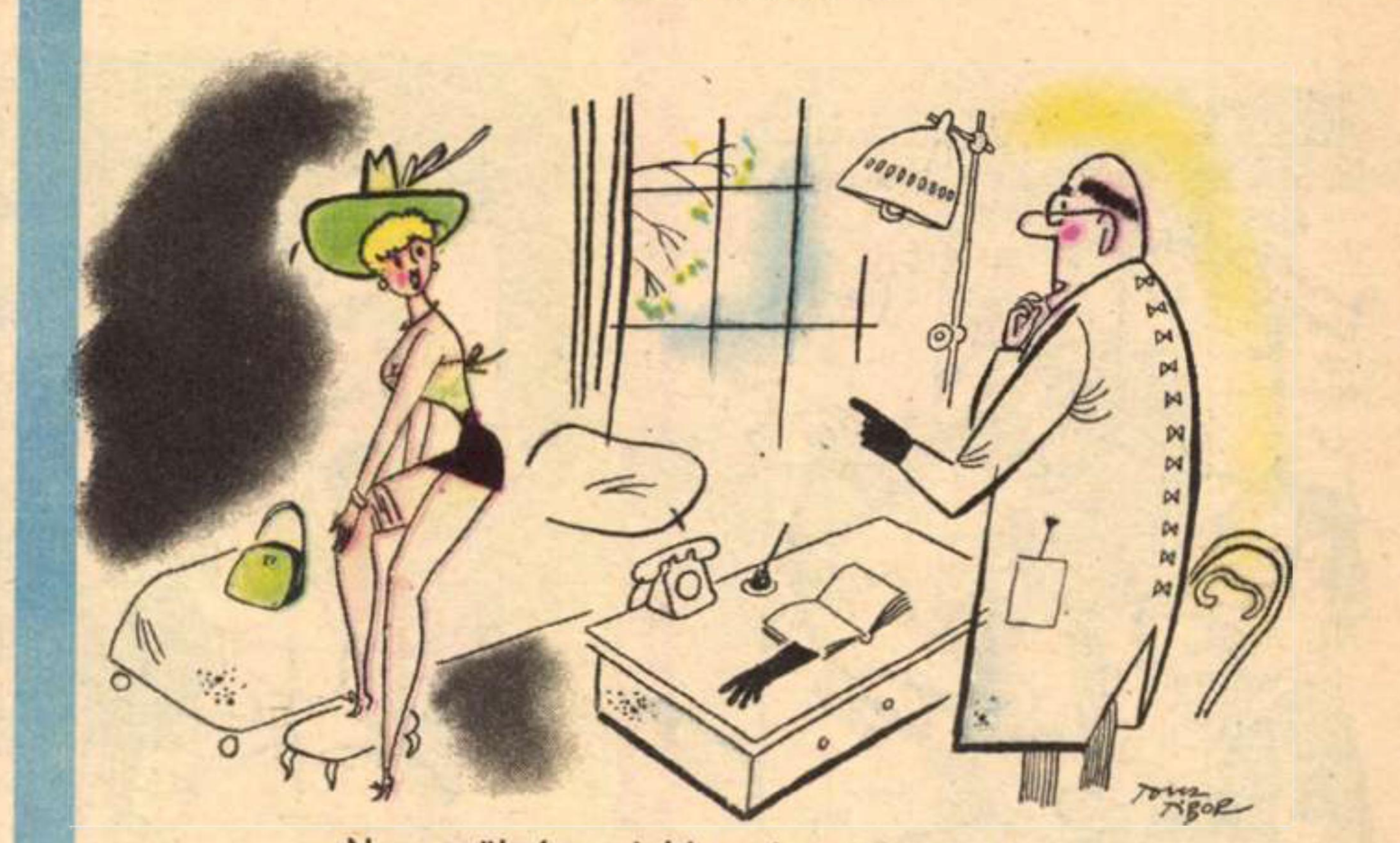

– Nem szükséges jobban levetkőznie, kisasszony!

A FILMSZTÁR FELFEDEZÉSE

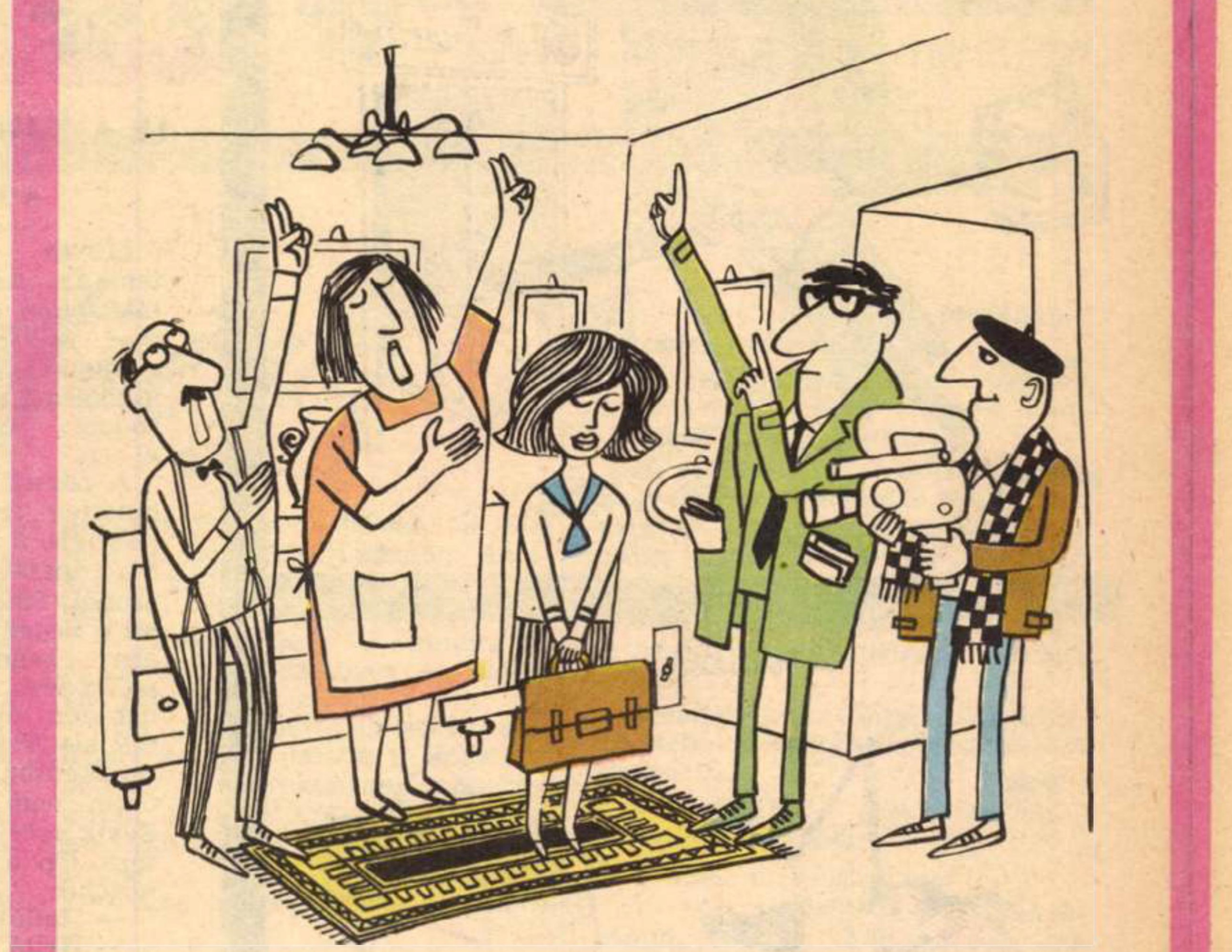

– Esküszünk, hogy kislányunk még soha sehol nem szerepelt, teljesen dilettáns!

ÁTOK

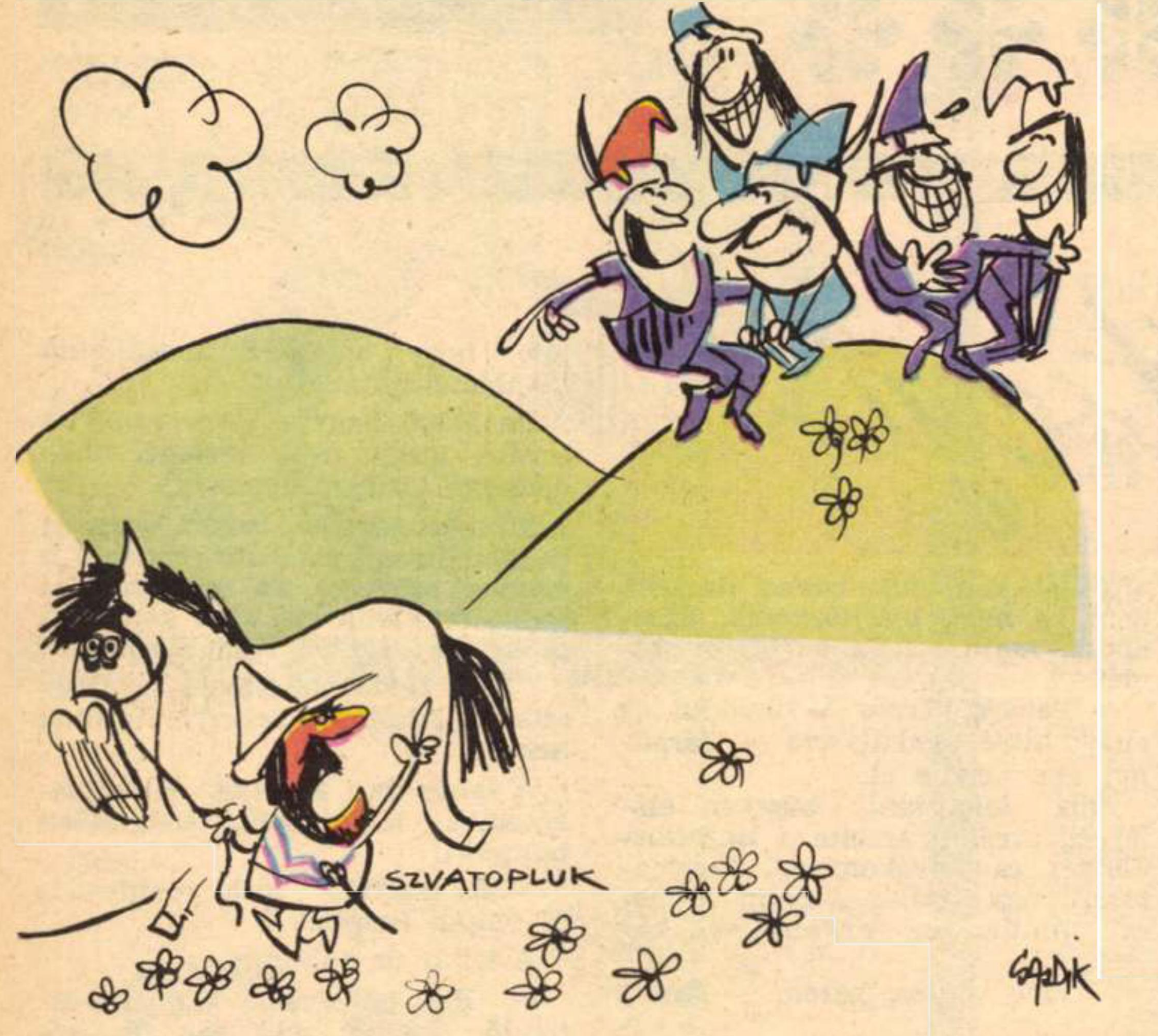

– . . . és ne tudjatok soha egy normális liftet csinálni! . . .

NAGYRAVÁGYÁS

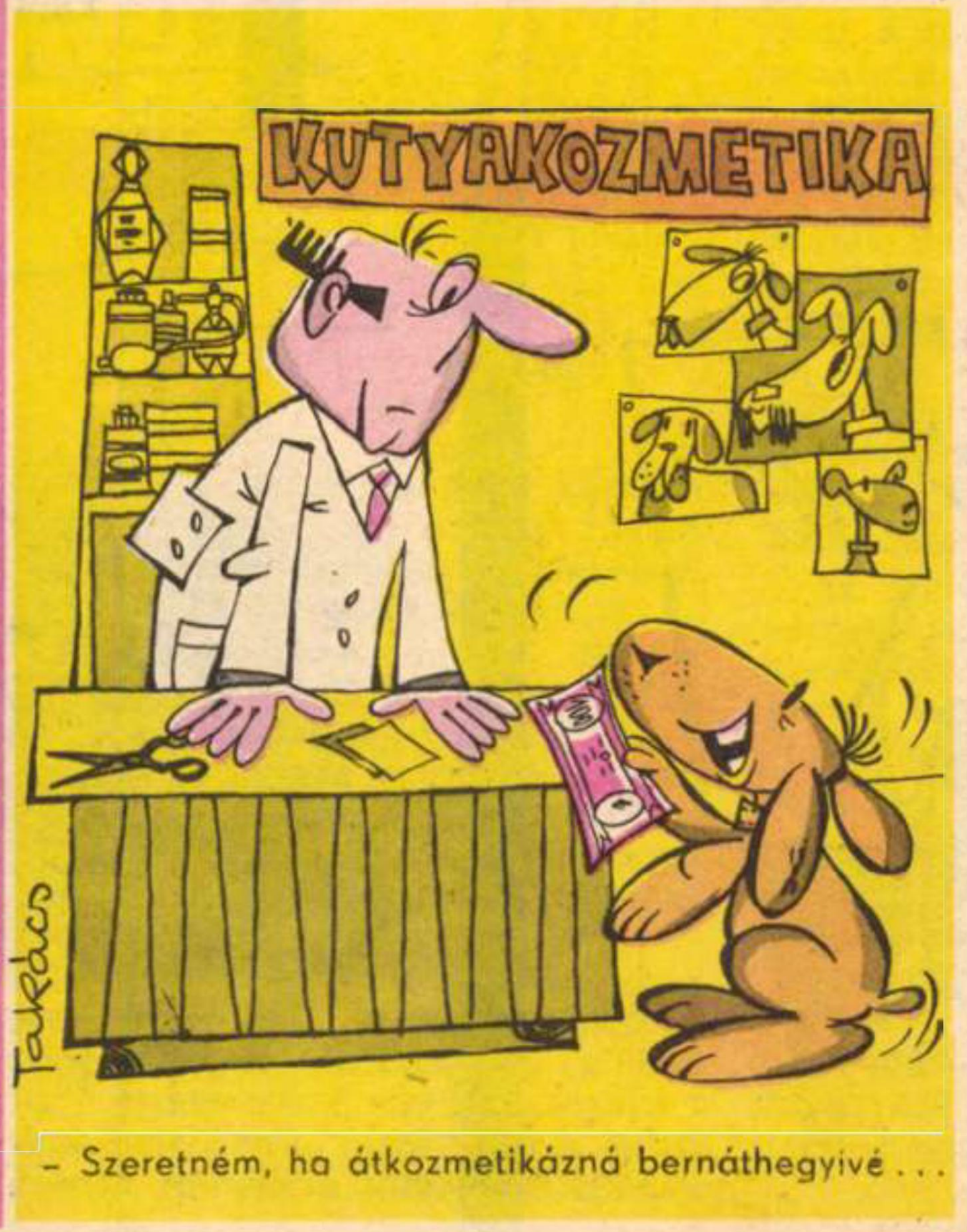

– Szeretném, ha átkozmetikázná bernáthegyivé . . .

ÚJSÁGHÍR

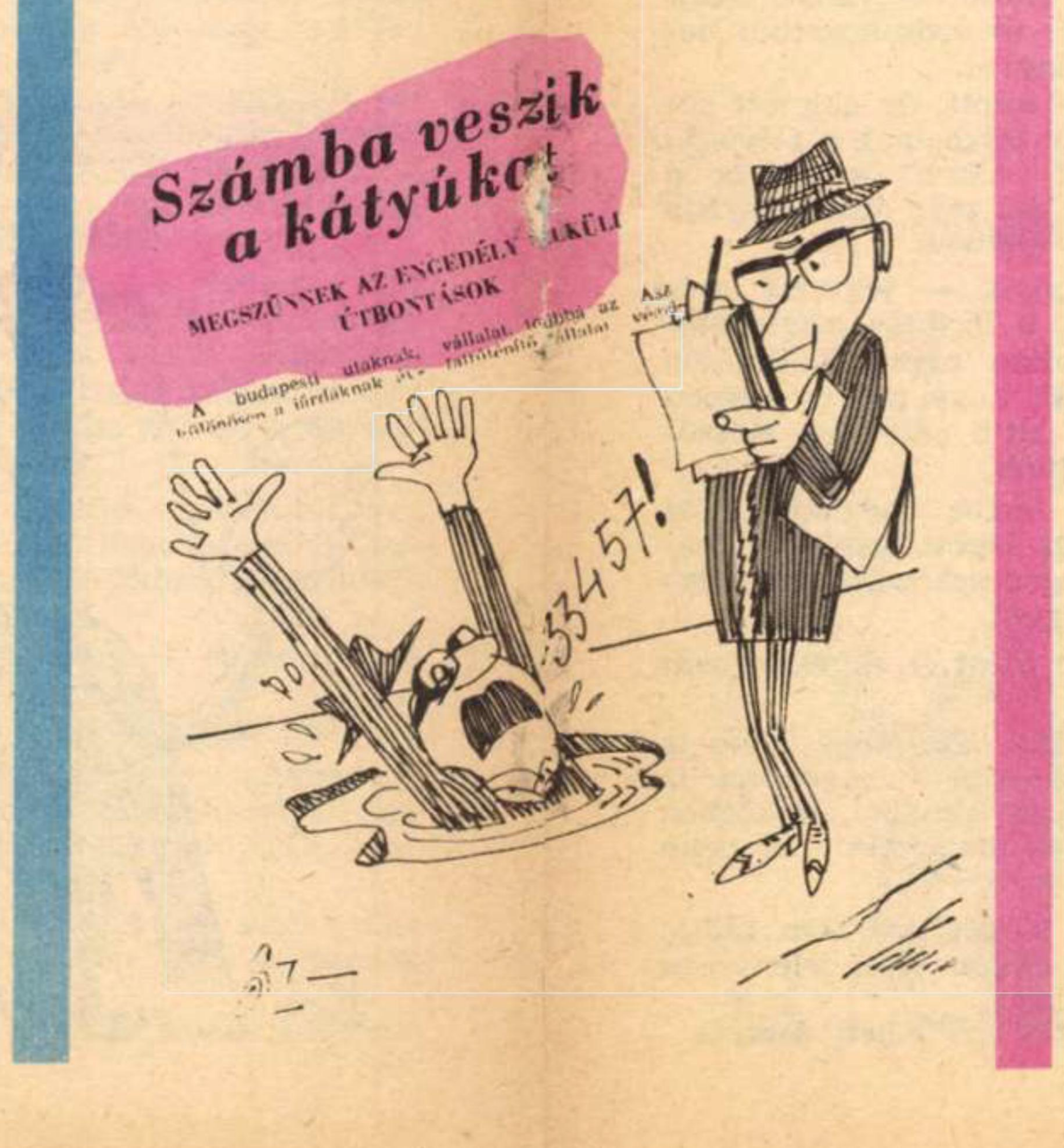
Számba veszik a kátyúkat
MEGSZŰNNEK AZ ENGEDÉLY LKÜLI ÚTBONTÁSOK
33457!

AZ UTOLSÓ VÖDÖR

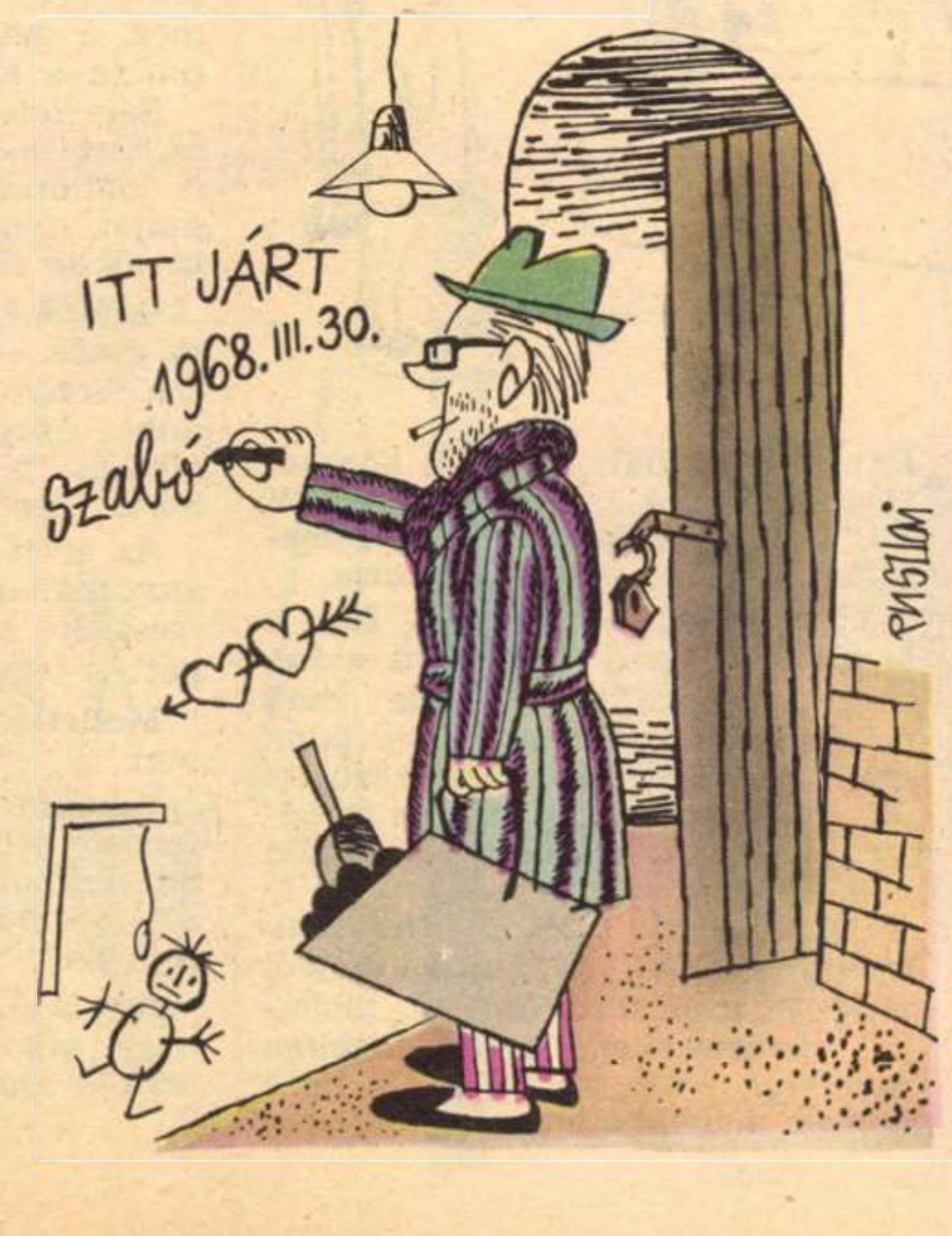

KÉPMUTATÓ IFJÚSÁG

Amint a történelemből ismeretes, minden időben baj volt az ifjúsággal. Hol ez, hol az. Kíváncsi voltam rá, hogy most mi a baj. Sok mindent hallottam már erről a kérdésről, de elhatároztam, hogy magam járok utána. Ilyesmit persze nem lehet megtudni a felnőttektől, az idősebbek nem értik meg a fiatalokat, a nemzedékek örök harca lehetetlenné teszi a tisztánlátást. Ezért fordultam Pistikéhez, aki utolsó éves „teenager", vagyis tizenkilenc múlt, alig három hónap múlva betölti huszadik életévét, s attól kezdve már harmincon aluli férfi lesz. Lélekben még fiatal, de már éppen elég csalódáson ment keresztül ahhoz, hogy egészséges kiábrándultsággal szemlélje a világ jelenségeit. Amikor megkérdeztem tőle, mi a baj a mai ifjúsággal, elborult arccal sóhajtotta:

— Nem őszinte, az a legnagyobb baj!

Egy kicsit meglepődtem. Én ugyanis úgy tudtam, hogy a mai fiatalság éppen az őszinteség durva értelmezésének következtében udvariatlan, faragatlan, goromba, nem hímezhámoz, nem negédeskedik, hanem szókimondó, ami a szívén, az a száján. Pistike szomorúan rázta a fejét:

— A felnőtteknek, úgy látszik, sohasem nő be a fejük lágya. Könnyű átverni őket a palánkon, mert gyermekesen hiszékenyek. Nem veszik észre, hogy milyen képmutatók a mai fiatalok.

Magyarázatot, példákat kértem. Pistike vállat vont.

— Jó! — mondta, majd egy kis gondolkozás után így folytatta: — Itt van például legjobb barátom, a Béla. Fülig szerelmes Sáriba, majd megdöglik érte, ahogy mondani szokták. Szeretne neki virágot venni, írt már hozzá egy verset, a legszívesebben holdfényben séta közben szavalná el neki, de fél, hogy kiröhögik. Tehát se virág, se vers, se séta, hanem ez: „Bírlak, tagleány!" Tetszik érteni? Az őszinteség teljes hiánya! Képmutatás! Megjegyzem, Sári sem jobb nála. Tudom, hogy szeretné, ha Béla elrabolná őt hófehér paripán és vágtában vallana szerelmet, de amikor Béla egyszer titokban, hogy a srácok meg ne tudják, ibolyát vitt neki, így beszélt: „Mi ez a saláta, apafej?" Utána egy napig bőgött, de letagadta. Szóval, ilyen hazugságtengerben élnek a mai fiatalok! Hogy nem őrli fel őket ez a kettős élet, nem is értem.

— Aztán — folytatta Pistike — itt van a zene. Feri imádja a preklasszikus zenét, de mások előtt nem meri bevallani. Egyszer társaságban remegő hangon kijelentette, hogy az amerikai Murderers számai tetszenek neki a legjobban, idehaza pedig a Vakbél-együttes. Egy szó sem igaz belőle, a beatzenétől kiütéseket kap, de mások előtt nem meri bevallani. Azt is tudom, hogy Sanyi imádja az édesanyját, a legszívesebben altatódalt énekelne neki esténként, mégis azt mondja neki, hogy na, mi van, öreglány! Mire szegény néni kiborul és nem egészen helytálló módon legorombítja a srácot, hogy öreglány az öregapád! Hát ilyen hazug légkörben él a mai fiatalság!

— És mi ennek az oka? — kérdeztem.

— Nem tudom . . . — sóhajtott elgondolkozva Pistike — Belülről csupa gyengédség, csipkefinomság a lelkünk, de nem tudja áttörni a durva külsőt. Mintha átok ülne rajtunk. Állati gáz!

Hirtelen mérgesen legyintett:

— Tessék! Én, aki utálom a mai fiatalság kibírhatatlan nyelvezetét, önkéntelenül is ilyen szöveget nyomok. Borzasztó!

Feleki László

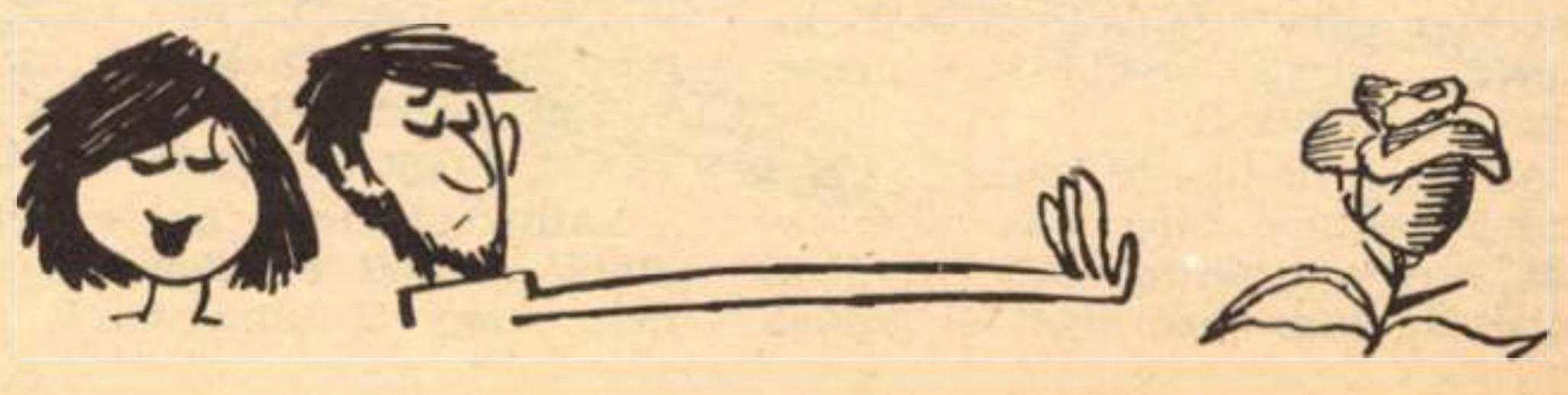

FOCI FERI MEGMAGYARÁZZA...

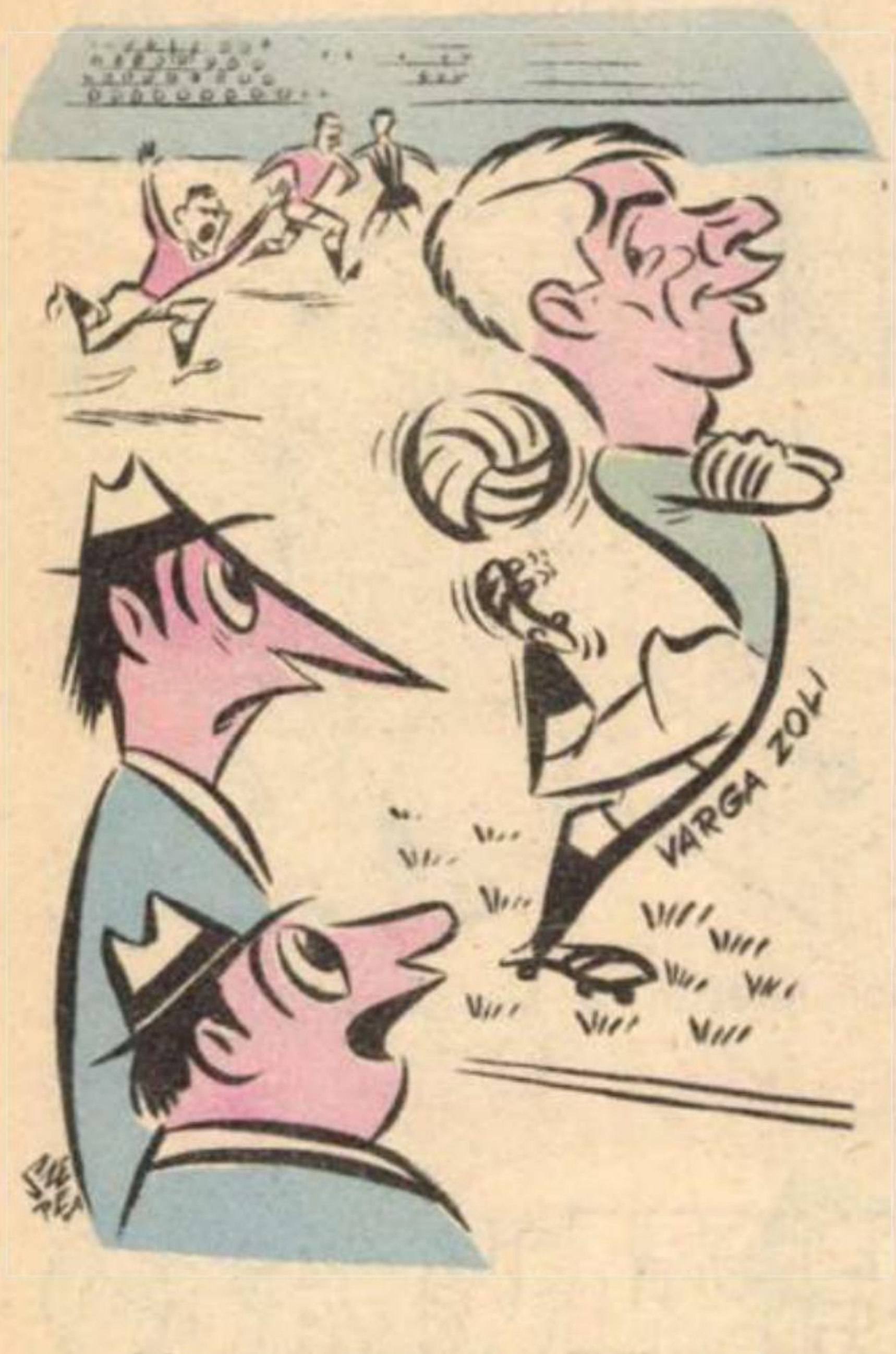

– Mondd, Ferikém, miért áll Zoli egy helyben?
– Most fényképezik egy képes hetilap címlapjára...

MŰVÉSZI VERSENY

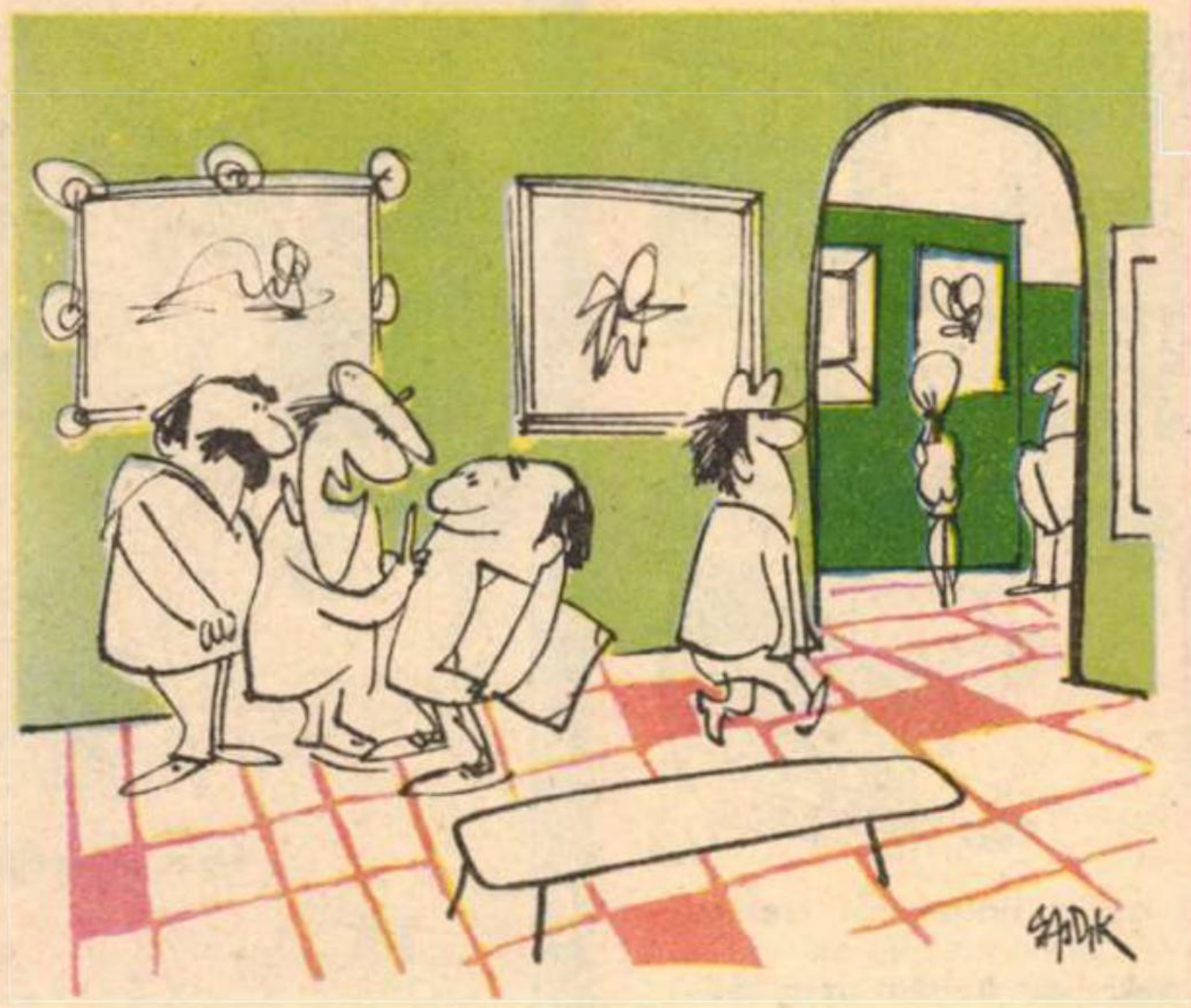

– Óriási sikerünk volt, majdnem annyian voltak, mint a kutyakiállításon...

* * *

FOTÓZZON A LUDASNAK!

VALAKI SZÓ SZERINT VETTE!

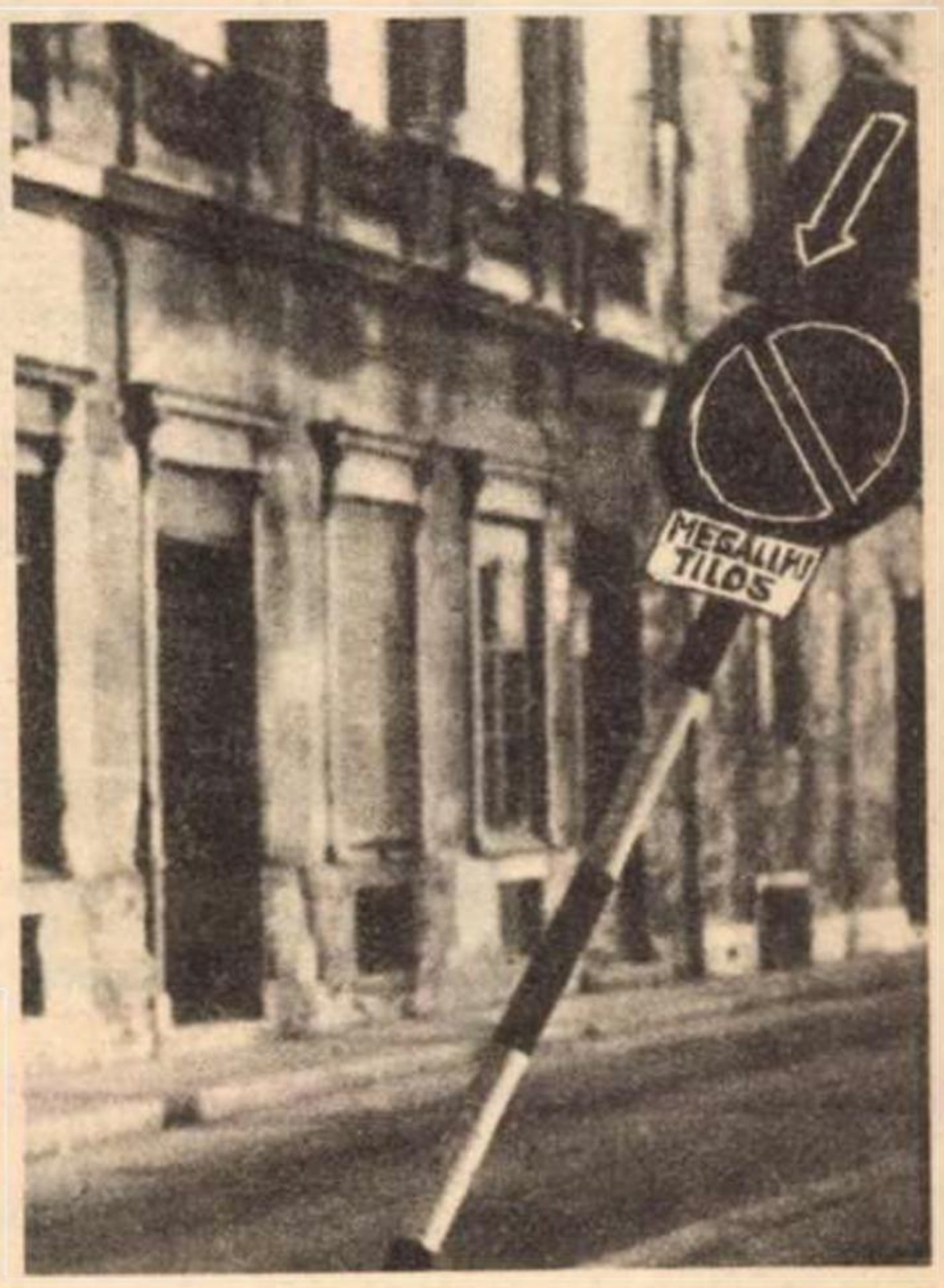

Falus Gábor
Budapest

Érettségi

Napjaink sokat vitatott tanügyi problémája: legyen-e érettségi, vagy ne legyen? Én azt mondom, hogy ne legyen!

Ne legyen, mert a vizsgának ez a fajtája néha egy egész életre nyomot hagy a diák érzékeny idegrendszerében.

Amit mondok, tapasztalatból mondom.

Több mint huszonöt évvel ezelőtt érettségiztem, de még mostanában is elfordul, hogy verítékben úszva riadok fel lidérces álmomból és reszketve mormolom: „Di bene fecerunt, inopis me quoque pusilli finxerunt animi...", ami magyarul nagyjából azt jelenti: „Jól tették az istenek, hogy szürke, szegényes lelket adtak nekem..."

Több mint negyedszázada kísértenek e horatiusi szavak, és a legcifrább az egészben, hogy ez nem is az én tételem volt!

A történet előzménye, hogy áldott jó tanár oktatott bennünket latinra, és járt velünk egy bizonyos J. Béla is, gyenge tanuló és különleges antitalentum a latin nyelvben. Bukdácsolva, kegyelemből jutott el az érettségiig, és teljesen nyilvánvaló volt, hogy ott dicstelenül el kell véreznie.

Ha csak valami csoda nem történik!

És csoda történt. Pontosabban: először a csoda előjele mutatkozott meg. Egy hétel a latin szóbeli érettségi előtt, hóna alatt egy Horatius-kötettel, jókedvűen beállított hozzám Béla, és arra kért, hogy tízegynéhány sort preparáljunk ki együtt a Szatírák Első Könyvéből, mert neki valahogyan van egy olyan érzése, hogy ebből fog felelni. Ez a rész kezdődött úgy, hogy: „Jól tették az istenek..."

Nem ismertetem a következő napok gyötrelmeit. Béla a latin szöveget alig tudta olvasni, a latin nyelvtan elemi szabályait sem ismerte, a legszerényebb szókinccsel sem rendelkezett.

Az idő rövidsége miatt ezért csak egyetlen megoldás kínálkozott. Megtanultattam vele kívülről az egész latin szöveget, és annak magyar fordítását. Keserves munka volt, de a végén Béla már úgy fújta mindkettőt, mint a vízfolyás.

Eljött a szóbeli napja. A vizsga nyilvános volt, a tornateremben tartották. Hosszú asztal mögött ült a bizottság, előttük négy szék és négy kisasztal. A négy soros jelölt a bizottsághoz járult, megkapta tételét, aztán helyet foglalt és nekilátott a munkának. Én oldalt álltam, a tornaterem ajtajánál, és Béla elégedett mosolyából rögtön láttam, hogy előérzete nem csalta meg, a csoda beteljesült, pontosan azt a szövegrészt kapta fordításra, amiből együtt készültünk.

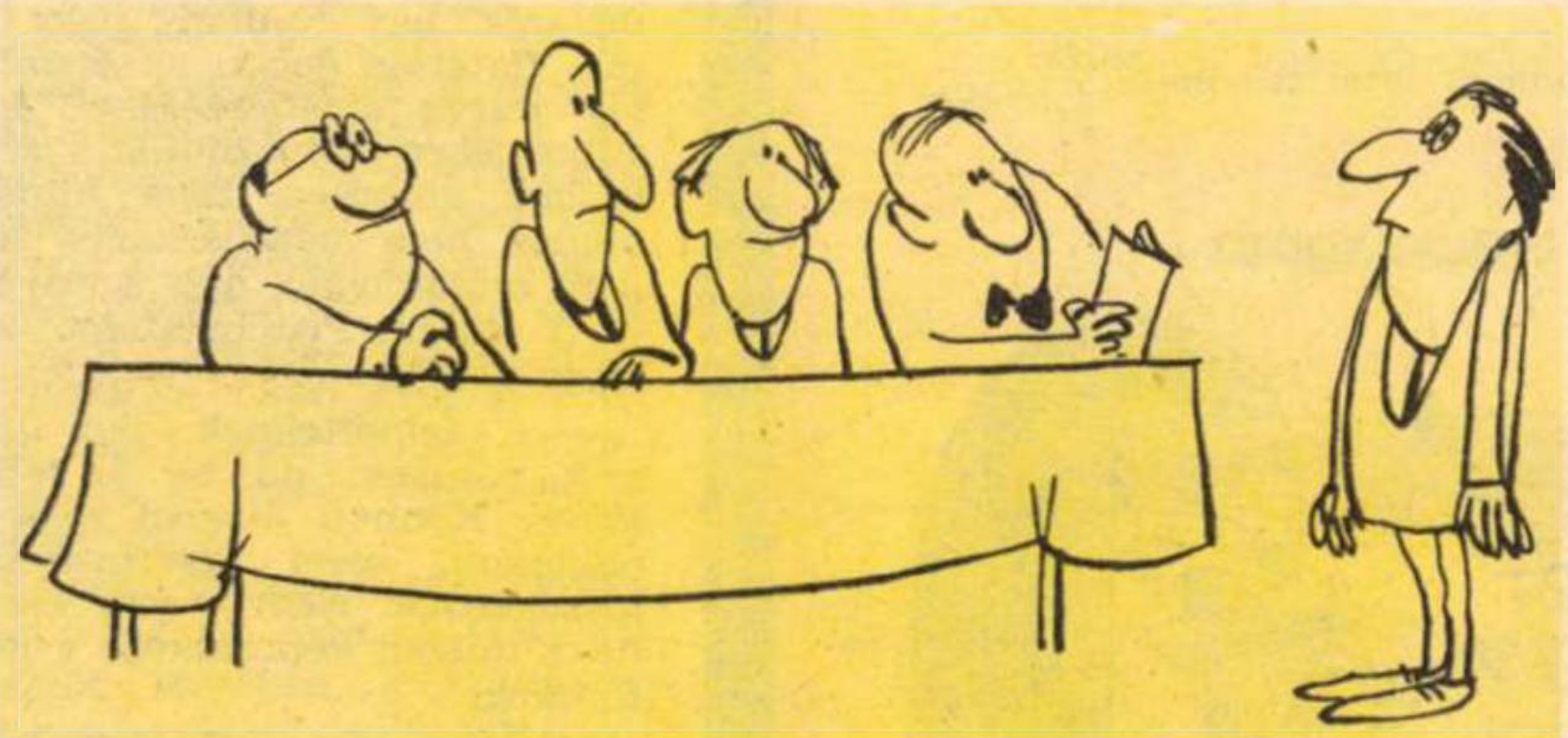

Korán örültem.

Béla a nagy boldogságtól egyszerűen megzavarodott, és minél hamarabb elő akart rukkolni a tudományával. Éppen csakhogy belelapozott a szótárba, melynek használatát engedélyezték, tessékléssék valamit firkált egy papírlapra, és míg három társa jóformán még el sem kezdte az ismerkedést a tétellel, ő máris jelentkezett, hogy hajlandó felelni.

Latin-tanárunk, aki az érettségi elnök mellett ült, bosszúsan intett neki, hogy tanulmányozza még az anyagot, van ideje bőven, de Béla nem és nem, nyújtózkodik, ágaskodik, majd kiböki az elnök szemét.

— Tessék kérem — mondta az elnök kissé csodálkozva —, fáradjon ide, kezdje el.

Béla felpattant, büszkén előlépett, orrához emelte a Horatius-kötetet és folyékonyan, magabiztosan, úgy citálta a latin szöveget, mintha az anyanyelvén beszélne.

— Elég is lesz, kérem — szakította félbe valahol a tétel közepetáján az elnök, akire nagy hatást tett Béla produkciója. — Megelégszünk vele, ha eddig lefordítja.

Béla rémülten nézett fel a könyvből. Sápadt lett, mint a fal, szemei kigúvadtak. Kívüle csak én értettem meg rögtön, és talán még a bizottságban ülők közül is sejtette valaki, hogy milyen tragikus helyzetet teremtett az elnöki kedvezmény.

Béla ugyanis csak *a teljes* latin szöveget tudta, és annak csak *a teljes* magyar fordítását. E „globális" ismereteken belül fogalma sem volt arról, hogy melyik latin szónak melyik a magyar megfelelője, hogy hol kell megállania majd a fordításban!

Ha előbb hagyja abba, vagy ha tovább megy, mint kellene, mindenképp kisül a turpisság.

Mi mást tehetett, lassan, nagyon-nagyon lassan elkezdte mondani a magyar szöveget, és minden második-harmadik szó után könyörgő pillantást vetett latin tanárunkra.

— Jól tették az istenek... hogy szürke, szegényes lelket... adtak nekem...

A tanár úr, a saját Horatius-kötetébe tekintgetve, helyeslően bólintott.

— És ezért... csak röviden... és ritkán beszélek.

A tanár úr bólintott.

— Hát te csak... légy borostömlő... mely teli van levegővel...

A tanár úr bólintott.

Újabb mondattöredékek, újabb bólintások.

És amikor Béla a kritikus szóhoz ért, ahhoz, amelyik a latin szövegrész utolsó szavának felelt meg, a tanár úr szórakozottan becsukta a könyvét.

Béla felsóhajtott, de akkorát sóhajtott, hogy talán még a folyosón is hallották. Aztán összezárta a száját, mint aki már nem is nyitja ki többé az életben.

— Hát kérem, — jegyezte meg az elnök —, a fordítás meglehetősen vontatottan ment. Különösen ahhoz képest, hogy milyen szépen olvasta a latin szöveget. Köszönöm, végeztünk.

Az érett férfiú meghajolt, az asztalkájához lépett, gépiesen összeszedte segédeszközeit, kitámolygott a teremből.

Mellettem ment el, de észre sem vett.

Esküdni mernék, hogy Béla is felriad néha még mostanában is lidércnyomásos álmából, miközben azt mormolja maga elé: „Di bene fecerunt..."

Ráadásul ő még azt sem tudja, hogy külön-külön mit jelentenek ezek a szavak!

Kürti András

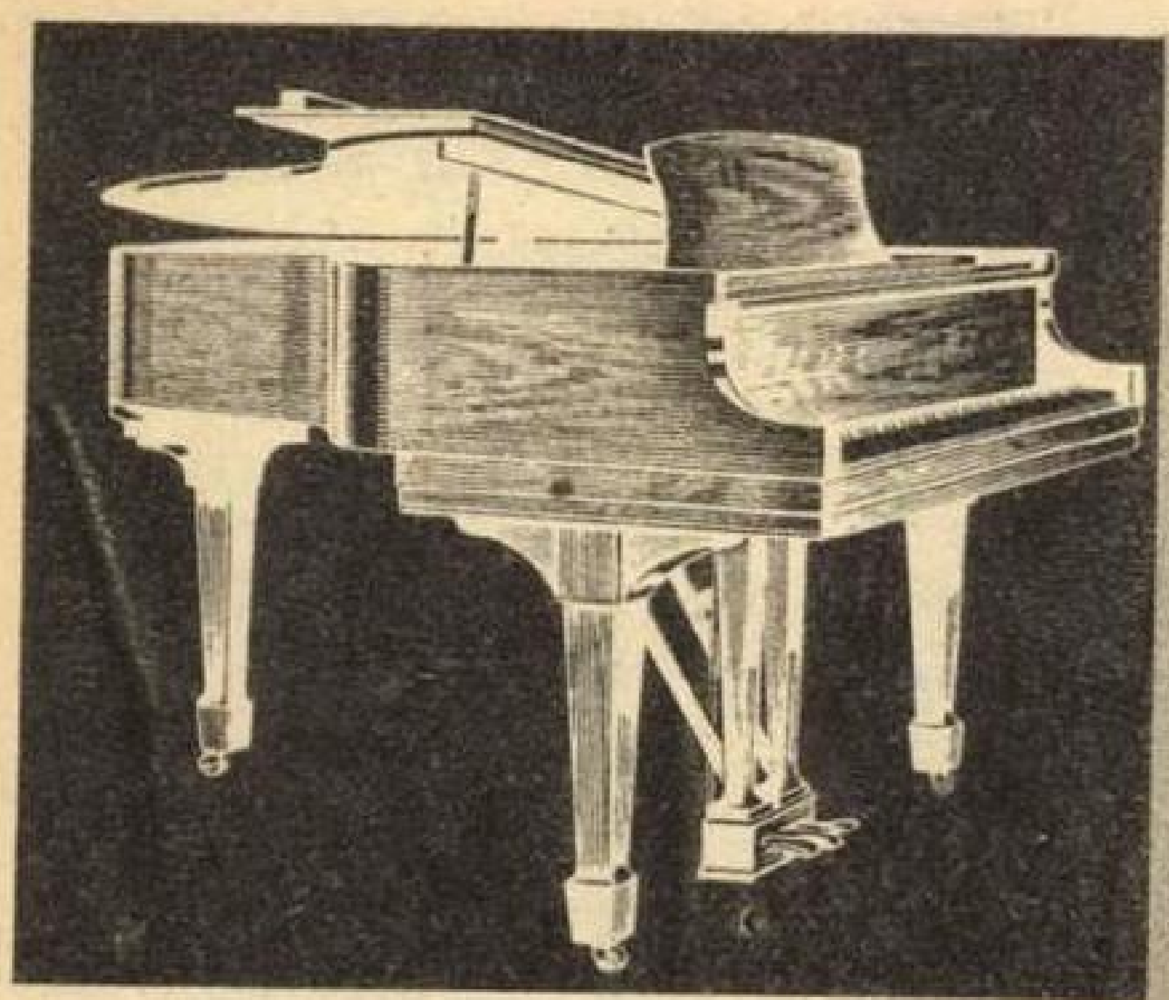

FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, HEGEDŰS, ENDRŐDI, PUSZTAI, SAJDIK, BARÁT

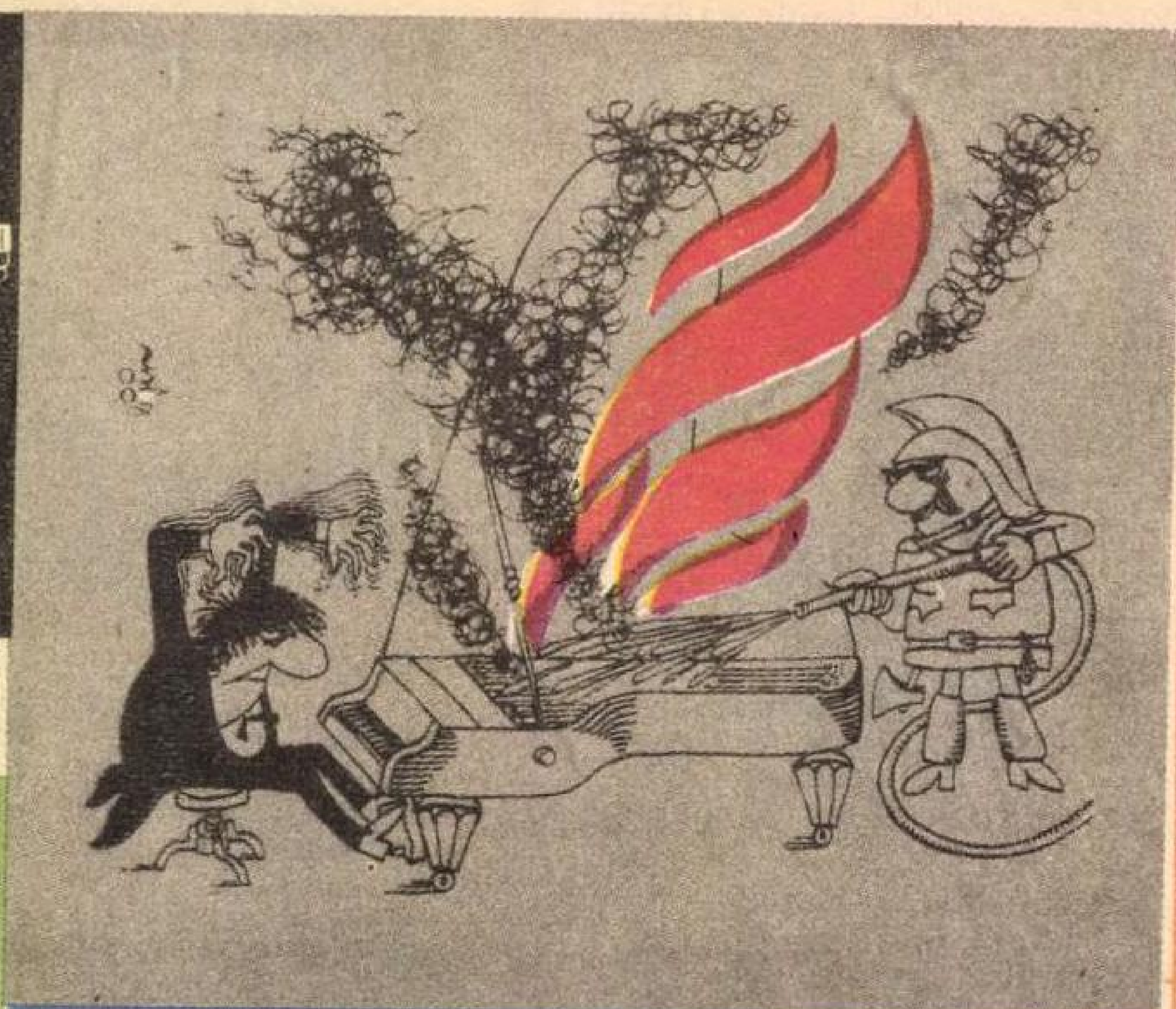

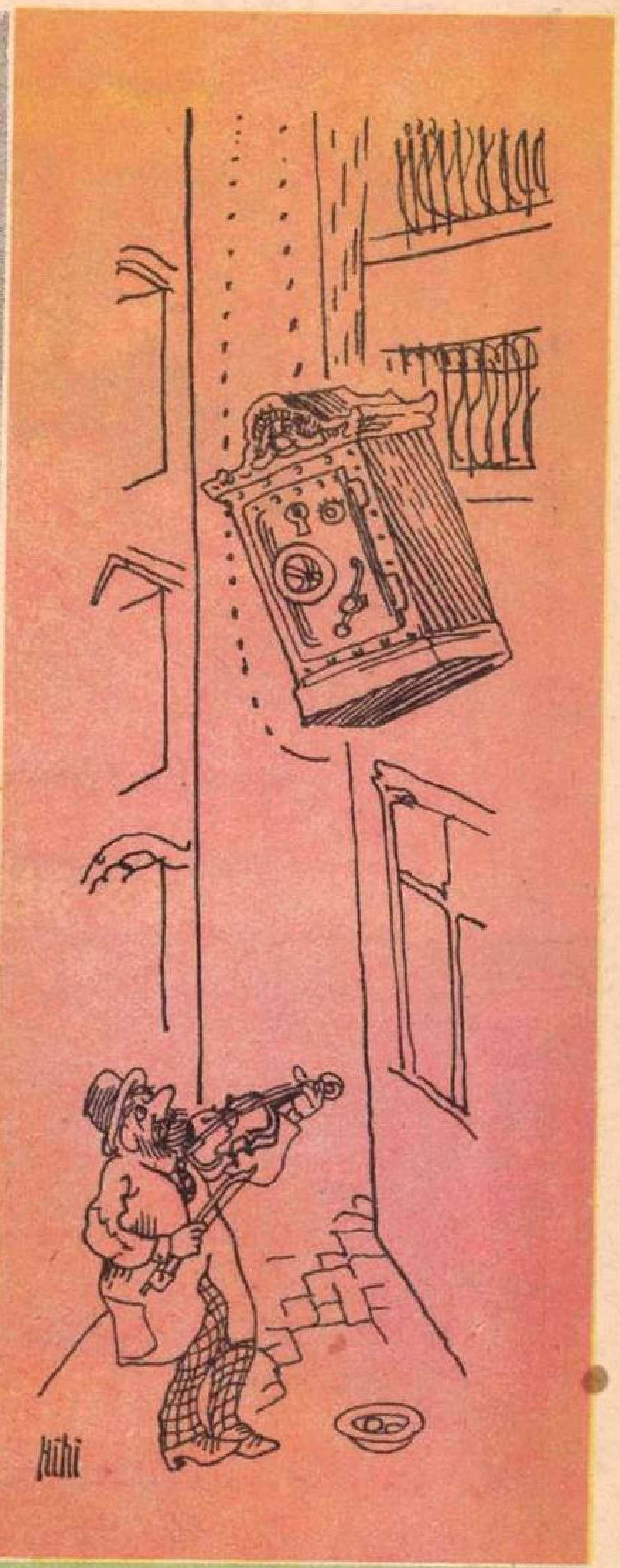

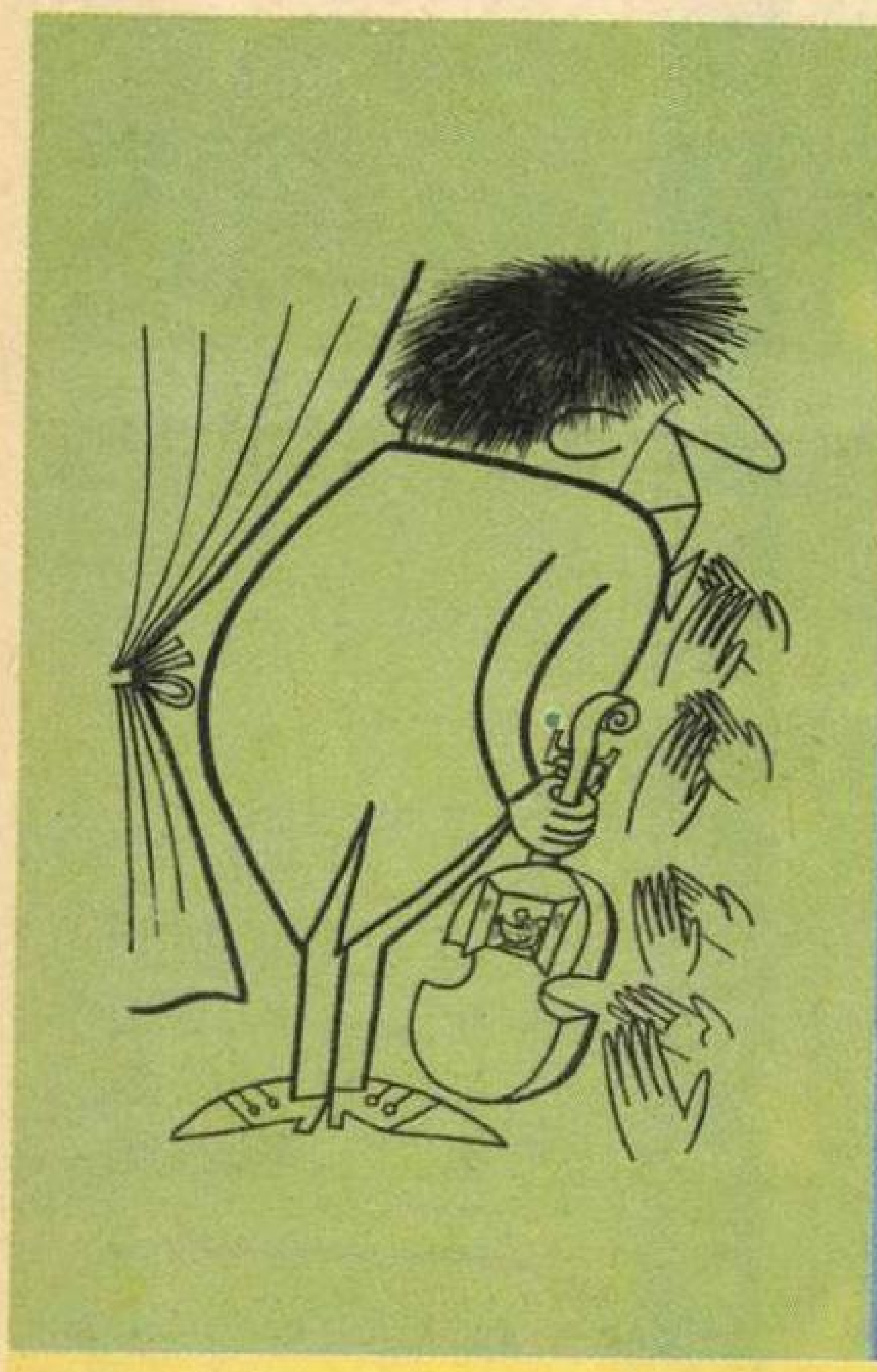

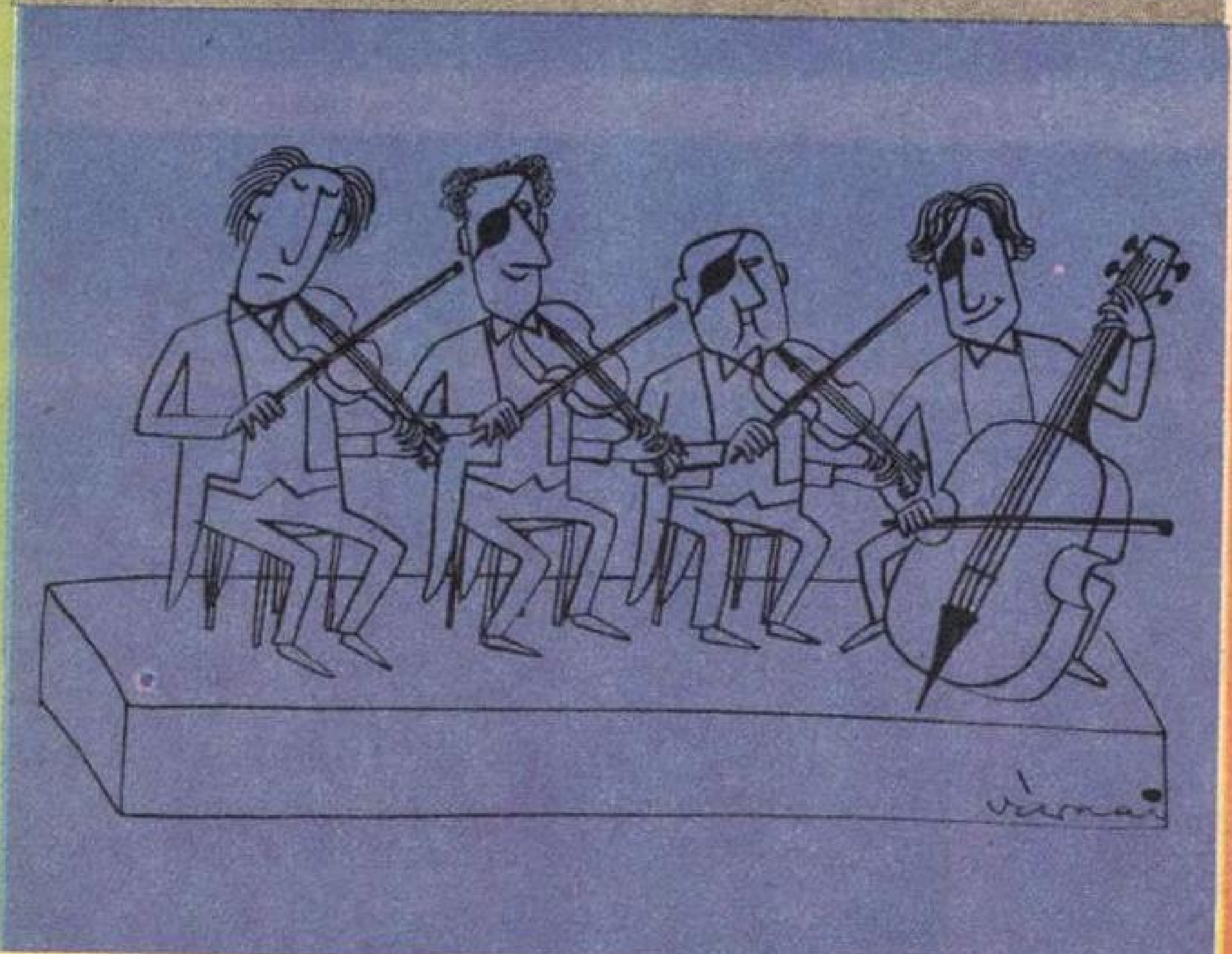

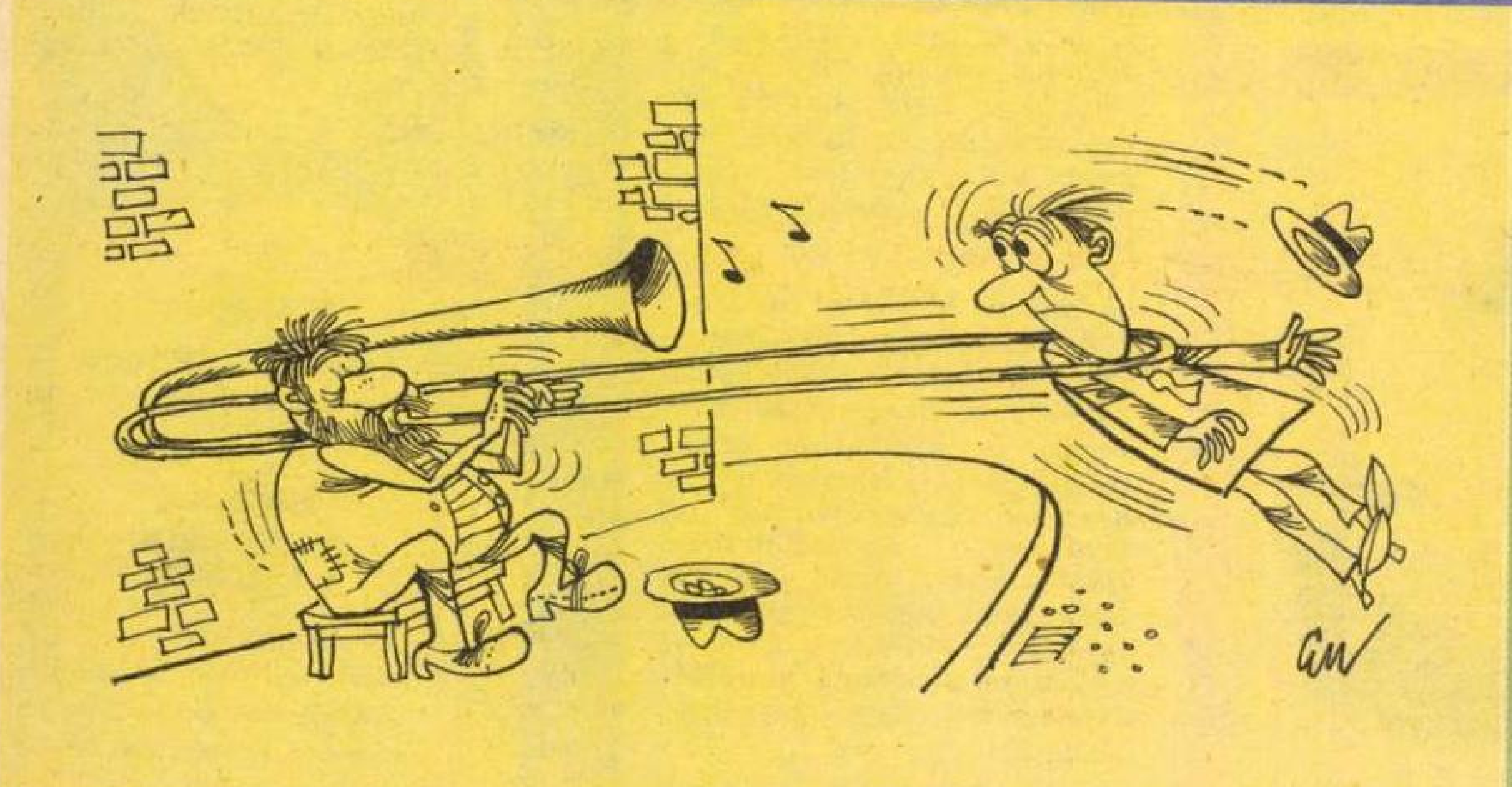

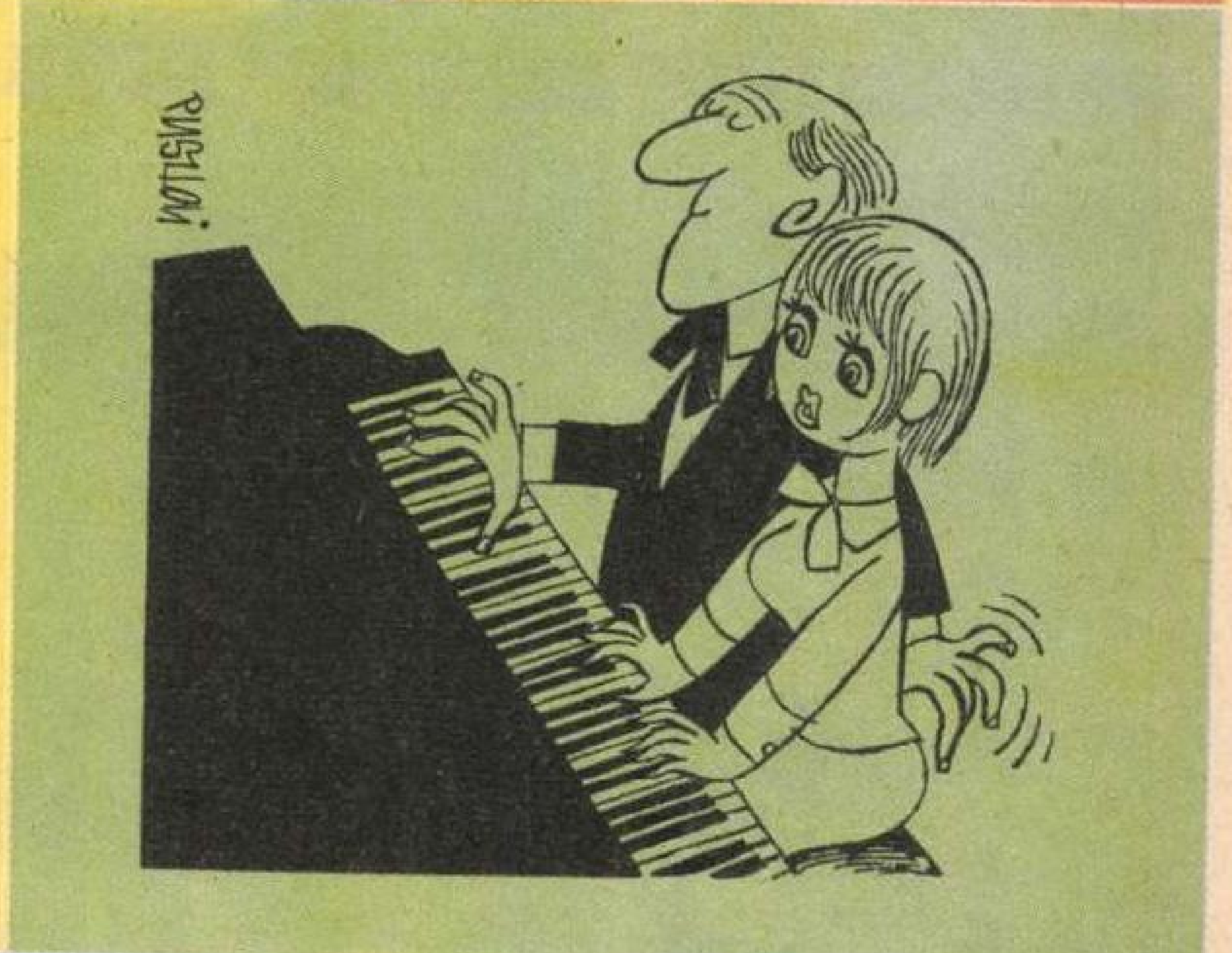

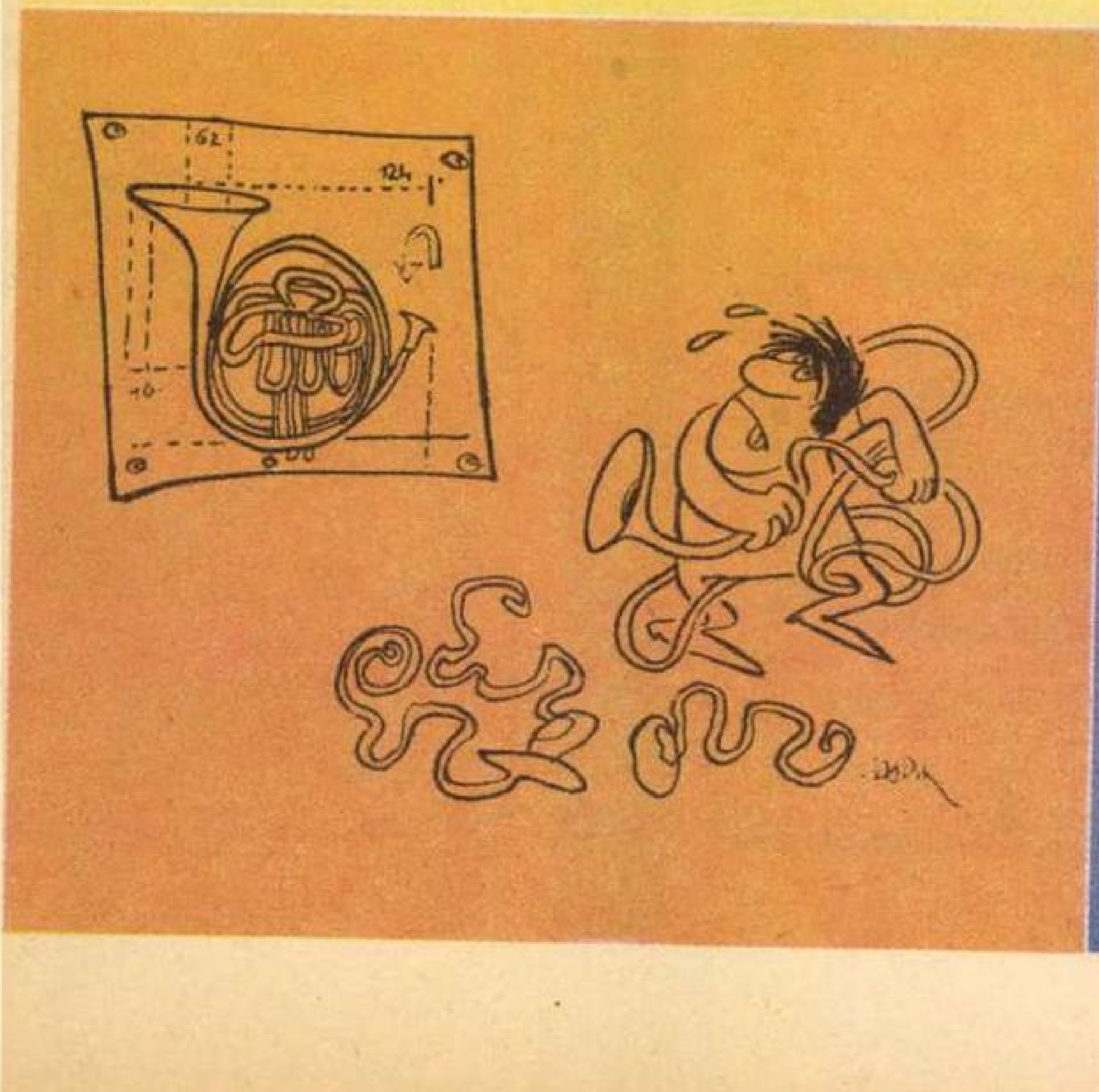

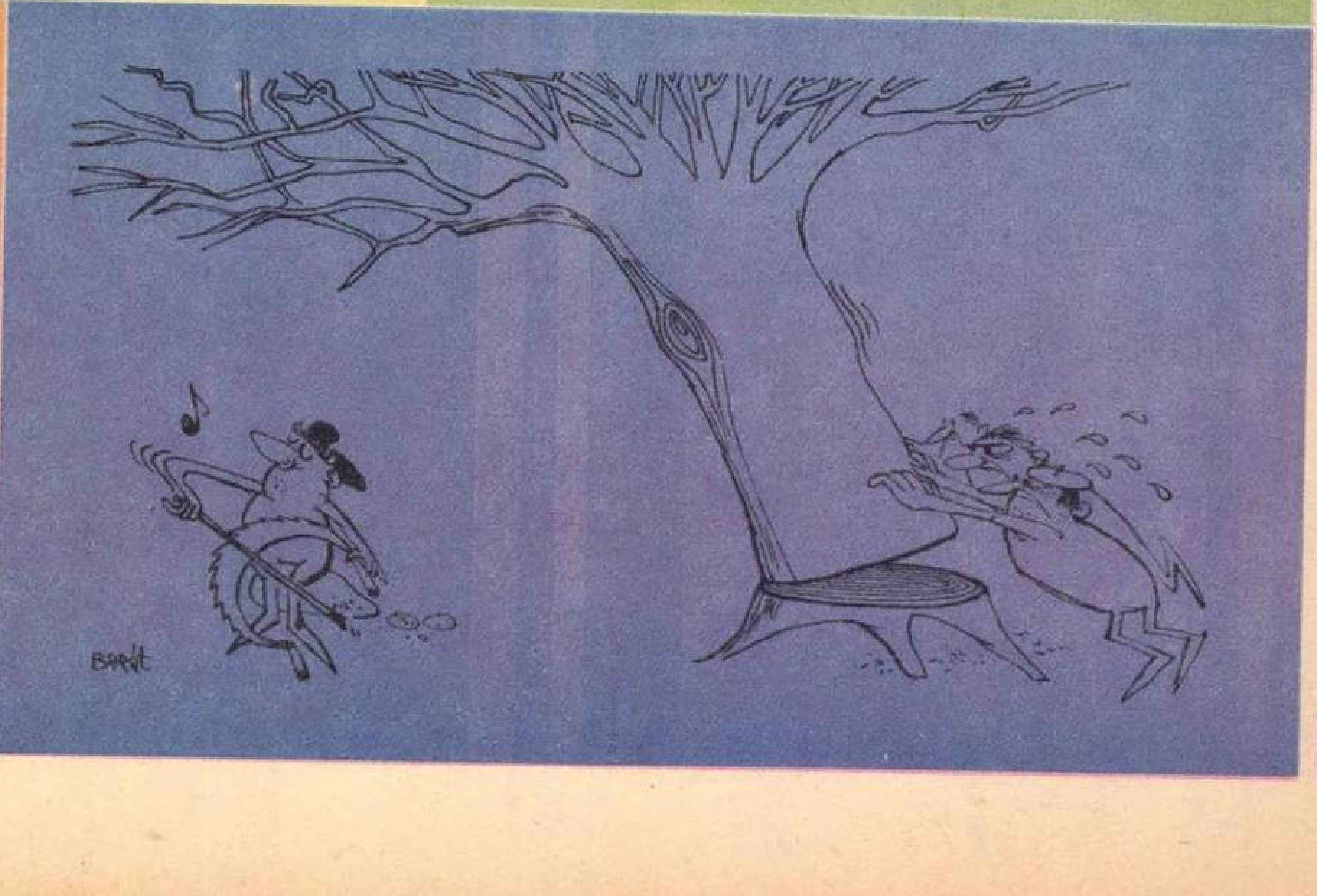

TAVASZI ZSONGÁS

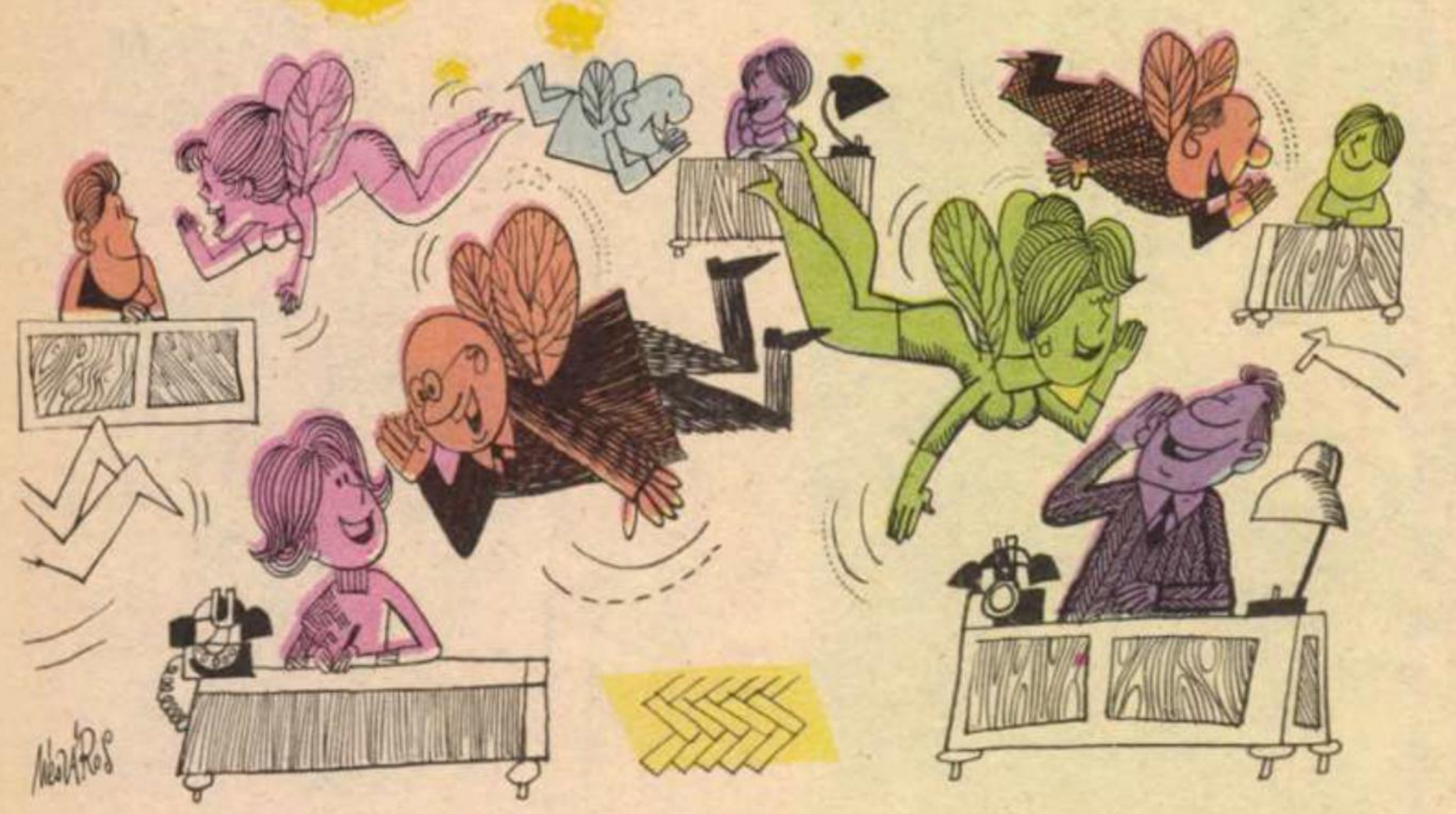

– Mennyi lesz a nyereségrészesedés?

ÜZEMI SZAKRENDELÉSEN

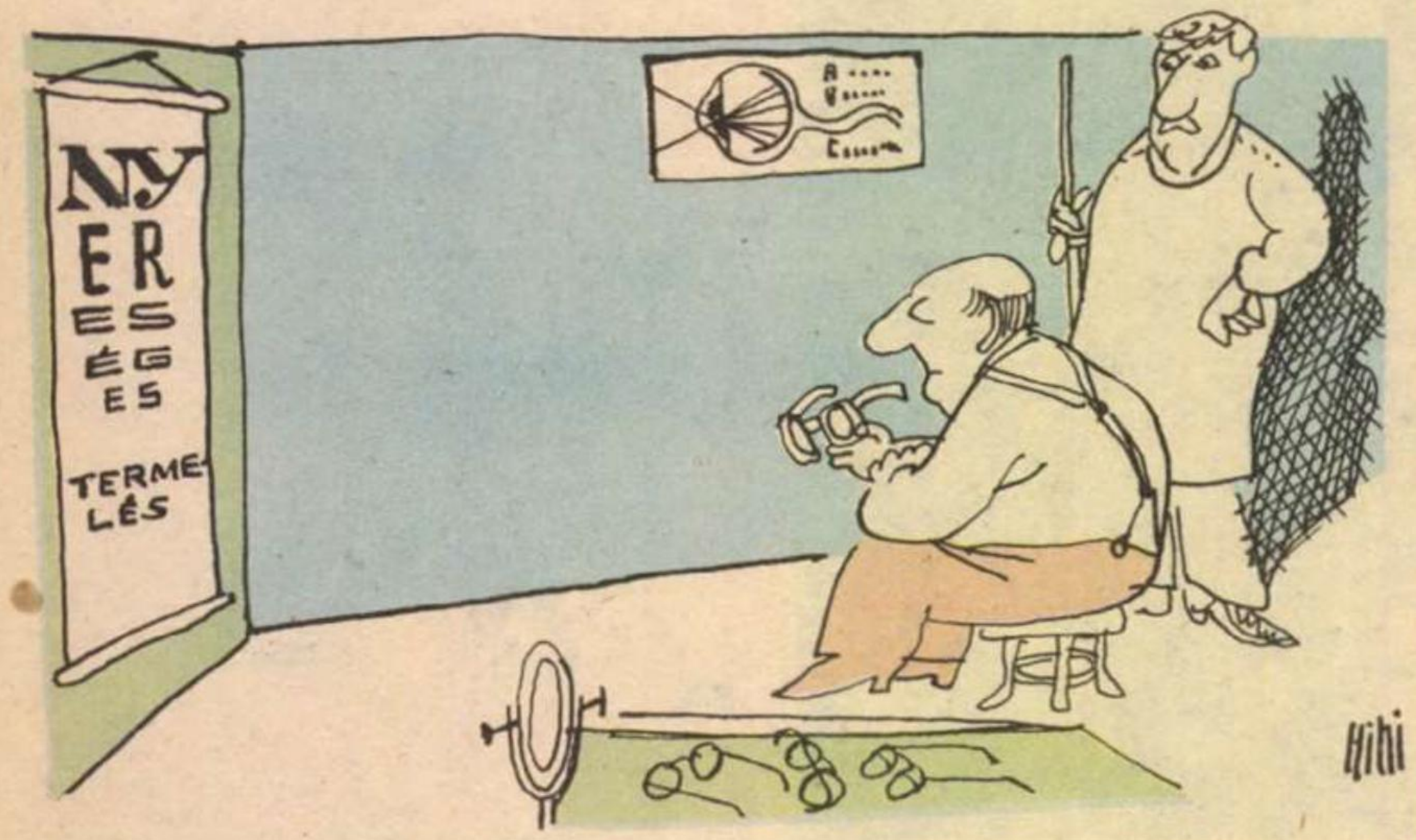

GYORSHAJTÁS

– Úgy látszik, lemaradtak . . .

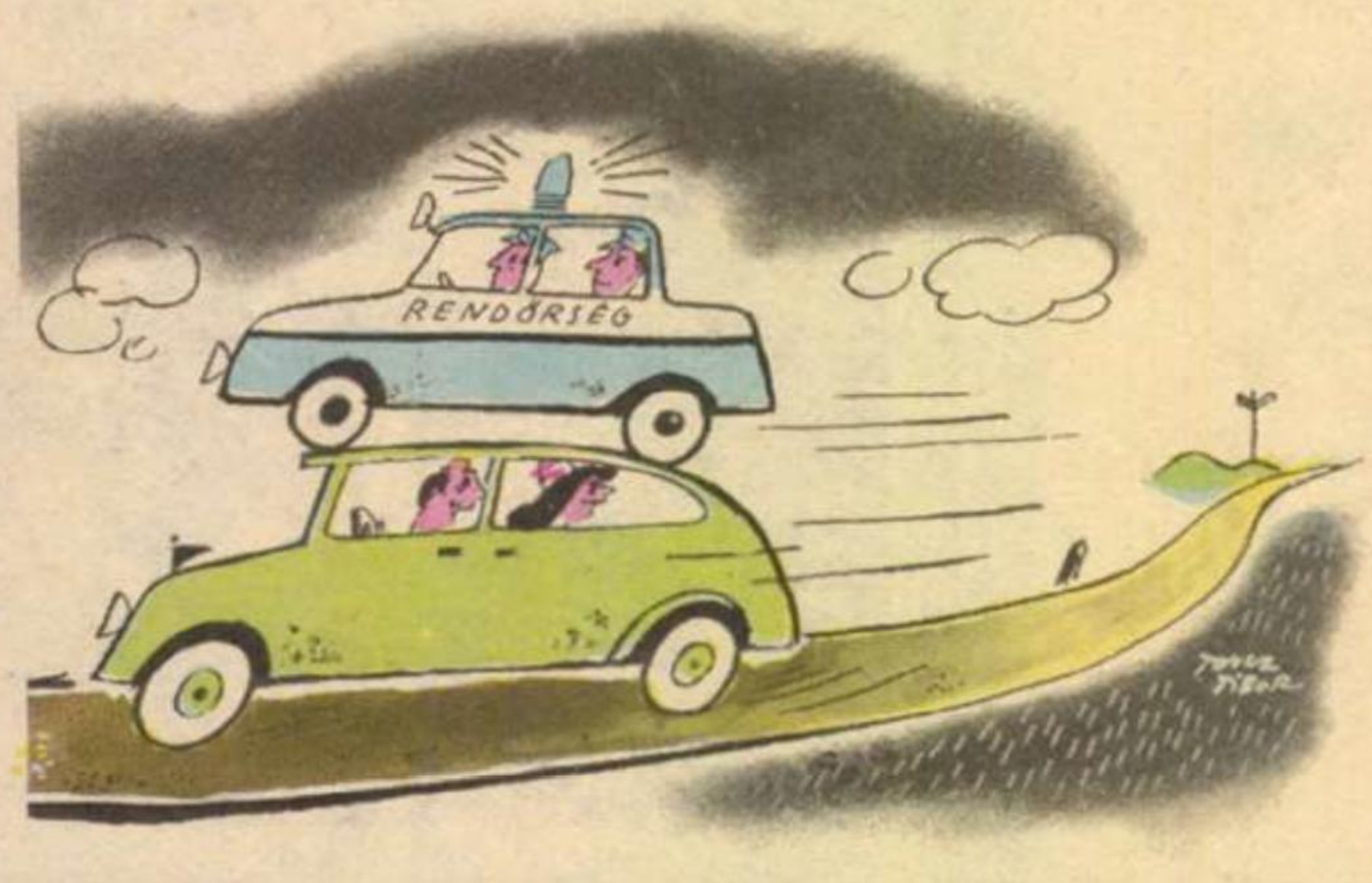

LUDAS MATYI

kereső szolgálata

Évek óta irigykedve nézem a játékboltok kirakatait. Ott ugyanis 3—4 féle mixergépet is lehet kapni. De „nagybátyját", az igazi mixergépet (amelyik kávét őröl és italt mixel) sehol sem lehet találni. És vajon miért nem? (Csikos Ferenc Szolnok, Ady u. 70.)

*

Kislányaim nylon harisnyanadrágot rendeltek húsvétra a nyuszitól. Eddig azonban hiába jártam utána, nem sikerült szereznem (4-es és 6-os méretben kellene). Kérem azokat, akik nem akarják, hogy megrendüljön kislányaimnak a húsvéti nyusziba és a magyar belkereskedelembe vetett mélységes bizodalma, vezessenek nyomra, sürgősen. (Cím a szerkesztőségben.)

*

Kerítés építéséhez keresek 45—50 milliméteres T alakú és 25—30 milliméteres L alakú vasakat, ezért hónapok óta rendszeres látogatója vagyok a fővárosi vasboltoknak, különösen azoknak, ahol így biztatnak: „Mindennap várjuk, kérem, az árut!". Mit tanácsolnak: várjak tovább türelemmel, vagy hagyjak fel a kereséssel és húzzak inkább sövénykerítést? (Hideg László, Szentistvántelep.)

*

Filléres holmi az autószifon kiszűrő tűje, de nekünk már forintos költségeket okozott a beszerzésre irányuló, s mindeddig eredménytelen kutatómunka, amelyet Székesfehérvár és Budapest szaküzleteiben folytattunk. Sima ugyan lenne, de nekünk csavarmenetes kellene. Kérem, aki nyomára akad, mielőbb értesítsen. (Sági Józsefné, Pákozd.)

A MOZI FEJLŐDÉSTÖRTÉNETE

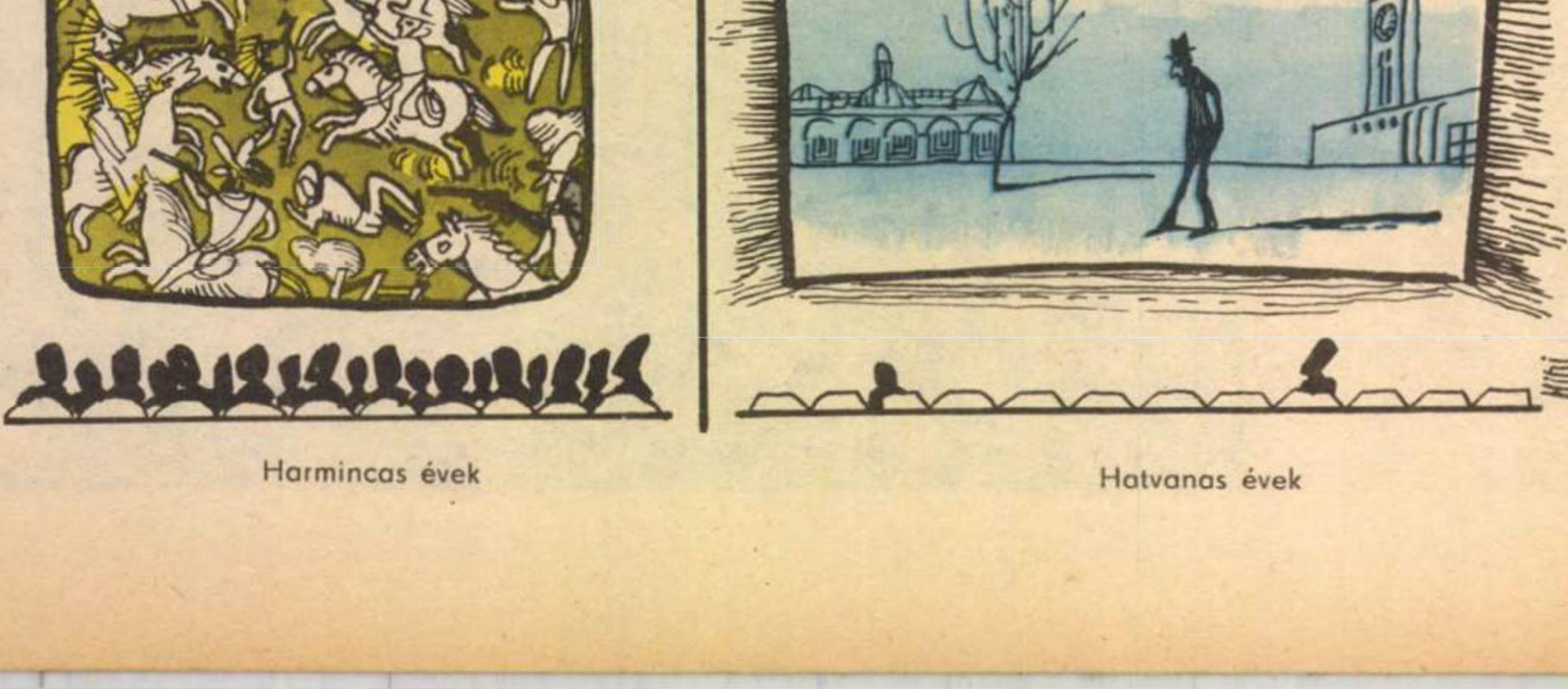

Harmincas évek

Hatvanas évek

E HETI HIRDETÉSEINK ◇ E HETI HIRDETÉSEINK ◇ E HETI HIRDETÉSEINK

Mindig sztár a
TERYSTAR

ÁRUSITÁS és KIÁLLITÁS
a CORVINBAN

CORVIN
CENTRUM
LEGNAGYOBB ÁRUHÁZ
LEGNAGYOBB VÁLASZTÉK

KI A
SZABADBA!

KELLEMES HÉTVÉGI
AUTÓBUSZ-
KIRÁNDULÁS
A
MÁTRÁBA

20. SZ. AKÖV
MÁVAUT

Budapest,
Engels tér, Tel.: 18–28–28
Különjáratok rendelhetők
az ország bármely részébe.

Érdeklődjék:
XIII., Szabolcs u. 17.
Tel.: 20–40–80

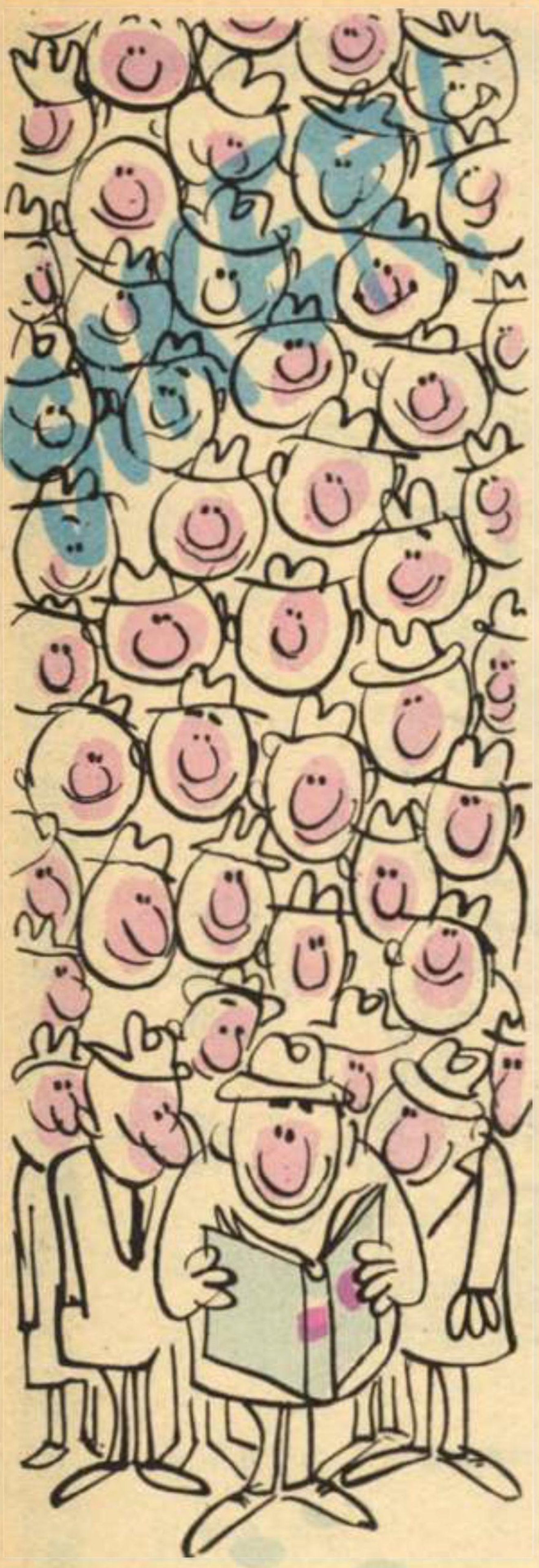

ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT

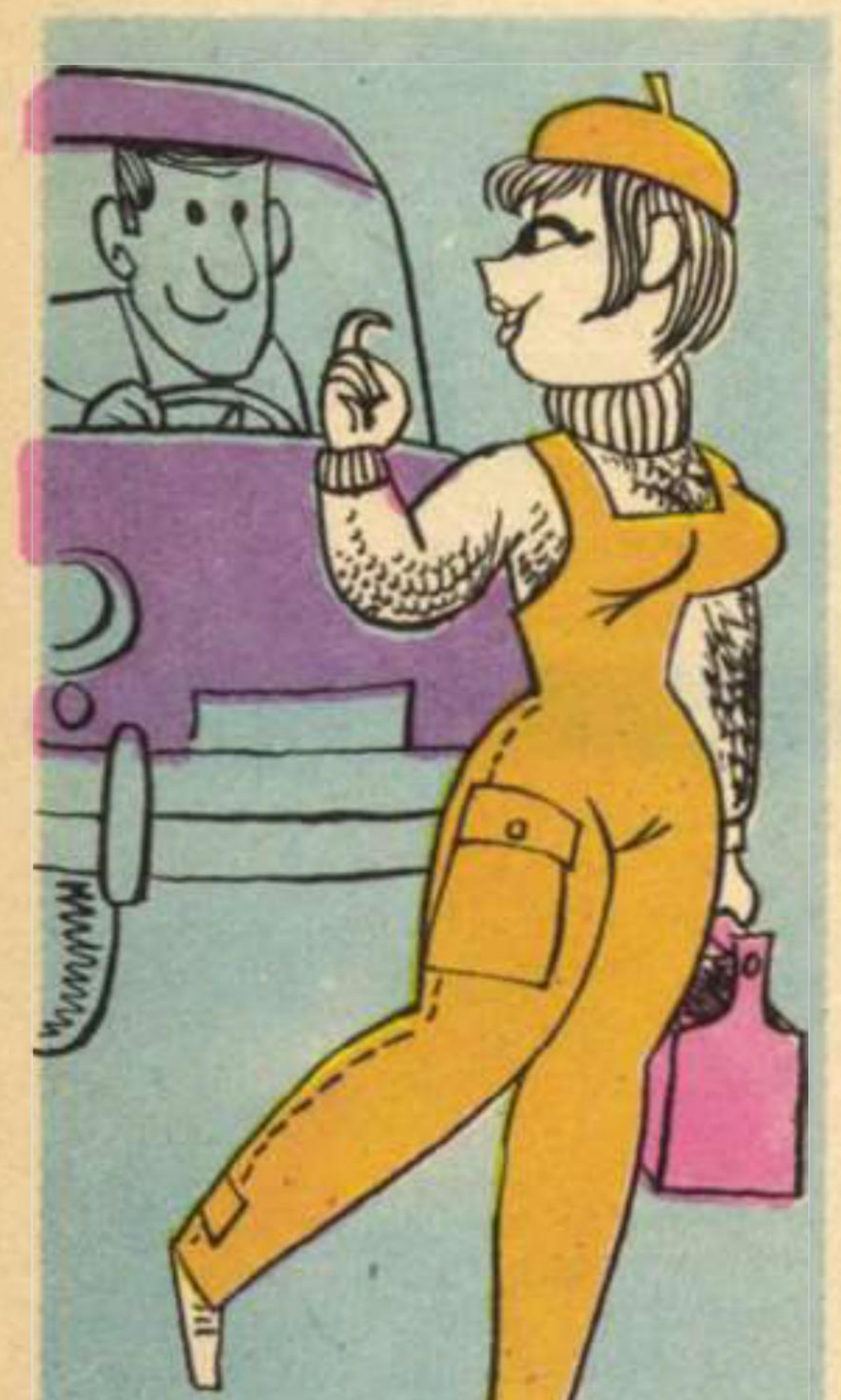

AUTOALKATRÉSZEK
a
FŐVÁROSI
KERAVILL
boltjaiban.

Trabant
VI, Liszt Ferenc tér 2.
Wartburg
XI, Bartók Béla út 41.
Skoda
VI, Lenin krt. 99.
Moszkvics
XIII, Tahi u. 74.

E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK ◎ E HETI HIRDETÉSEINK

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

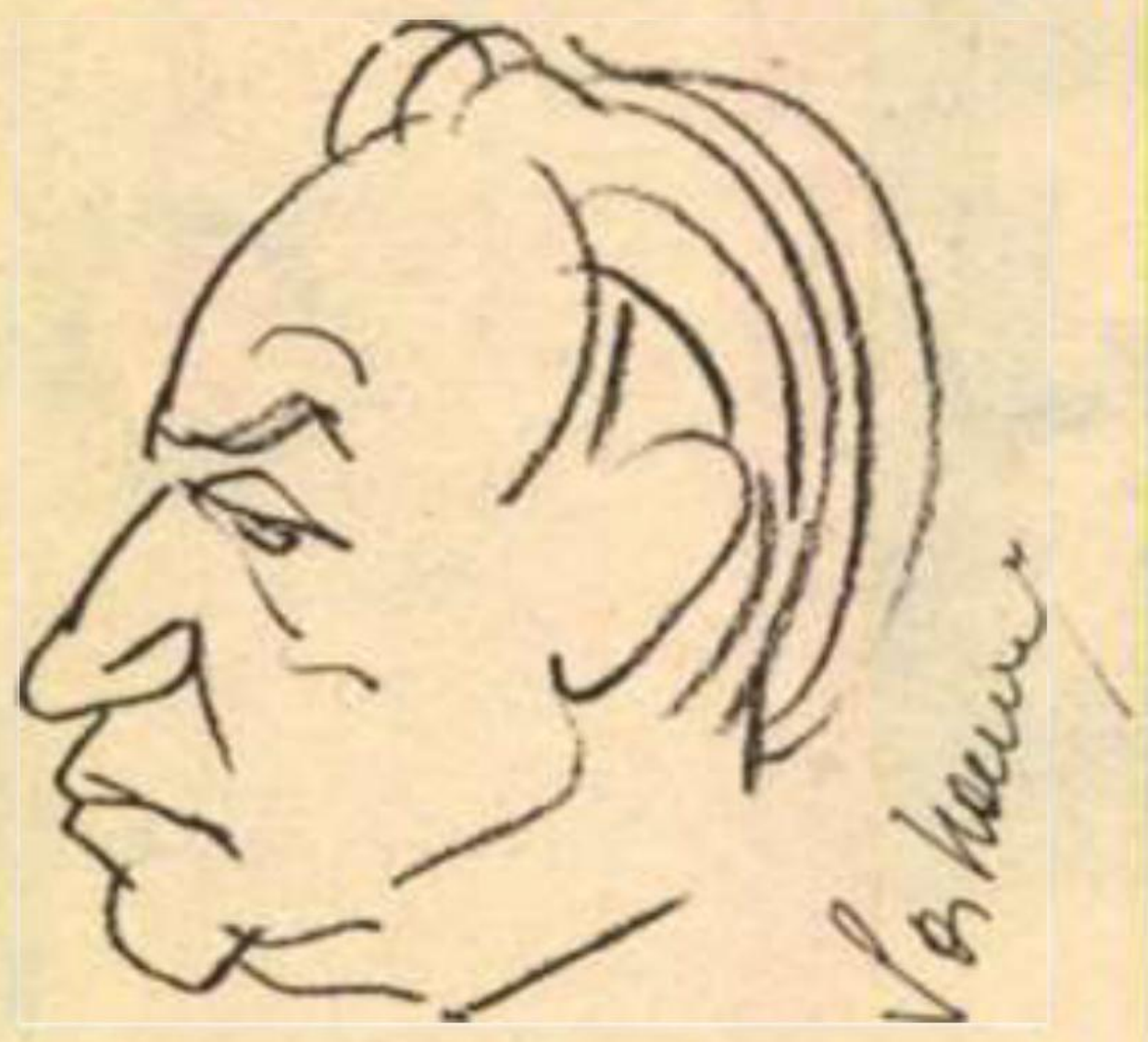

Most, hogy a magyar—szovjet Európa Kupa válogatott labdarúgó-mérkőzésre készülünk, eszembe jut egy régi szovjet—magyar mérkőzés, amelyet 1956-ban játszottunk Moszkvában, és 1:0-ra megnyertünk.

Akkor Bukovi Márton volt a szövetségi kapitány, én az edző. Gólunkat a mérkőzés elején rúgtuk, s ettől kezdve igyekeztünk tartani az eredményt. Szünet után a szovjet válogatott támadást támadás után vezetett, s félő volt, hogy kiegyenlít. A rendkívül ideges Marci bácsi egyszerűen nem tudta nézni a játékot, s befutott az öltözőbe. Ettől kezdve csak a hangorkánt figyelte.

A szovjet csapat ekkor egy lesgólt rúgott. A játékvezető még a rúgás előtt lefújta a támadást, a moszkvai stadion közönsége azonban nem hallotta a füttyszót, s olyan egetverő üdvrivalgásban tört ki, amilyenre csak százezer boldog szurkoló képes. Mennydörgés és földrengés volt egyszerre. Marci bácsinak nem lehetett kétsége afelől, hogy mi történt.

Beszaladtam az öltözőbe, hogy megnyugtassam őt. De még mielőtt megmondhattam volna, hogy a játékvezető nem adta meg a gólt, idegességében ő igyekezett megnyugtatni engem:

— Nem baj, Karcsikám, idegenben döntetlen is szép!

Elfuló lélegzettel felvilágosítottam, hogy lesgól volt, a játékvezető nem adta meg, s ha a hátralevő perceket kihúzzuk, mi győzünk. Jellemző volt Bukovi idegállapotára, hogy elmerengve így válaszolt:

— Győzünk? Az is szép.

Miért idéztem fel ezt az emléket?

Nem is tudom... Talán, mert megint játszunk a szovjet válogatottal...

Sós Károly

STATISZTIKAI FELMÉRÉS

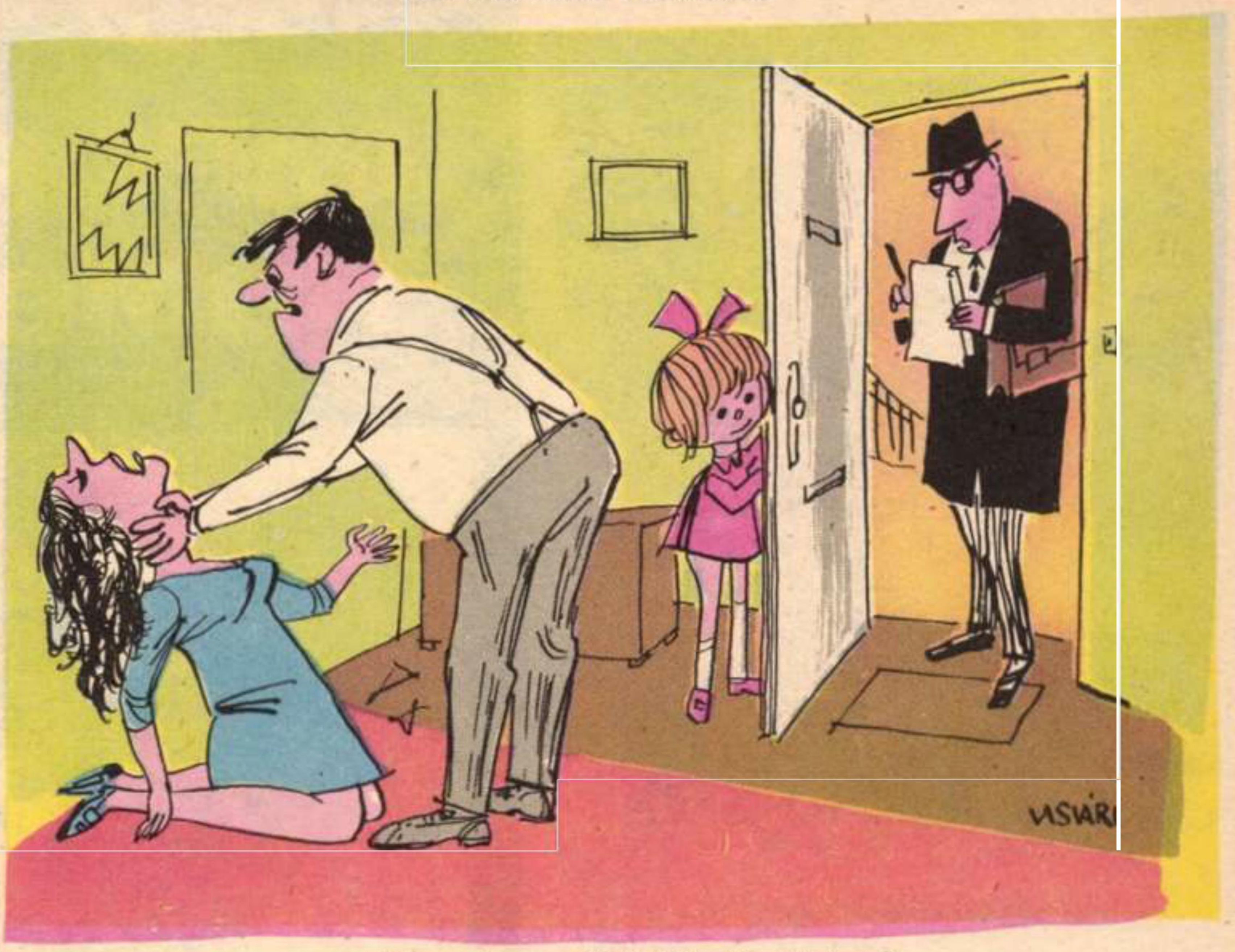

– Mennyi a család átlagjövedelme?

VETÉLKEDŐ

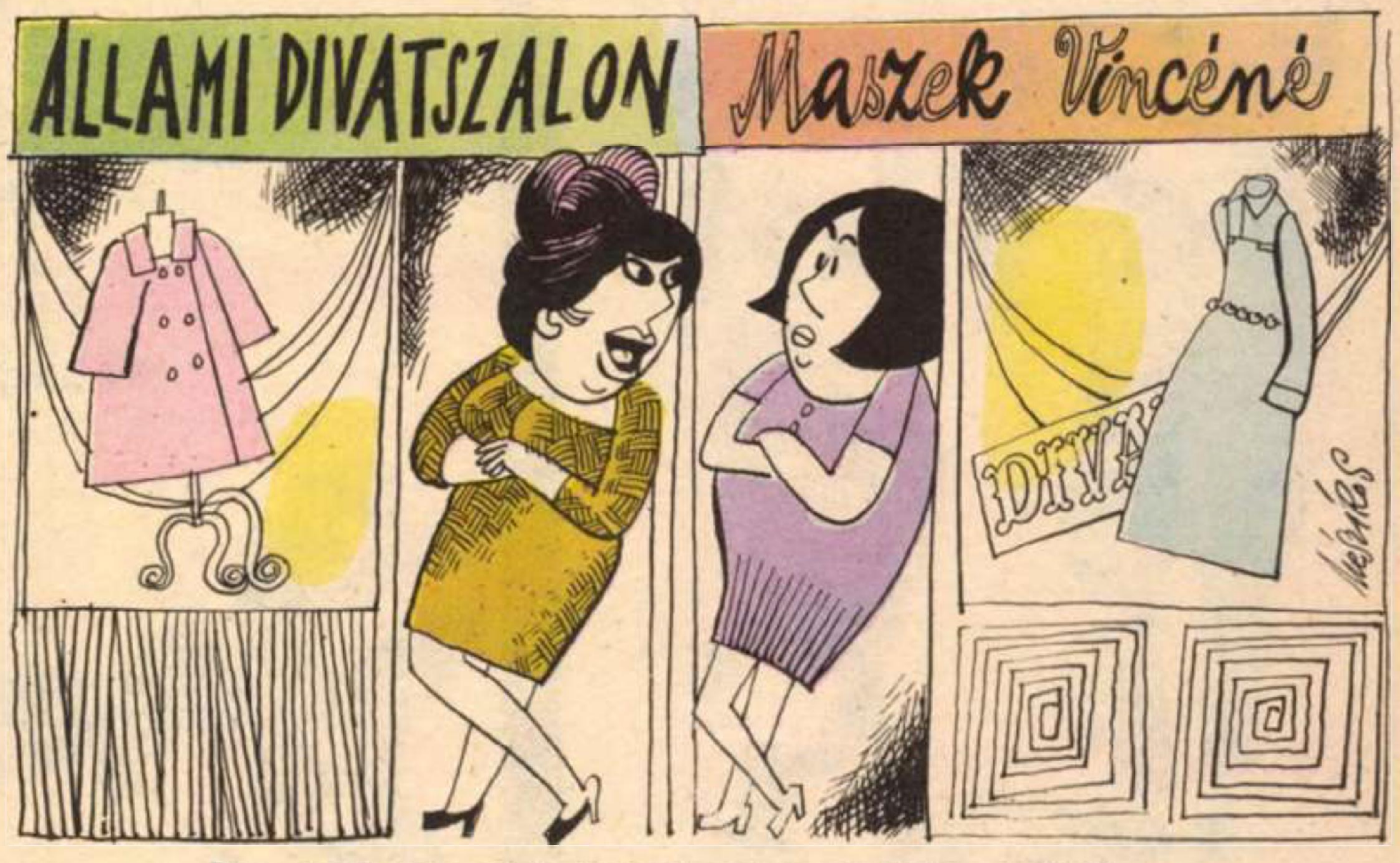

– Bee, most mar mi is tudunk magas árakat csinálni!

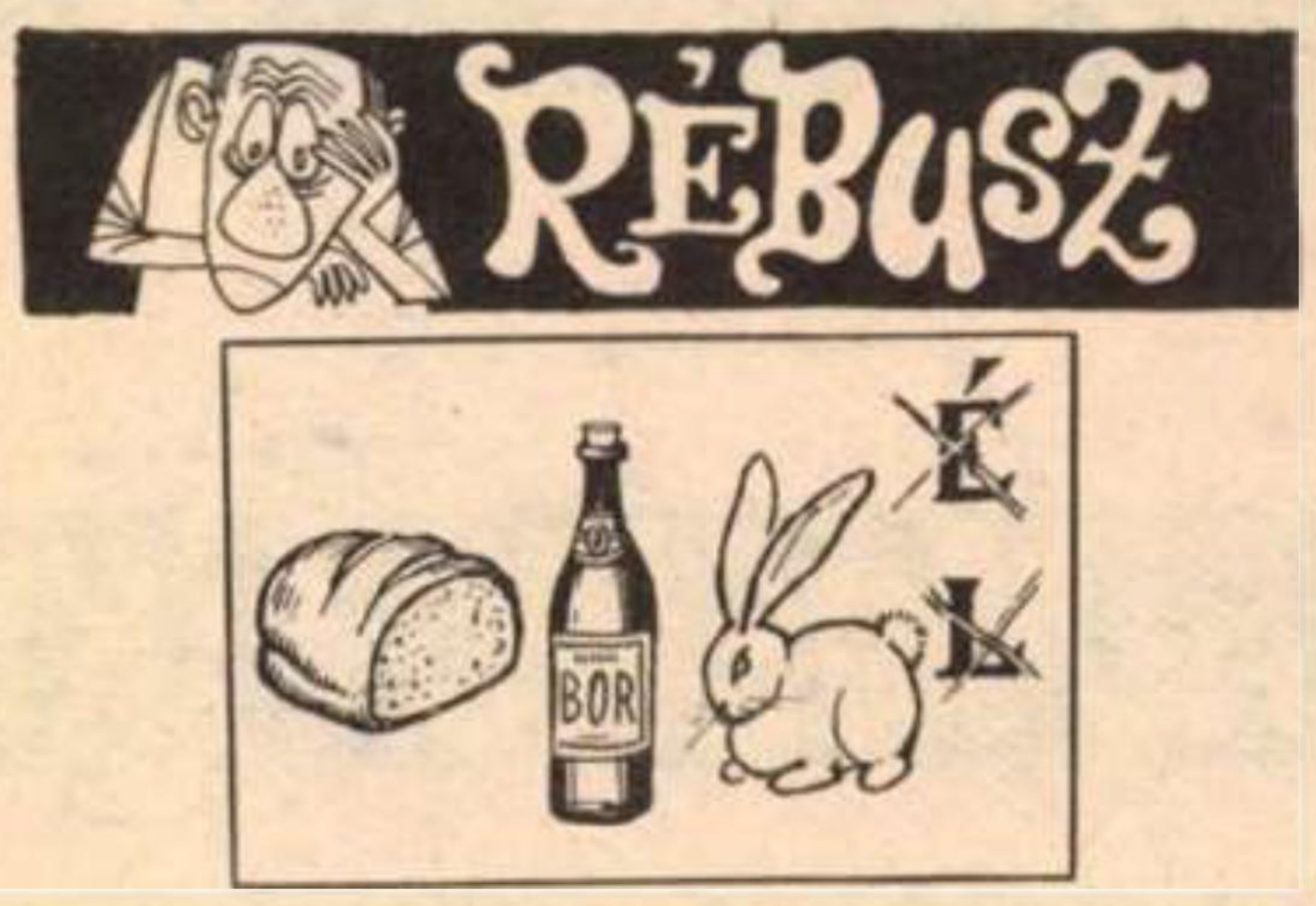

12. sz. képrejtvényünk helyes megfejtése: Telitalálat. A 100 forintos jutalmak nyertesei a következők:

Varga Péter, Budapest, XII., Nagyenyed u. 12.
Kavaledz Gyula, Kótaj.
Erős Anna, Sajóőrs, Dózsa út 11.

14. SZ. KÉPREJTVÉNYÜNK

(Kemény dió!)

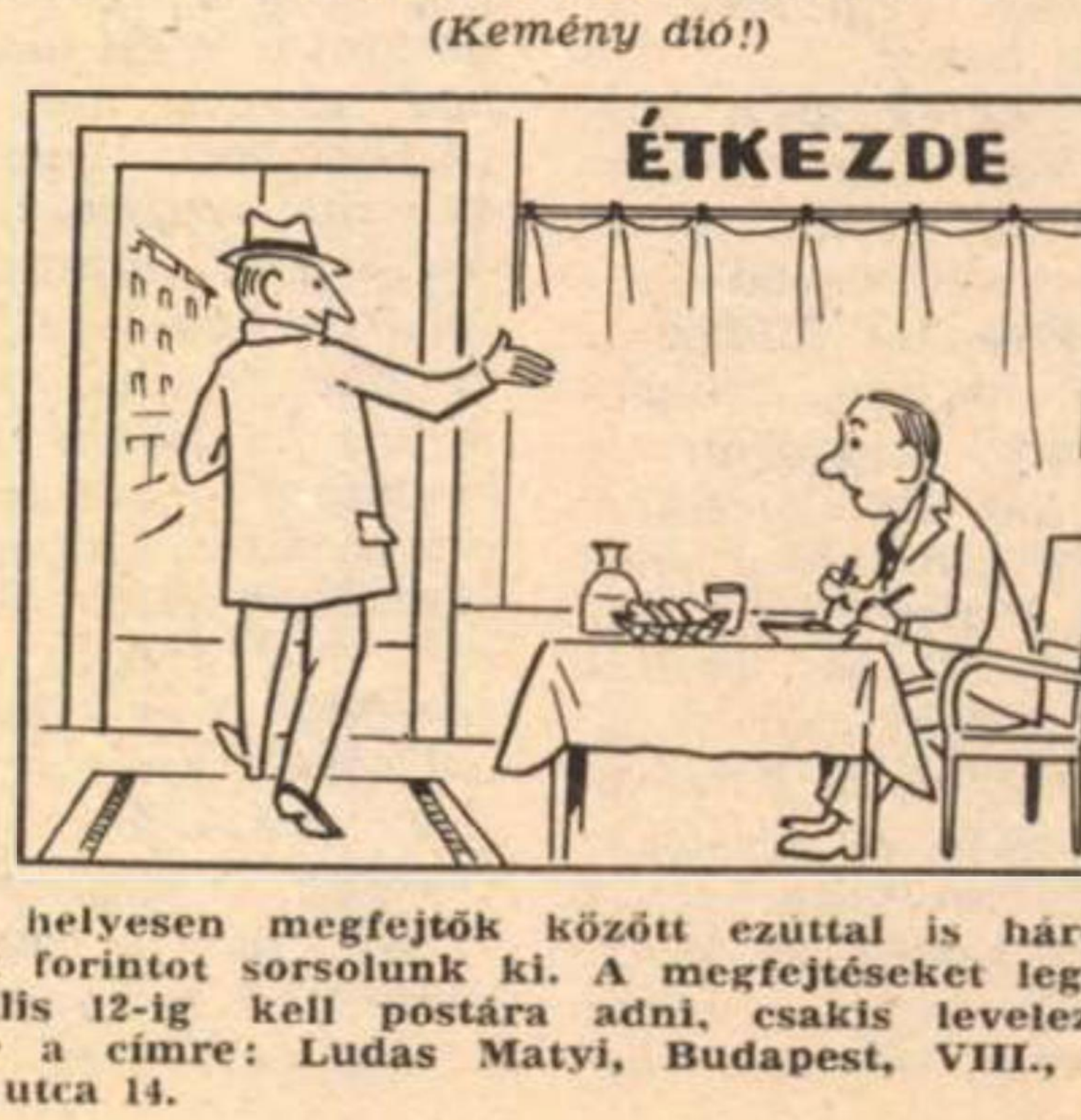

A helyesen megfejtők között ezúttal is háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 12-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

TELHETETLENSÉG

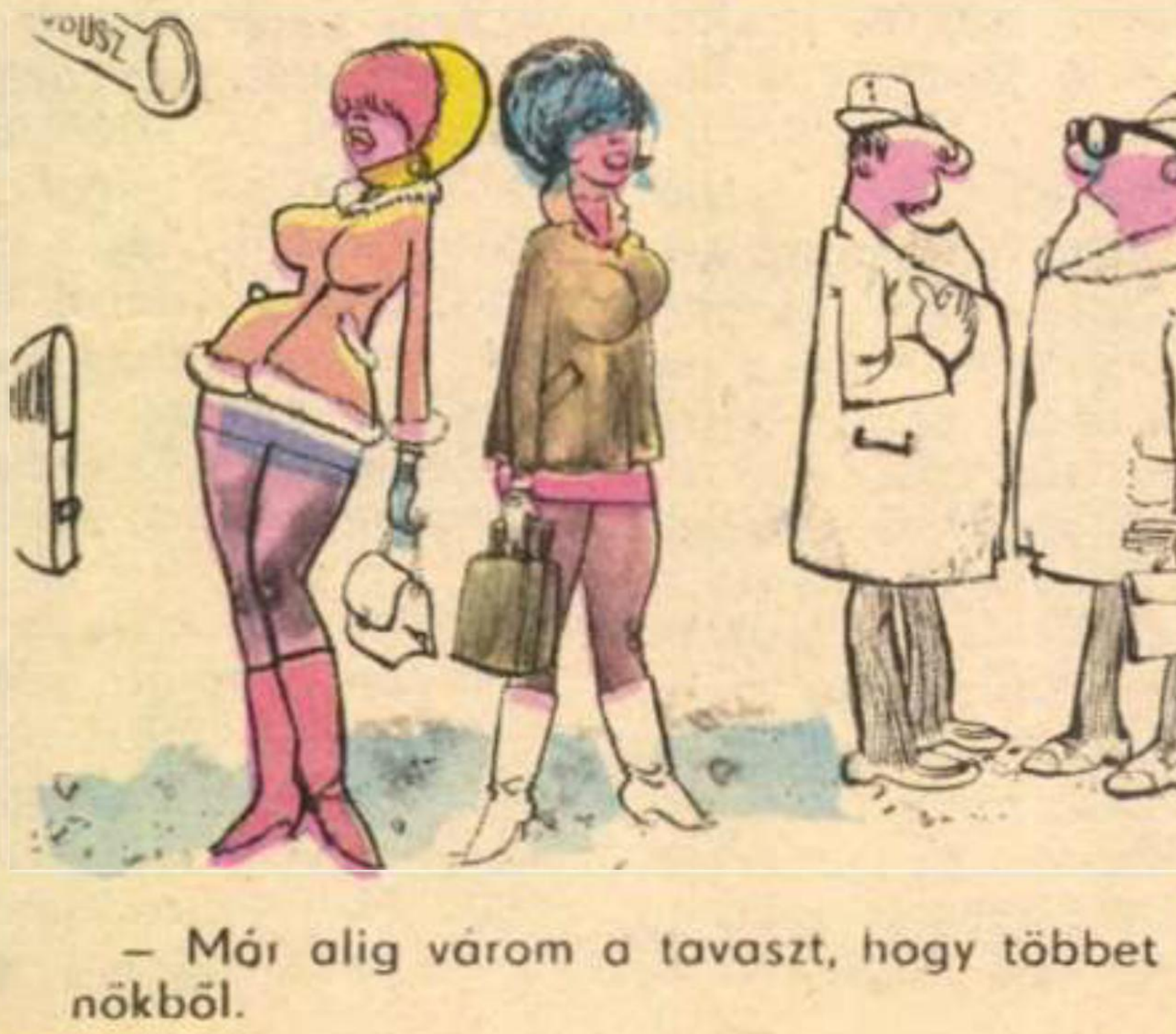

– Már alig várom a tavaszt, hogy többet lássak a nőkből.

TAVASZI PARKRENDEZÉS

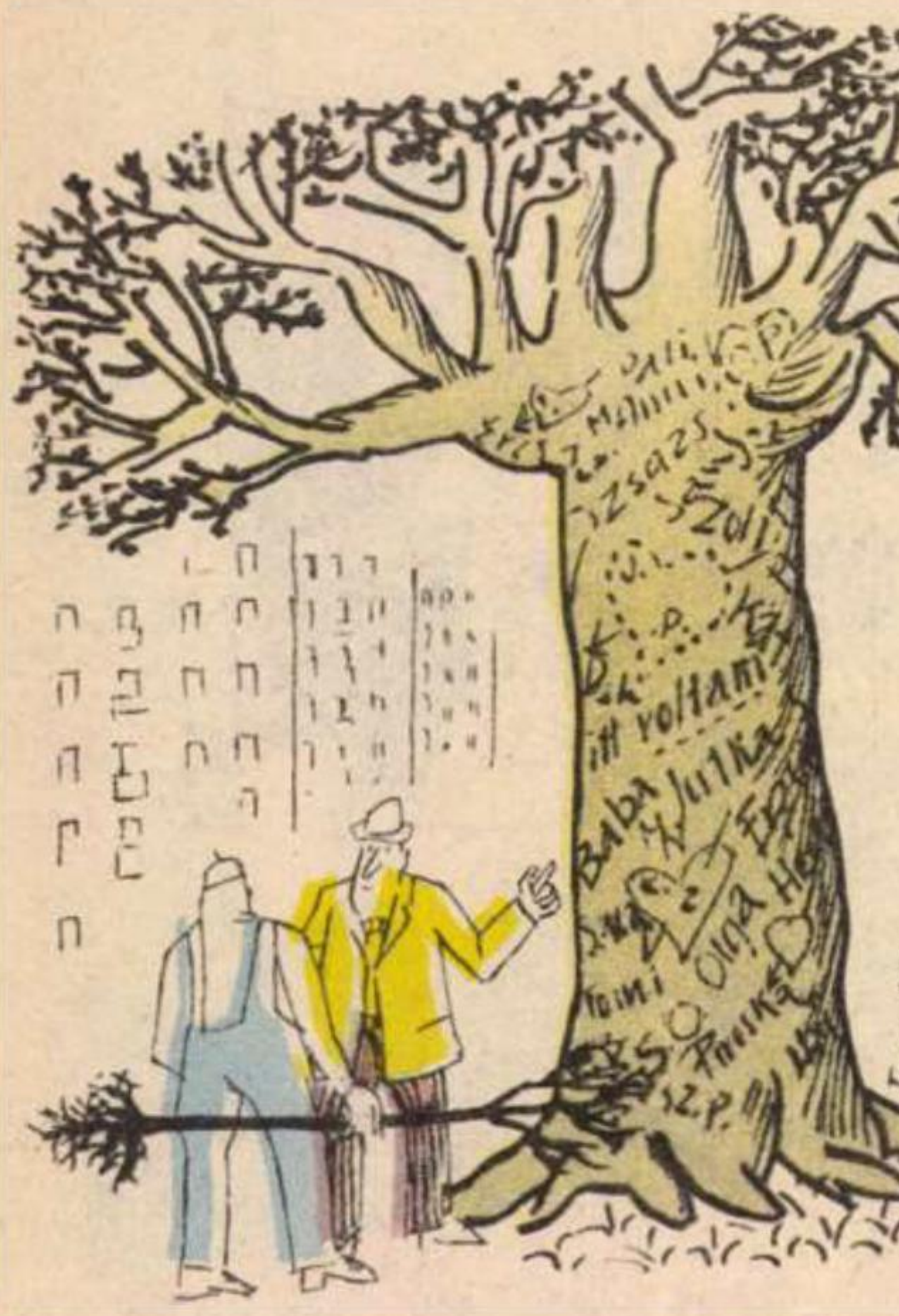

– Ide már tehetnénk egy új fát.

KONTRA PULÓVER

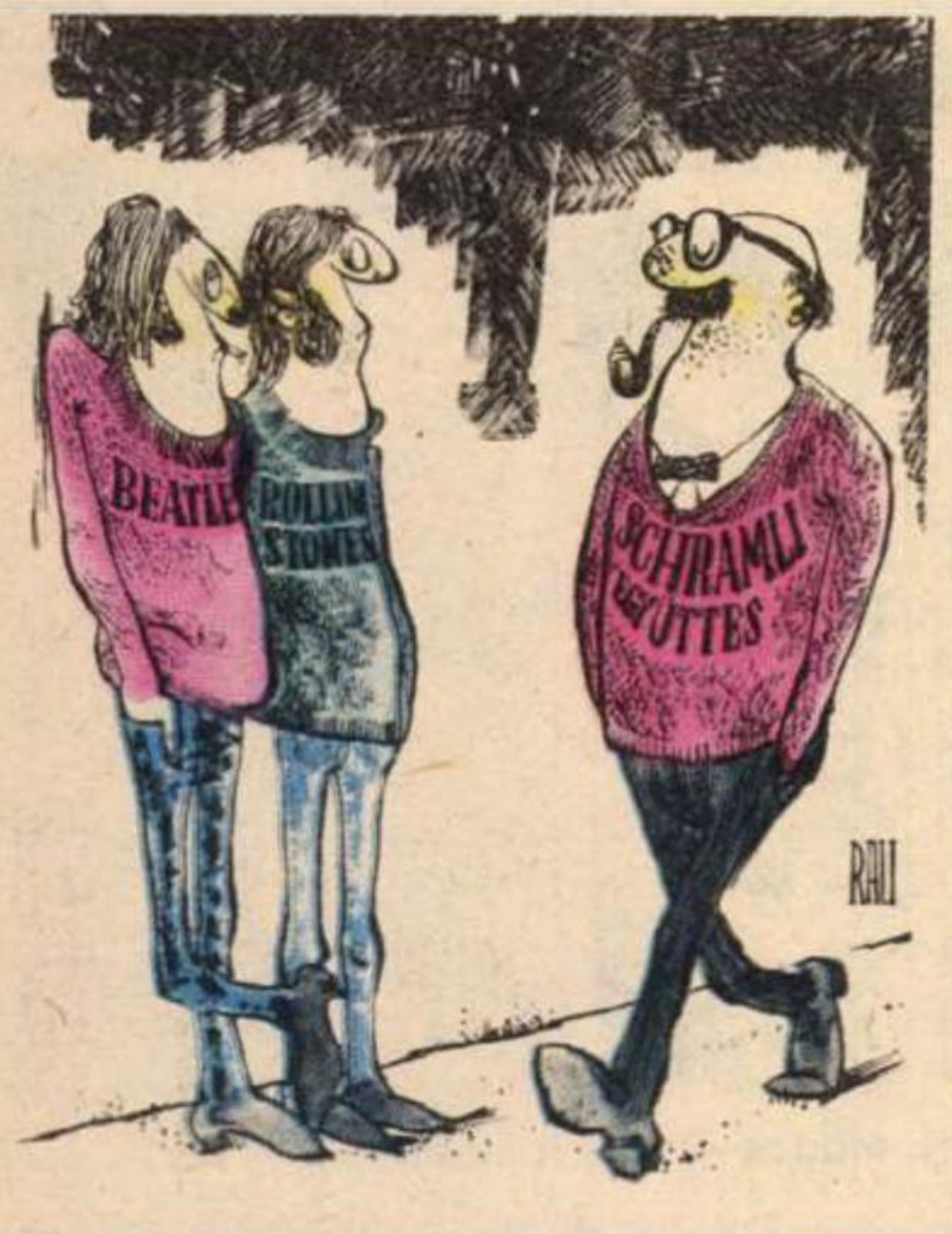

IMPORT HUMOR

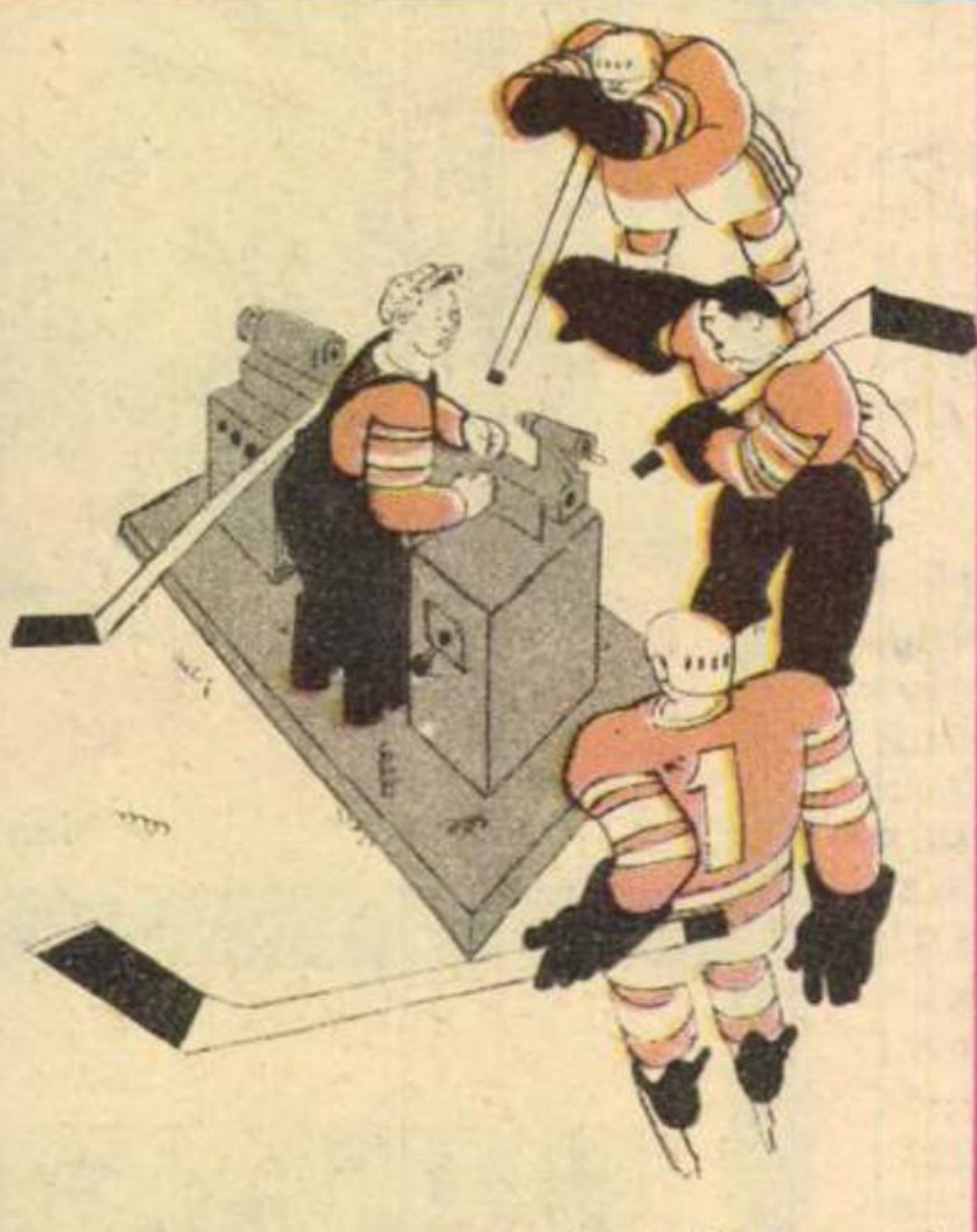

– Micsoda rendbontás ez! Azonnal gyere a tréningre!

(*„Krokodil”, Moszkva*)

TAVASZI MADÁRVONULÁS

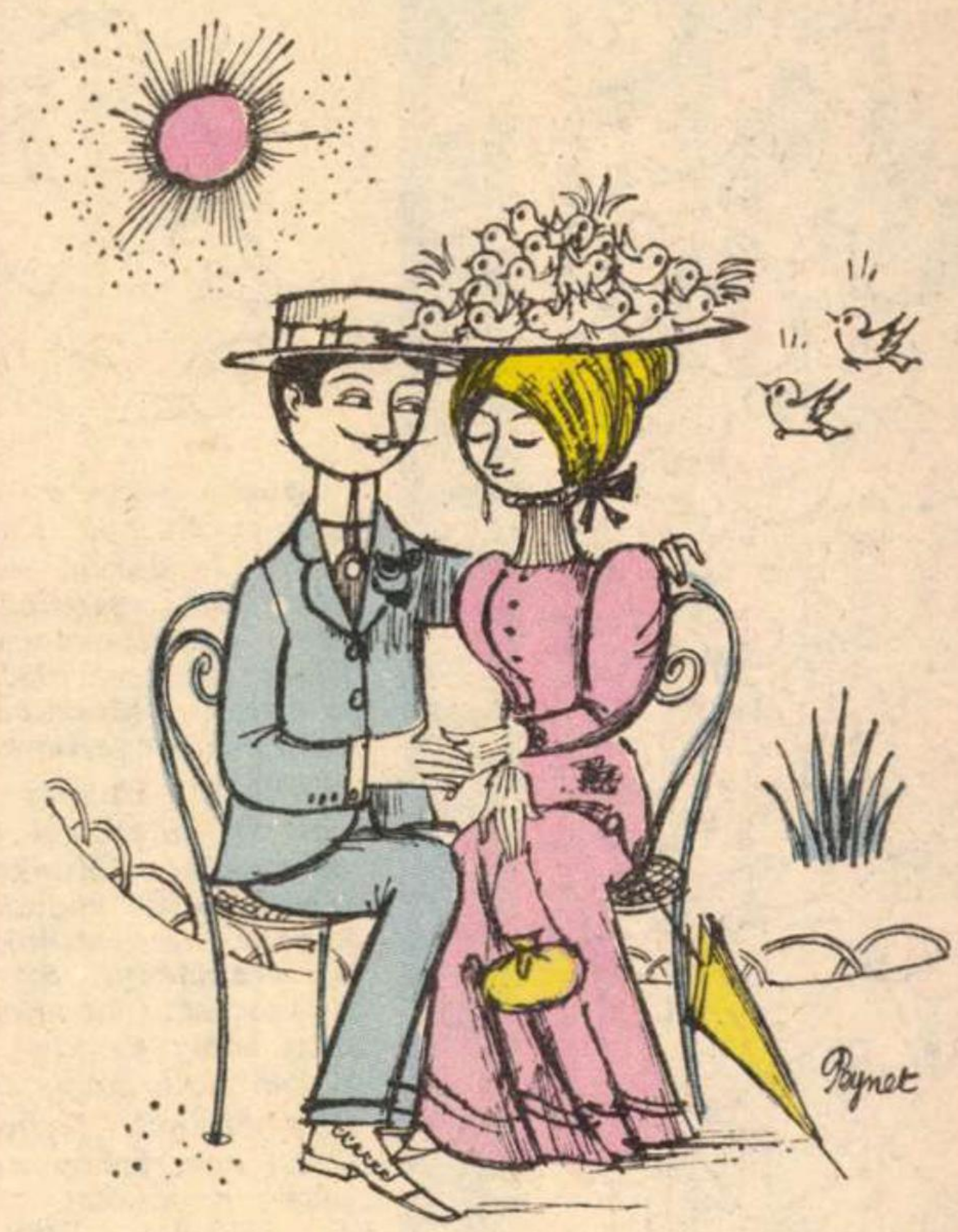

– A macska vigye el, már megint teli van a parkírozó-hely!

(*„Ici Paris”*)

DOKUMENTUM-FILM

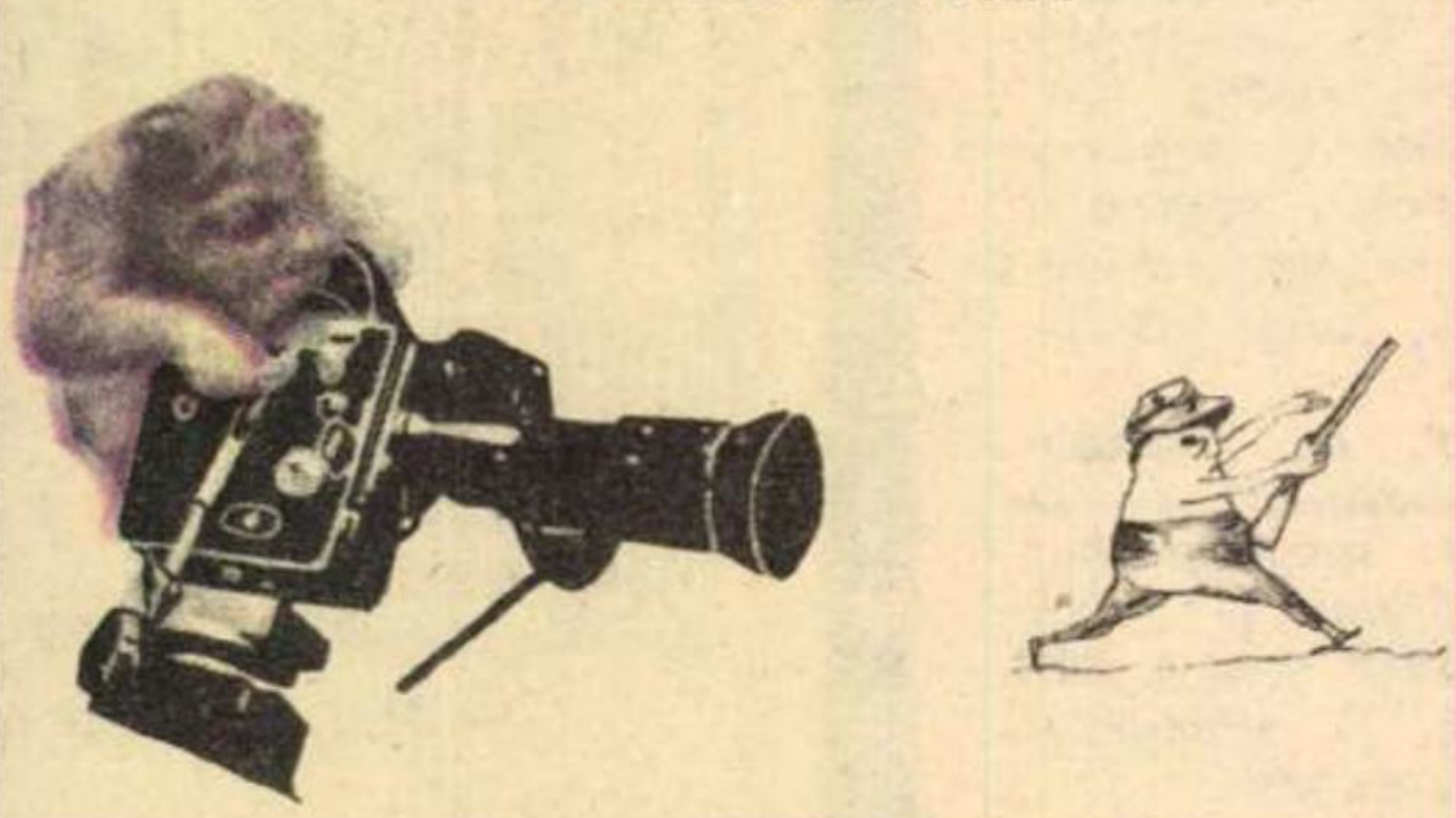

(*„Urzica”, Bukarest*)

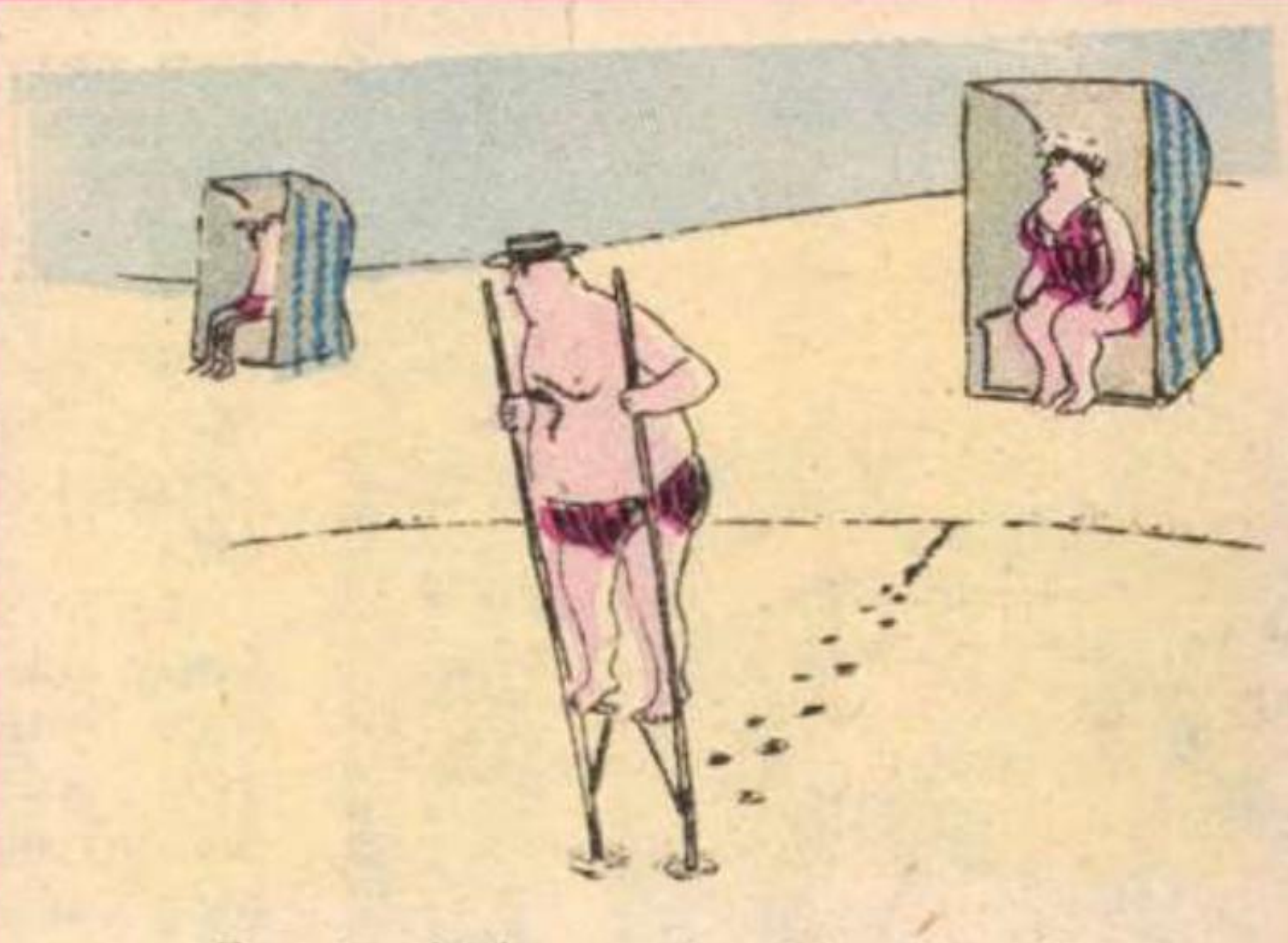

– Ennyire hideg a víz, édes fiam?

(*„Eulenspiegel”, Berlin*)

AUTÓEROTIKA

Rudasék a környék mintaházaspárjának számítottak egészen addig, míg meg nem született enciánkék Wartburgjuk.

A kocsi a pasaréti társasház előtt állt, éjjel-nappal, mert garázst nem sikerült szerezniük hozzá.

Az első hetek után már az egész Vadrózsa köz észrevette, hogy valami történik náluk. Hűvösödő őszidő volt. Rudasék földszinti lakásából vastag, fekete villanyzsinór kígyózott a járda mellett álló kocsihoz, amely alatt erős körte égett drótvázas foglalatban. Melegítette az alvázat és hűtőt. Nappal még csak sikerült elkerülnünk a keresztbefutó csapdát, az éj sötétjében azonban majdnem a nyakunkat törtük ki rajta.

Az autó később furcsa, önálló életet kezdett. Látszólag teljesen öntevékenyen magában dohogott, berregett órákig, fényeit villogtatta, majd sebzett vadállatként felhördült hirtelen. A megrendült járókelők csak később fedezték fel, hogy a Wartburg tulajdonosa a kocsi alatt fekszik egy szivacs szőnyegen és piszkál rajta valamit. Lassankint megszoktuk Rudas kocsi alól előremeredő két lábát, míg felsőtestének emléke fokozatosan elmosódott bennünk. A felesége se látott többet belőle. Rudas minden szabad idejét a Wartburg alatt töltötte. Akkor már megsajnáltuk az asszonykát és a kocsit Messalinának neveztük el. Rudas éjszakára ezüstösen csillogó műanyagborítást rakott rá és megláncolta arra a néhány órára, míg kénytelen volt kimászni alóla. De e szüzességi öv ellenére sem veszítette szem elől. Felesége, hosszú lelkitusa után elárulta egyik szomszédnőjének, hogy férje minden öt percben az ablakhoz rohan és kiles az utcára, csatangoló huligán hordák nem vesznek-e erőszakot védtelen imádottján. Persze erőszakot vettek rajta. Éles késsel négyzet alakú nyílást hasítottak ki a borításból, és fekete festékkel ráírták az autó kényes meztelenségére: „Hülye mosómedve!” Rudas majdnem beleőrült. Egyesek szerint, attól kezdve sörétes puskával őrizte a kocsiját a kapualjból.

A hétvégek sem teltek mással, mint áldozatos kocsiszolgálattal. Az autótakarítás volt az egyetlen, amibe Rudas nagylelkűen belevonta az asszonyt is. Minden mozdítható belsőség az ülésekkel együtt a műanyagtakarós járdára került. Rudasné porszívózott, söpört, rázogatott, püfölt, csiszolt, férje pedig illatos, habzó mosószerben fürösztötte a karosszériát. Az ablakokat úgy kiglancolta, hogy felrobbant rajtuk a napfény. Nem volt egyetlen lihegése, gyöngéd simogatása, részegült pillantása, amely ne a Wartburgnak szólt volna. Szegény feleségén fagyott kocsonyaszemmel keresztül nézett, mint a levegőn.

Rudasné lefogyott. Szemén látszott, hogy sokat sír. Kapkodni kezdett. Még az utca szájának ismert kövér Misóckinétól is megkérdezte, mit csináljon. Férje elszedi minden keresetét. Egy harisnyát sem vehet magának. Az autóhoz azonban napról napra újabb külföldi krémeket, szarvasbőröket, huzatokat, IKKA-olajat, zsebporszívót, légkondicionáló készüléket, vázákat, mütyüröket hurcol haza, és nem engedi, hogy kivegyék belőle a minivizort.

Végül is bekövetkezett a mindenki által várt tragédia.

Rudas elhagyta a feleségét egy zuglói örökgarázsért. Csak úgy juthatott hozzá, hogy elvált és házasságot kötött a garázs özvegy tulajdonosnőjével.

Szepes Mária

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy modern festőművész megnősült. Néhány hét múlva megkérdezték a feleségétől:

— Na, hogy éltek?

— Jól — felelte az asszonyka — az uram festeget, én főzök, aztán találgatjuk, hogy mi az, amit ő festett és mi az, amit én főztem.

*

Kovácsékhoz látogatóba jön egy vidéki nagybácsi. Elébe viszik a kis Pistikét, akit elragadtatva szemlél:

— A szeme, — mondja a nagybácsi — egész az anyjáé… Az orra egész a nagyanyjáé…

— És a nadrágom? — folytatja Pistike. — Egészen a papámé…

RÖVIDESEN FORGALOMBA KERÜL A PAPÍR-RUHA

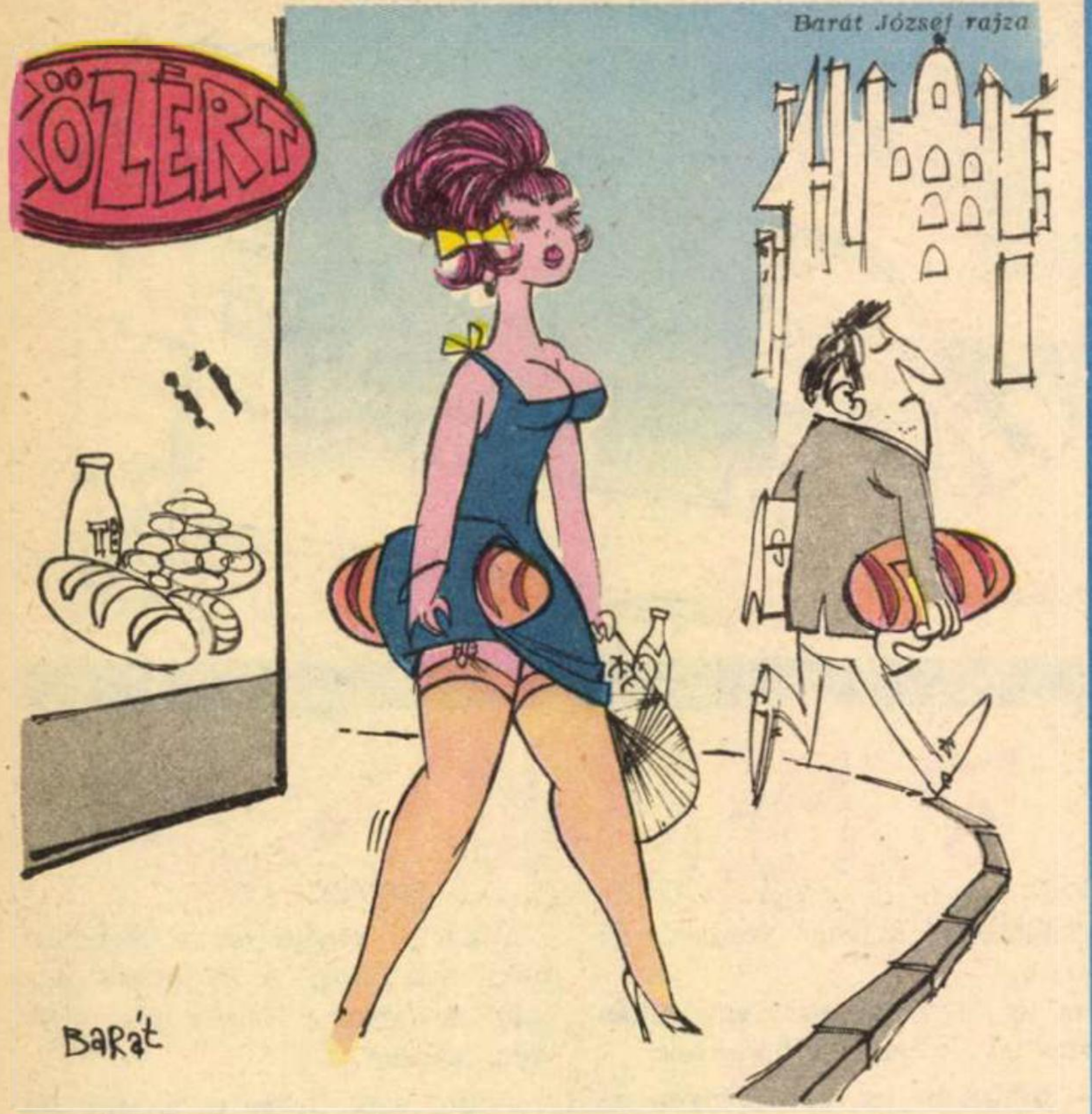

Barát József rajza

sértődés nélküli díjkiosztás

Kezdetben éppúgy, mint máshol, legyűrhetetlennek látszó problémát jelentett a díjak odaítélése a Fék utcai Egyetemes Műszaki Alkotó Egyesülés kiállításán, de azután mégsem. A nagydíjat eltették a jobb napokra és a majdnem nagydíjnak számító első díjat, az

Arany Pemzlit

Bács B. Andor Elmélkedő tehenek című kavicsmontázsa kapta.

Az ugyancsak leginkább első díjnak számító

Smaragd Tollseprű

Sátoros Sámuel Téma, melynek nincs neve című faszobor kompozíciójának jutott. A szintén első díjnak tekinthető

Láva Korsót

Arnika Valéria kovácsolt vas étkészlete érdemelte ki.

Ezenkívül még kiosztottak tizenhat első díjat, húsz békategóriájú első díjat, s harminc kategória nélküli címzetes első díjat.

A Közönség Első Különdíját

Tál Mariska Enyv és Pisztácia című tusrajza nyerte el.

A Közönség Második Különdíját

Szvitka Elek vihette haza Lázadó bacillus című monumentális pannójáért.

A Közönség Harmadik Különdíját

Orr Ottó belső építész illemhely kombinát terve kapta.

A közönség további különdíjával még tizenkilenc művészt jutalmaztak, ehhez hozzájött még tíz újabb különdíj ugyancsak a közönség részéről.

A közönség 00007-es számú boltjának díját

Bohunka Szilveszter Kutyaszőr goblenja nyerte el.

Az Italboltok Összevont díját

a Malachit Söröskorsót Szu Ubul és Szu Bubu Szeszkazánok című kisplasztikája nyerte el.

Egy Arrajáró díjával

Szeplősi Anikó Kínomban Legyeket Fogdosok című vízfestményét jutalmazták.

Bogács Boris segédmunkás díjával

Bogács Borisné főzőkanál gyűjteményét tisztelték meg.

Bogács Borisné nyugállományú segédmunkás díja

Bogács Boris illusztrált káromkodás sorozatát illette.

Ifjú Bogács Boris díját

iskolapadba metszett ábráiért ifjú Bogács Boris kapta.

Végezetül kiosztották még a Koránkelők díját,

a Csecsemőgondozó Tejbegríz

plakettjét, a

Szomszéd Utcaiak

kupáját, azonkívül minden résztvevő oklevelet, emlékérmet, díszzsebkendőt, s tekintettel a fűtetlen helyiségre — nátháт kapott.

Körülbelül hatvan díj már nem talált gazdára, ezeket minden hétköznap bárki átveheti a házmester gyerekeinél, ha addig el nem játsszák őket.

Nagy S. József

Dr. Múzeum

Új múzeummal gazdagodott Budapest, a Semmelweis Orvostörténeti Múzeummal. Az európai színvonalú gyűjtemény Budán, a Várhegy déli lábánál, a világhírű magyar orvos egykori szülőházában kapott otthont. Annak idején ebben az épületben volt Semmelweis Ignác apjának, Semmelweis Józsefnek a vegyeskereskedése is, amely a jóhangzású „FEHÉR ELEFÁNT" nevet viselte.

A kiállítás címe: „Képek a gyógyítás múltjából". Az anyagot tizenöt évi fáradságos munkával gyűjtötték össze hozzá. A múzeum egyik munkatársa elmesélte, hogy például Egerben egy öreg patika vízzel elöntött pincéjéből halászott elő értékes, régi gyógyszerészeti eszközöket.

Az érdekes anyagból, amely időrendben mutatja be a gyógyítás történetét, többek között megtudtuk:

hogy sokáig orvosságként használták a múmia-port;

hogy valaha együttműködött a szülészorvossal az asztrológus, és a születés pillanatában megjósolta a csillagok állásából az újszülött jövőjét;

hogy a XVIII. századig a borbélyok egyúttal sebészek is voltak;

hogy a kávét régen gyógyszerként használták.

Még sok más orvostörténeti kuriózumot is megtudtunk, de sajnos, nincs helyünk valamennyit leírni vagy lerajzolni.

Mindent egybevetve: a Semmelweis Orvostörténeti Múzeum szülőháznak még pompásan megfelelt, de múzeumnak, már most, az induláskor is, kicsit szűknek tűnik a gazdag anyaghoz, amelyet mindenkinek melegen ajánlunk, kivéve a tizennégy éven aluliakat.

A gyógyítás történetét bemutató ízléses gyűjtemény megtekintése után az ember szinte kedvet kap valami egész enyhe lefolyású betegséghez . . .

Rajzok:
Balázs-Piri Balázs
Szöveg:
Dalmáth Ferenc

JÉGKORSZAK

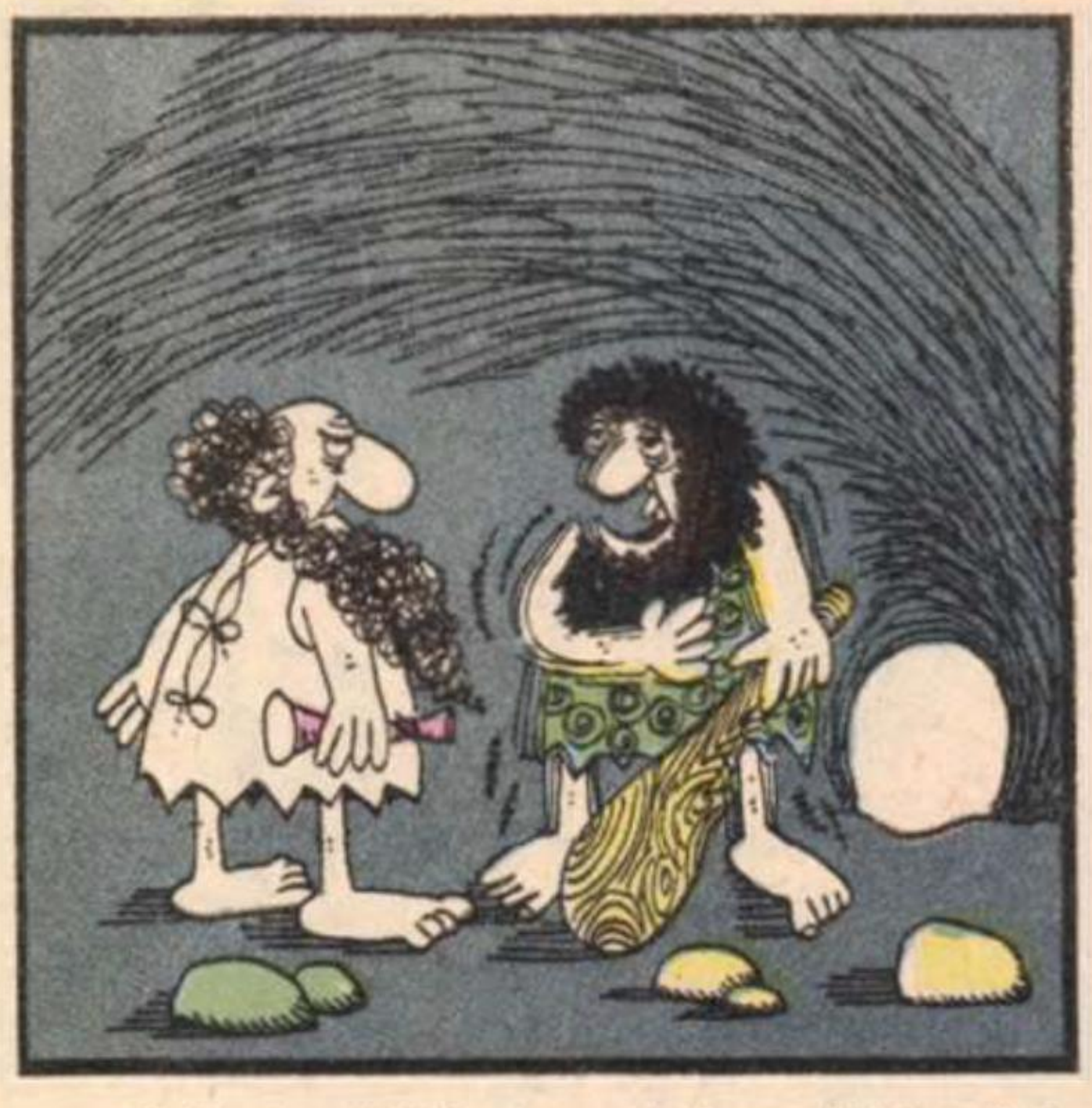

– Szünet nélkül ráz a hideg, doktor úr!

AZ ANTIK RÓMÁBAN

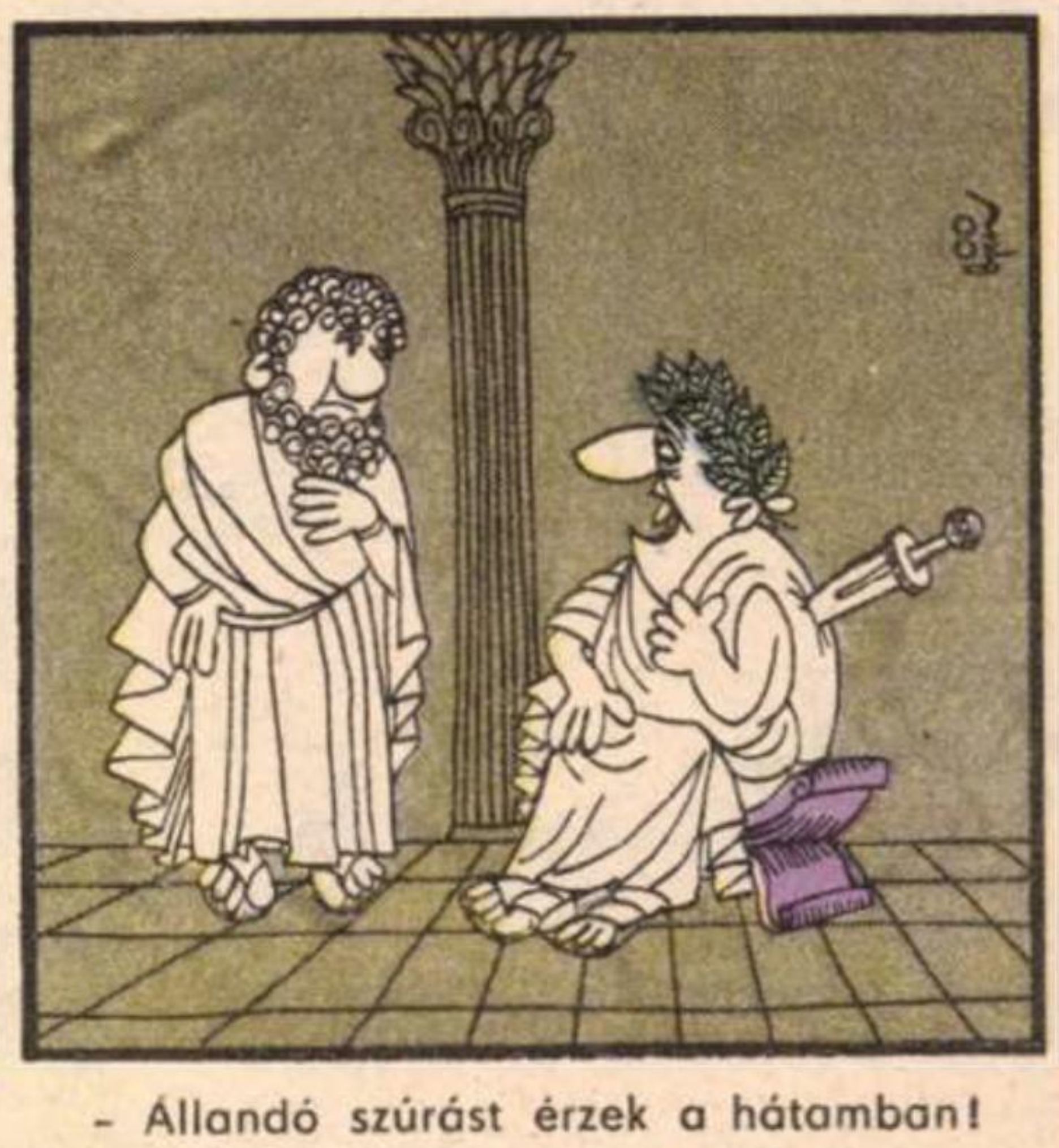

– Állandó szúrást érzek a hátamban!

A KIS TOLDI MIKLÓS

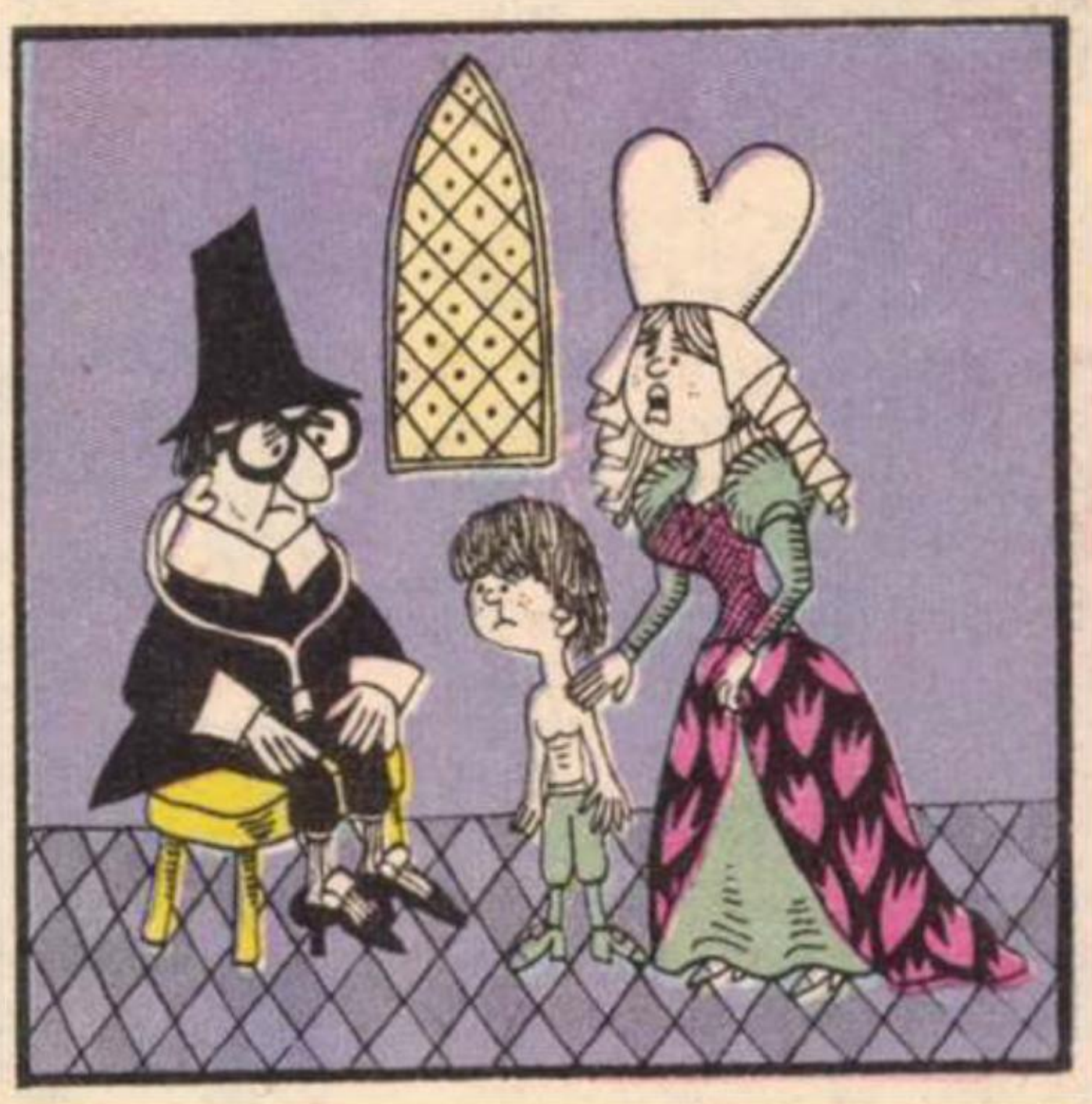

– Olyan vánnyadt szegényke, doktor úr! Nem kellene valami erősítőt felírni neki?

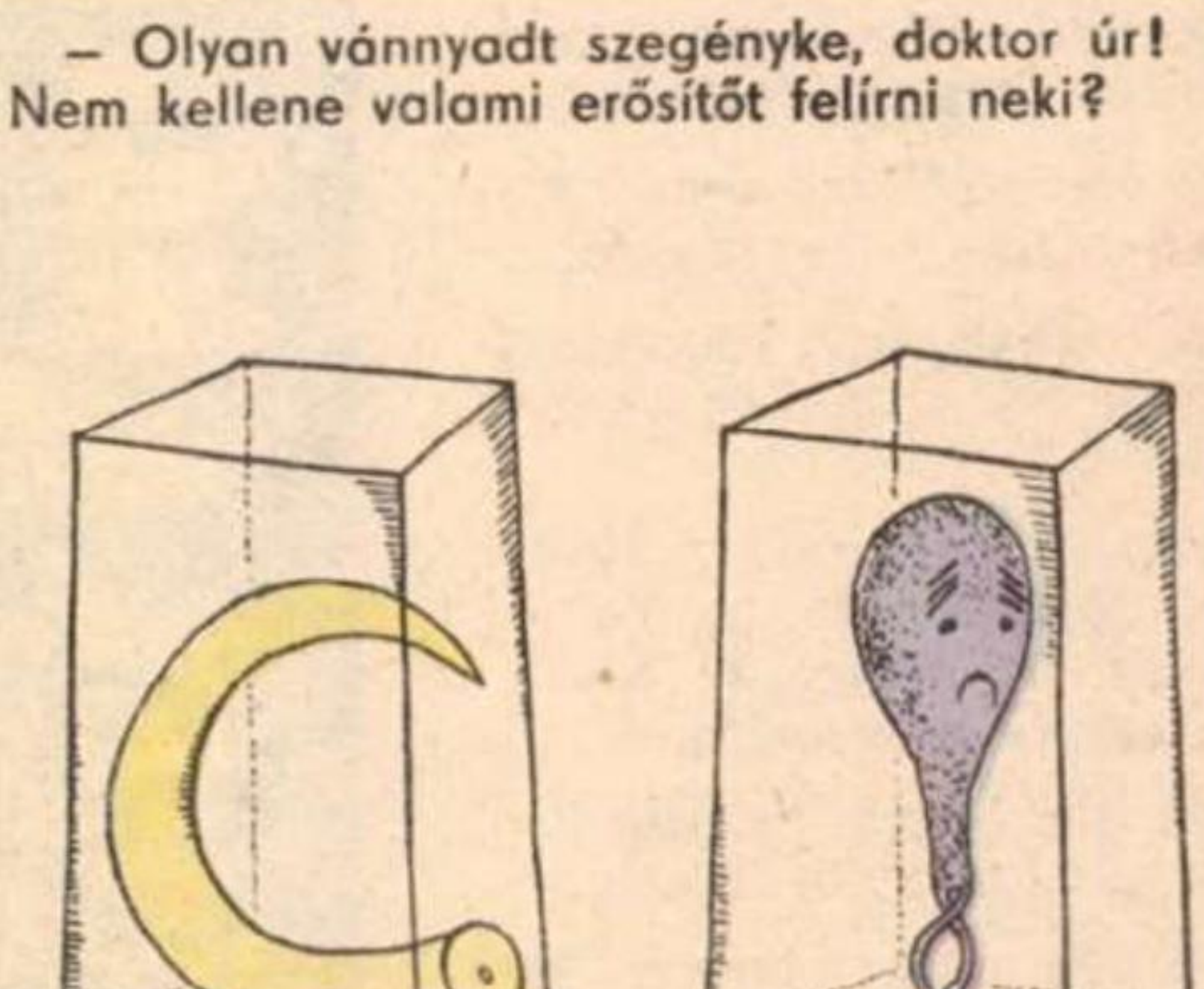

BÜROKRATA-SZÍV

Pusztai Pál rajza

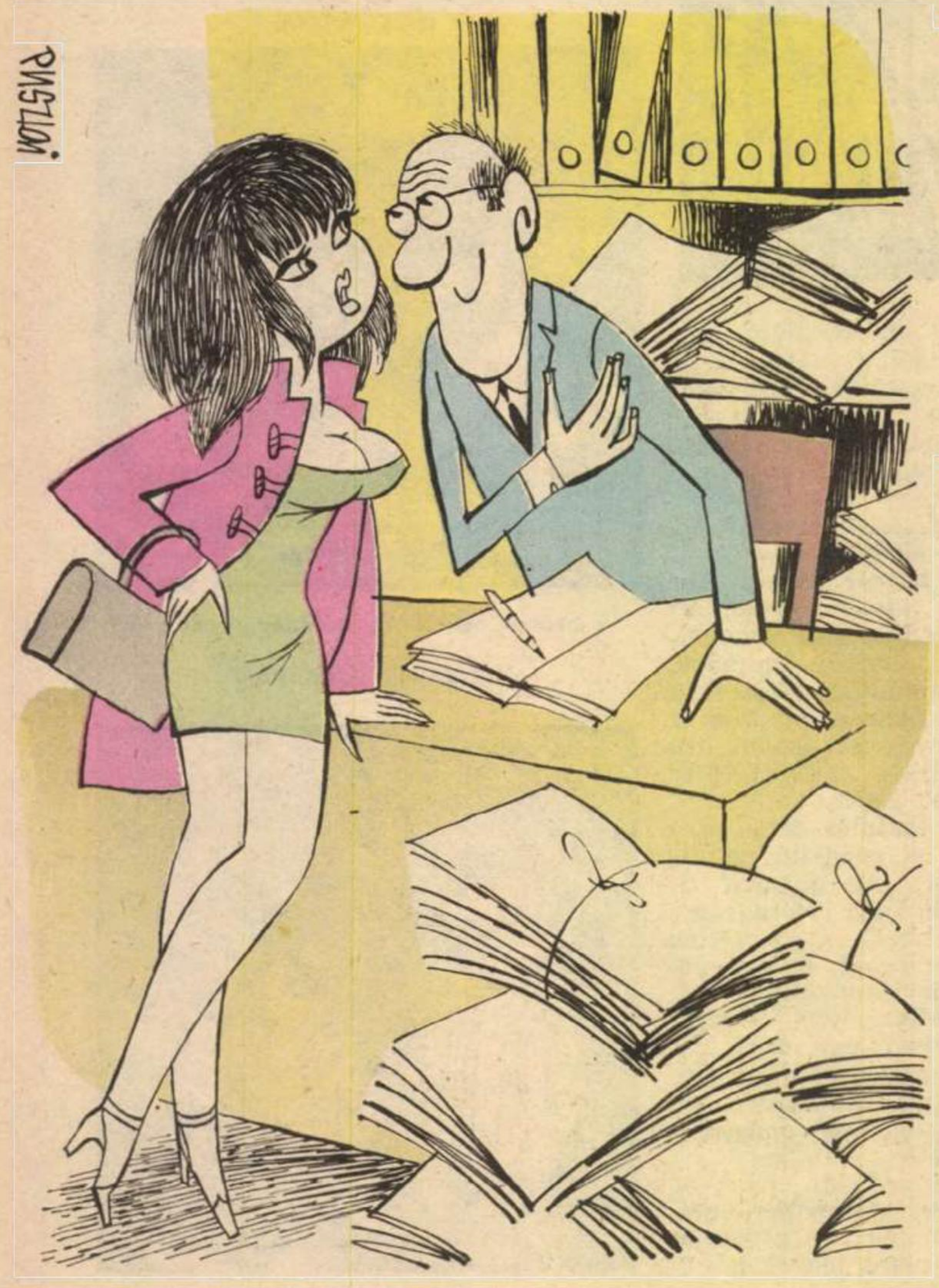

– Most már hetedszer rendel ide, előadó úr!
– Mindennap látni szeretném, kisasszony.

FIGYELMEZTETŐ JELZÉSEK

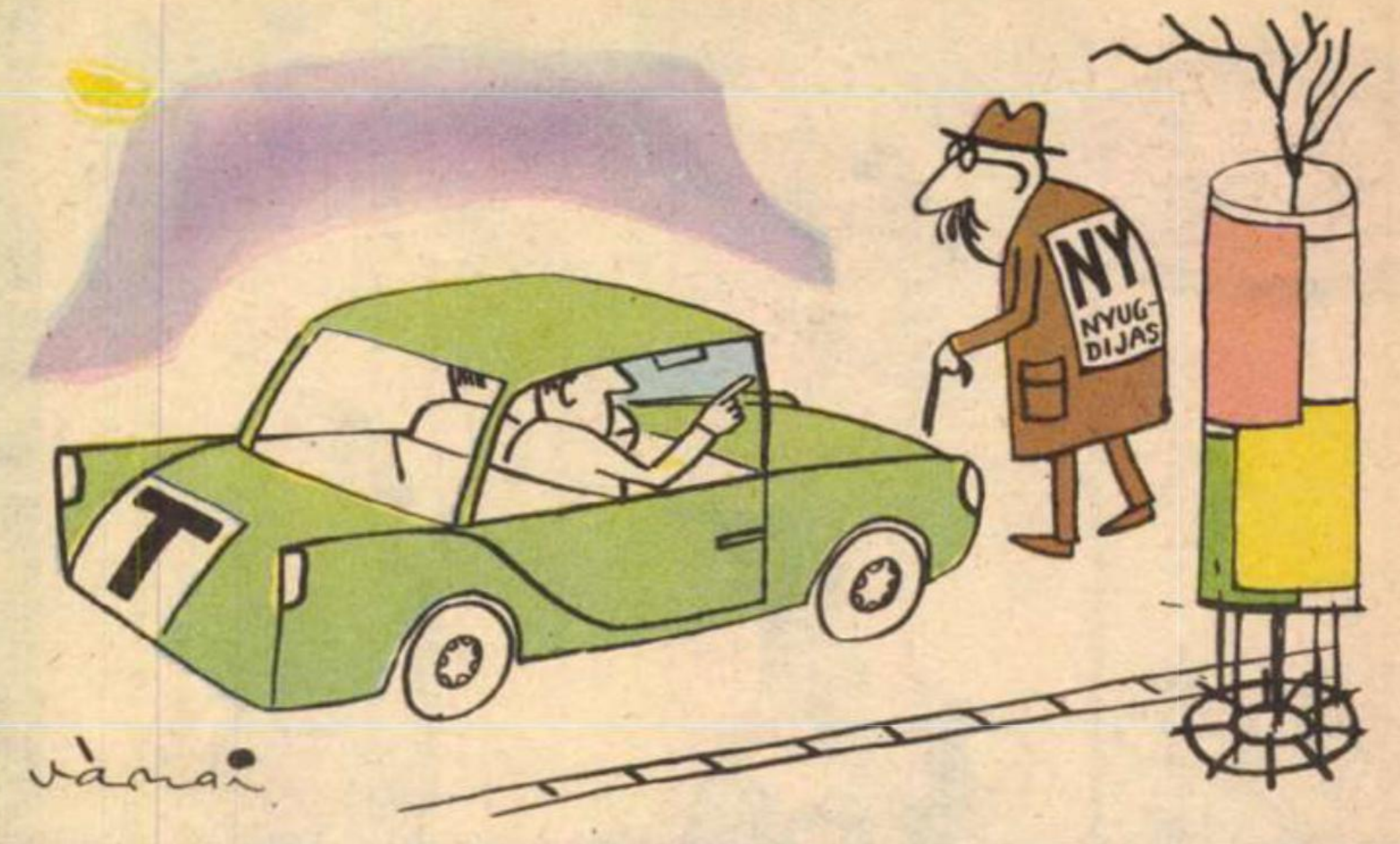

BUMERÁNG

Csudálatos dolgok vannak az életben.

Az író — hóna alatt egy rakás kézirattal — betért a lektorhoz.

— Elhoztam az új regényemet! — mondta, s letette a szerkesztő asztalára. A lektor csak nézte, nézte a kéziratot, messziről, szúrós szemmel. Szerette volna tudni, mi van benne. Mert akármire kár az időt pazarolni. Megkínálta az írót cigarettával, és azt kérdezte:

— Mai téma?

— Mai bizony — mondta büszkén az író. — Van egy kis időd? Elmesélem.

— Meséld.

Mikor a végére ért a történetnek, látta, hogy a lektornak tetszik. A lektor azonban csak ennyit mondott:

— Jól van. Gyere el három hét múlva, addig elolvasom.

Három hét múlva, mikor az író a válaszért ment, a lektor így fogadta:

— Elolvastam a regényedet. Nagyon jó. De nem eredeti. Ugyanis ezt a történetet, egészen bizonyos, már hallottam valakitől.

És visszaadta az írónak a kéziratot.

Alföldi Imre

MiNdeNféLe

A bűnbánat egyike a legszebb emberi érzéseknek, csak az előzményeket lehetne elfeledni!

A regények, filmek, színdarabok és újságcikkek jóvoltából maga a bandita is elhiszi magáról, hogy fontos és érdekes személy.

Nem lenne semmi baj az emberiséggel, csak ne egyes emberekből állna!

Minden másképpen is történhetett volna, csak éppen nem másképpen történt.

A vízbefulladó nem képletesen fejezi ki magát.

Ha őszinte odaadást akarsz, előbb tedd le a pisztolyodat!

Akinek nagyon az elevenére tapintottak, az rendszerint méltóságán alulinak tartja válaszolni.

Az embernek mindig legyen belátni való hibája.

Milyen szép lenne, ha egy gyilkos egyszer 15 évre ítélné áldozatát!

F. L.

GÉPEK A HÁZTARTÁSBAN

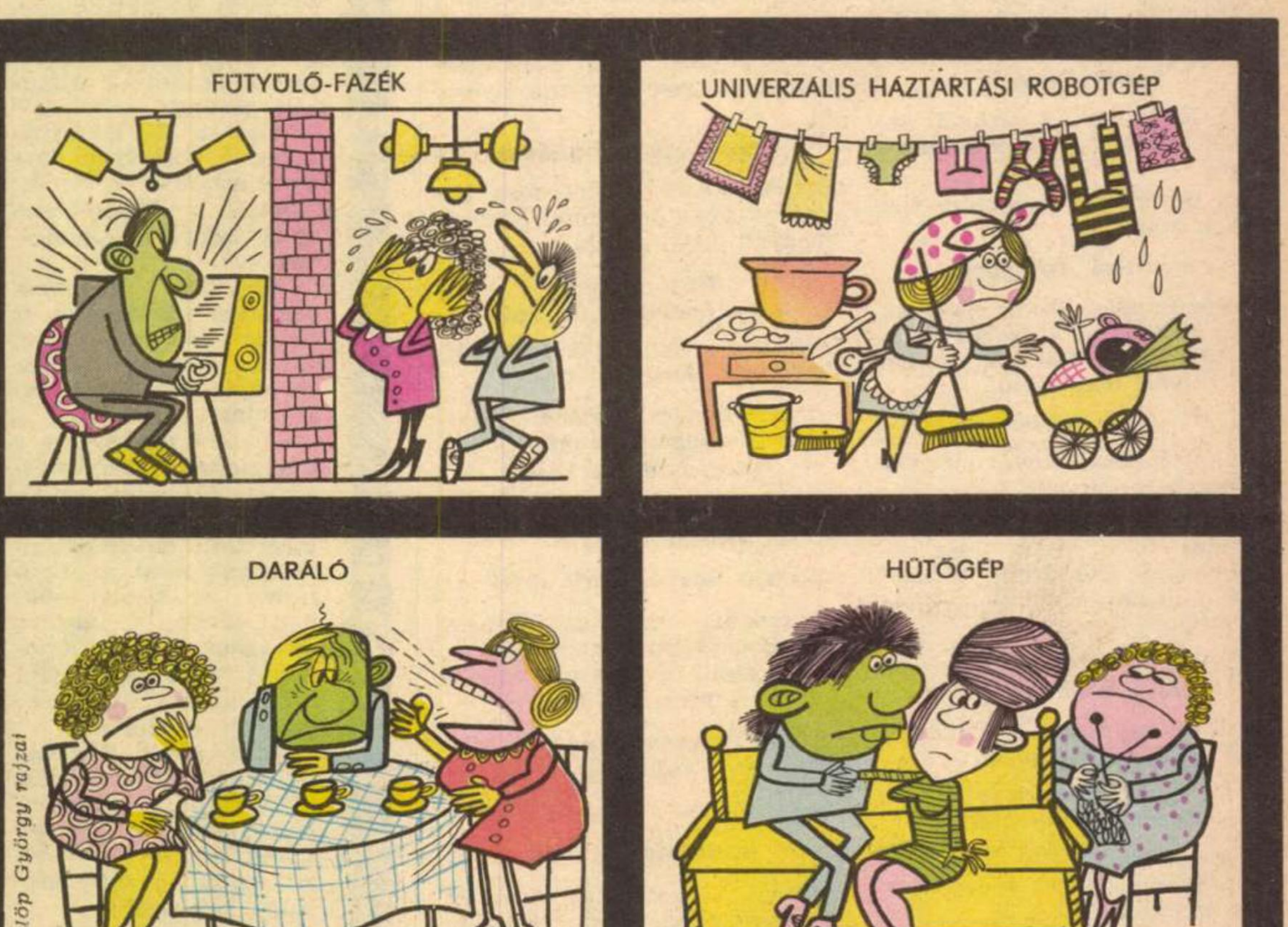

FÜTYÜLŐ-FAZÉK

UNIVERZÁLIS HÁZTARTÁSI ROBOTGÉP

DARÁLÓ

HŰTŐGÉP

Fülöp György rajzai

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01353/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre